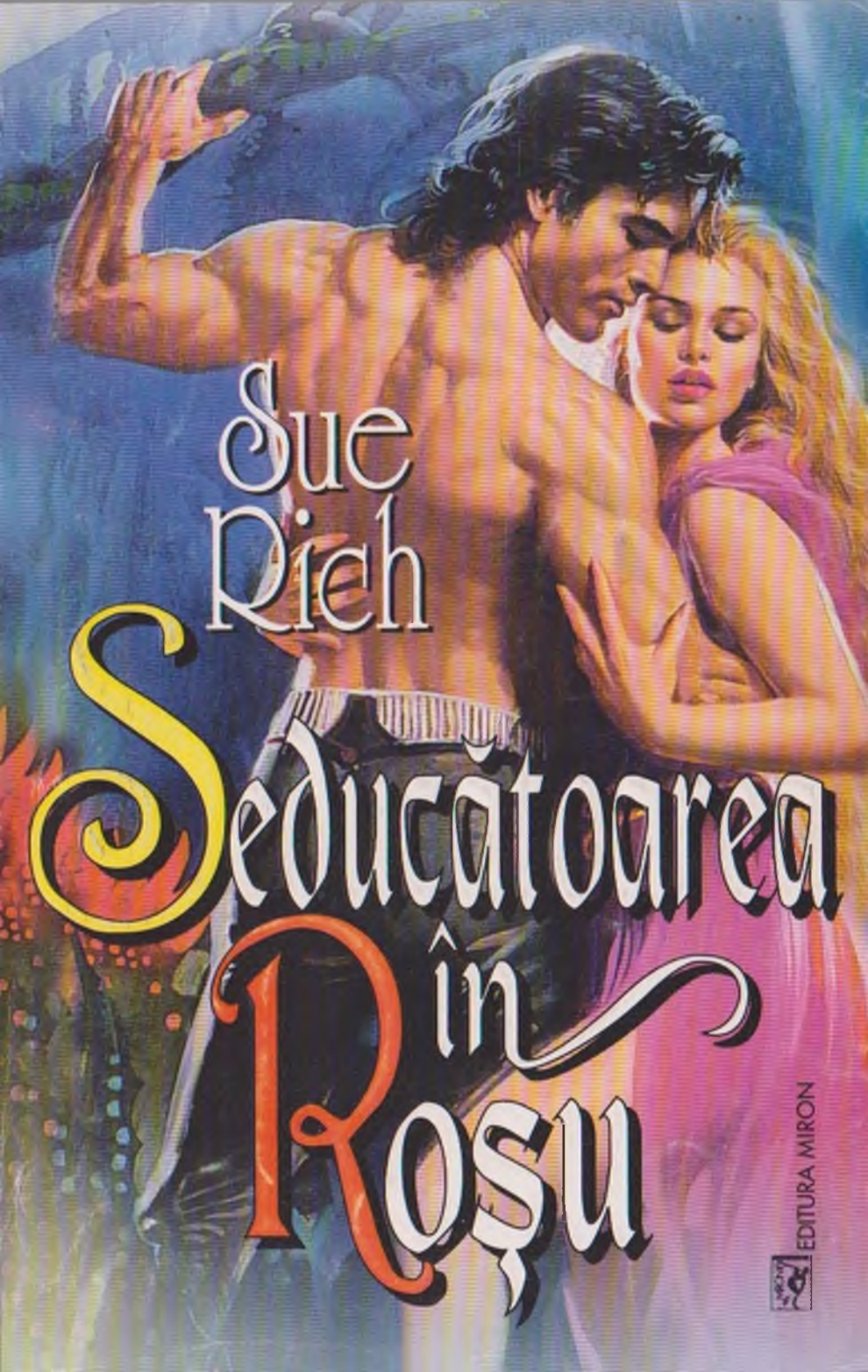
Sue Rich
Seducătoarea în Roșu
EDITURA MIRON

2.08.2002

Sue Rich

Seducătoarea în roșu

The Scarlet Temptress

by Sue Rich

Sue Rich

Seducătoarea în roșu

Tehnoredactor: Monica Toader
Corectori: Georgeta Toma

ISBN 973-95059-8-6

Capitolul 1

Lynch's Ferry, Virginia
Ianuarie 1774

Cînd auzi ropot de copite, David Brown grăbi pasul. Pămîntul îngheţat scîrţîia sub tălpile cizmelor lui uzate în timp ce înainta spre şopron.

– Dumnezeu să ne apere, murmură el, punînd mîna pe şa. O să se prindă cît ai zice peşte.

Un vînt tăios îi umflă marginea redingotei, iar căciula fu cît pe ce să-i cadă de pe cap. Îl cuprinse un frison pe şira spinării. De ce s-o fi amestecat în treaba asta? Chiar dacă ştia cum funcţionează o tipamiţă, nu însemna că trebuia să dea o mînă de ajutor. Putea să atîrne de ştreang pentru asta.

Se cutremură din nou. Nu-şi dădea seama, dacă de frig sau de frică. Îşi băgă o mînă în buzunar. Ah, ce ger era!

Ropotul copitelor se opri în faţa şopronului. David era îngrozit, întrebîndu-se cu groază ce o să vadă.

Umbrele lăsate de lumînare dansau pe pereţii goi, cenuşii, din şopronul părăsit. Înainte lăsau tutunul la uscat acolo. David îl văzu pe camaradul său, Carl Malderon, ridicîndu-se repede de la masa de lemn de lîngă fereastră. Se ascunse după o căruţă în mijlocul şopronului şi ridică puşca, încordat, cu ochii la intrare.

Uşa se deschise, izbindu-se de un butoi gol. Un bărbat îmbrăcat în negru de dus şi pînă jos apăru în prag. Parcă era diavolul în persoană. O basma de mătase îi acoperea faţa. Avea umeri laţi, braţe puternice şi haine fine. Pantalonii negri se mulau pe coapsele lui suple. Era încălţat cu cizme lungi, negre, de călărie.

Un vînt rece şuiera afară. Lumînarea clipea. Apoi încremeni totul în loc.

– Vin soldaţii, spuse omul mascat, cu glasul lui profund. Voi încerca să le distrag atenţia. Între timp, mutaţi tiparniţa.

Carl lăsă puşca jos. Inspiră adînc şi dădu din capul lui cu păr cărunt.

– Ai grijă, Jas...

David rămase cu gura căscată.

– *Călăreţul Diavolului.*

Bărbatul în negru se întoarse spre David, sfredelindu-l cu ochii lui reci, care se zăreau printre crăpăturile măştii.

David încercă să se gîndească, dar era prea îngrozit. Oare acest răzvrătit era prietenul coloniştilor? Nu-l salvase pe McDaniels din mîna călăului săptămîna trecută? Nu-şi riscase viaţa distribuind pamfletele acelea? David

îl studie agitat. Deşi nu se ştia niciodată cum stai cu un asemenea individ.

Deodată, la fel ca demonul al cărui nume îl purta, Călăreţul Diavolului îşi dezgoli dinţii albi şi rîse răutăcios, ca şi cînd ar fi putut să-i citească gîndurile lui David. După care se răsuci şi dispăru într-o fracţiune de secundă.

David oftă şi-i aruncă o privire lui Carl.

Prietenul lui zîmbi înţelegător.

– N-ai auzit ce-a spus? Hai să ne apucăm de treabă.

Zicînd aceasta, Carl aruncă puşca în căruţă şi începu să adune dovezile activităţii lor. Ridicînd un teanc de pamflete proaspăt tipărite, scrise de Samuel Adams, le puse în căruţă, sub tiparniţă, apoi se opri şi se întoarse.

– David! Te sfătuiesc să uiţi ce-ai văzut.

Omul n-avea nevoie să i se spună de două ori. Nu voia să-şi facă un duşman din Călăreţul Diavolului.

Jason Kincaid îşi scoase masca neagră şi încălecă pe calul lui, Adversary. Bietul David. Era un pachet de nervi. Ar trebui să renunţe la treburi atît de riscante. Şi Carl, care stătea acolo, cu puşca ridicată, de parcă i-ar fi servit la ceva. Doamne sfinte! Dacă ar fi intrat un soldat în clipa aceea, ar fi aruncat-o cît colo şi ar fi rupt-o la fugă. Nu era capabil să omoare pe cineva.

Jason zîmbi satisfăcut cînd trase de hăţuri şi întoarse calul spre soldaţi. Nu se îndoia că David şi Carl

vor reuşi să scape. Luaseră tiparniţa tocmai în acest scop. Dar aveau nevoie de un mic răgaz şi Jason va avea grijă să-l aibă.

– Haide, Addy, îşi îndemnă el calul. Să-i învăţăm minte pe ticăloşii ăştia de englezi.

Jason rîse şi o porni la galop entuziasmat. Nu rezistase niciodată tentaţiei să-i hărţuiască pe englezi. Bineînţeles, Nick l-ar crede nebun de legat. Dar fratele lui geamăn nu simţise niciodată nevoia să facă un lucru palpitant, ca Jason. I se accelerase pulsul.

– Bufoni idioţi. Nu sînt în stare să nimerească nici un copac.

Adversary scotea aburi pe nări, frămîntînd cîmpul acoperit cu zăpadă sub copitele sale, pe măsură ce distanţa dintre Jason şi soldaţi se micşora.

Ritmul nebunesc îi intrase în sînge. Îşi încordă coapsele, concentrat asupra misiunii sale. Prin beznă, se întrezărea liziera pădurii. Se uită înapoi, peste umăr. Patru soldaţi în tunici roşii călăreau în grabă peste culturile pustii de tutun.

Primejdia îi înfierbîntase sîngele. Trebuia să scape cît mai repede de ei, dacă nu voia să-şi primejduiască viaţa.

– Ogari afurisiţi, bombăni el, înfigînd pintenii în coapsele lui Adversary.

Armăsarul ţîşni înainte printre copaci, cu o viteză ameţitoare.

Cînd se afundară în pădure, Jason trase brusc de hăţuri şi întoarse calul pe o potecă abruptă, făcîndu-l să meargă în zig-zag printre copaci.

Tufişurile dese biciuiau picioarele călăreţului, dar nici nu băga în seamă înţepăturile. Crengile copacilor îi sfîşiau masca şi faţa ca nişte gheare, scuturîndu-şi zăpada în capul lui. Se cutremură de frig, aplecîndu-se.

Ropotul copitelor se îndepărtase. În cele din urmă, auzi soldaţii luînd-o în altă direcţie. Încordarea fu înlocuită de un zîmbet satisfăcut. Apoi întoarse armăsarul spre rîu, oftînd. Acum nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să ajungă la timp la plantaţie.

Iron Sword îşi găsise cel mai nepotrivit moment să-l prevină că soldaţii aflaseră de tiparniţa ascunsă a lui Carl. Se îmbrăcase pentru serata familiei Wainwright. Altă dată n-ar fi contat dacă întîrzia. Dar astă-seară acceptase să-l însoţească pe Peter Hawksley. Ştiind că n-avea prea mult timp la dispoziţie, îşi pusese costumul de Călăreţul Diavolului. Nu se cădea ca oamenii regelui să-i recunoască binecunoscuta figură – faţa lordului Montague Windhall. Dar acum întîrziase îngrozitor. Peter trebuia să ajungă din ciipă în clipă la Crystal Terrace.

Cînd zări rîul James, încetini şi se uită de jur împrejur. S-o ia pe drumul cel mai sigur, spre nord, şi să întîrzie şi mai mult sau să se aventureze spre sud, peste rîu? Spera să fie destul de îngheţat. Oricum, nu era genul care să alerge după calea cea mai uşoară; aşa că întoarse calul spre sud.

În timp ce înainta de-a lungul malului stîncos, Jason cercetă suprafaţa rîului. Un strat gros de gheaţă – cel puţin spera să fie gros – acoperea apele adînci de la un

mai la altul. Mîngîie gîtul lui Adversary.

– Ce zici, bătrîne?

Armăsarul scutură din cap.

Jason zîmbi.

– Eşti agitat, nu-i aşa?

Se uită din nou la rîul îngheţat.

– Sînt cu tine, Addy, dar n-avem timp.

Jason descălecă şi-l trase blînd de hăţuri. Se lăsase o linişte ciudată, ca şi cînd natura şi-ar fi ţinut respiraţia, de teamă să nu se crape crusta de gheaţă la cel mai mic zgomot. Doar bocănitul înfundat al copitelor lui Adversary tulburau tăcerea nefirească.

Gheaţa trosnea sub greutatea lor. Jason se ţinea de hăţuri să nu se dezechilibreze. Îi intrase frigul în oase.

Exact cînd copitele din faţă ale calului atinseră din nou pămîntul, gheaţa cedă.

Jason sări pe mal.

Dar picioarele din spate ale lui Adversary căzură în apă.

Jason simţi o smucitură bruscă şi, în clipa următoare, se trezi în apa îngheţată. Pe moment, intră în panică, dar îşi reveni imediat. Dacă nu-şi păstra calmul, era un om mort.

Făcu un efort şi scoase calul la suprafaţă. Îşi smulse masca, pălăria şi le aruncă pe mal. Inspiră adînc, dar simţi că-i îngheaţă plămînii.

Cu un suprem efort de voinţă încercă să ajungă la mal. Bucăţi de gheaţă se înfigeau în mîinile lui înmănuşate. Se ridică pe uscat, dar, cînd încercă să salte picioarele din spate ale calului, căzu la loc în apa rece. Ieşi la suprafaţă şi se uită în jur.

O rădăcină de copac atîrna în apă. Dar era prea departe. Ridică braţul îngheţat, încercînd să se întindă. Amorţise. Braţele şi picioarele îi erau ca de plumb.

Apucă rădăcina disperat. O durere cumplită îl săgetă în degete. Se ridică din apă gemînd şi se trînti pe pămînt.

Adversary se zbătu din nou.

Jason înălţă capul şi strînse din dinţi. Se temea mai mult pentru viaţa calului decît pentru a lui. Se ridică în picioare şi apucă hăţurile.

Animalul mişcă gîtul, înspăimîntat. Copitele din spate ieşiră din apă.

Jason trase din răsputeri.

Adversary se ridică în sfîrşit pe mal. Jason sări într-o parte să nu calce peste el. Calul se opri, scuturîndu-şi coama.

– Uşurel, băiete, zise Jason, mîngîind botul animalului. Gata, ai scăpat, Addy.

Îşi scoase capa de pe umeri, şterse corpul animalului şi-l acoperi cu ea.

– Ştiu că nu-i mare lucru, dar mai mult nu se poate, deocamdată.

Apoi încălecă şi o porniră la drum.

Deşi nu dură decît cîteva minute, i se păru că trecuseră ore-n şir pînă zări peştera dintre pini, la poalele muntelui. Strîngînd din dinţi să-şi oprească tremurul, descălecă şi-l conduse pe Adversary în grajdul ascuns.

După ce scoase şaua îngheţată şi luă capa de pe spatele animalului, găsi o pătură de lînă şi şterse bine armăsarul.

– Se pare că ai călătorit mai bine ca mine.

Adversary necheză aprobator. Pe urmă, Jason o luă la fugă aplecat prin tunelul subteran care ducea la casa impunătoare unde locuia. Cînd ajunse în dormitorul lui, strigă menajera:

– Dahlia! Vino aici!

Traversă dormitorul, pe care-l ocupa de două luni, şi îşi scoase hainele ude, aruncîndu-le într-un cufăr de cedru, lîngă patul de alamă. Ştia că va trebui să le ducă în peşteră, mai tîrziu. Apoi deschise dulapul frumos sculptat, căutînd printre hainele înşirate pe portmantouri. O pată roşie îi apăru pe cămaşă.

– Fir-ar să fie!

– Jason? strigă Dahlia de la uşă.

– O clipă!

Smulse un cearceaf de pe pat şi se înfăşură în el.

– Gata, Dahlia, poţi să intri.

Se deschise uşa şi femeia trupeşă apăru în dormitor.

– Ce s-a întîmplat?

Rămase cu gura căscată cînd văzu petele de sînge de pe cearceaf.

– Doamne sfinte! Ce-i asta?

Dădu din mînă nepăsător.

– Nimic. Nişte tăieturi. Dar am nevoie de ajutorul tău. Găseşte ceva să-mi curăţ zgîrieturile şi pe urmă du-te să-l aştepţi pe Peter Hawksley. Ţine-l de vorbă pînă mă îmbrac.

Dahlia dădu din capul ei cărunt.

– Ţine asta, zise ea, aruncîndu-i o cîrpă uscată. Îţi dau imediat şi pomada.

Cotrobăi într-un cufăr şi scoase o sticluţă.

– Poftim.

Jason îşi unse tăieturile, oprind sîngerarea.

– Gata, Dahlia, mulţumesc. Acum pleacă, trebuie să mă îmbrac.

– Prostule, bombăni femeia, ieşind din cameră.

Dar Jason sesizase îngrijorarea din glasul ei.

Oftînd, se întoarse şi îşi scoase cearceaful. Gol puşcă, dîrdîind de frig, cotrobăi prin şifonier, pînă alese nişte pantaloni galbeni, din brocart. Strîmbă din nas, scîrbit. Doamne, ce dezgustătoare erau aceste haine. Trase sertarul să-şi caute lenjerie, dar auzi trăsura lui Peter Hawksley la intrare.

– La dracu'! înjură Jason, trăgîndu-şi pantalonii.

Nu mai avea timp să-şi aleagă lenjeria. Îşi luă o cămaşă albă, dantelată, îşi puse lavaliera la gît şi se aşeză în faţa oglinzii. Îşi dădu cu pudră albă pe faţă, dezgustat. Ah, fir-ar să fie, arăt ca un strigoi. Lua-l-ar naiba pe Carl şi ideile lui strălucite!

– Prefă-te că eşti lord, îi spusese el. În felul acesta vei putea acţiona fără să te temi că vei fi descoperit.

Jason se strîmbă.

Dar ai uitat să precizezi, dragă prietene, că va trebui să mă comport şi să mă îmbrac ca un aristocrat leşinat.

Strînse din dinţi, revoltat. De ce simplul nume de Jason Deverall Kincaid inspira atîta neîncredere oamenilor regelui, numai pentru că se revoltase împotriva creşterii taxelor *de cîteva ori*?

Găsi cele două aluniţe în formă de stea lîngă pudră, le lipi pe bărbia lui pătrăţoasă şi îşi luă peruca albă, scurtă. Avea două cozi spiralate în părţi şi una la spate, legată cu o fundă neagră. O trînti pe cap, enervat.

Peste cîteva clipe, coborî scările să i se alăture lui

Peter Hawksley. Peruca pudrată îi ascundea părul negru, des. Nici acum nu i se dezgheţaseră degetele în ciorapii albi şi în pantofii cu cataramă şi tocuri roşii, înalte. De-abia se mişca în vesta galbenă, strîmtă, şi în redingota asortată. Fratele mamei sale vitrege, adevăratul lord Windhall era un bărbat mai mic de statură.

Cînd ajunse pe ultima treaptă, îşi puse tricornul sub braţ şi îşi trase mănuşile din piele de căprioară, să-şi ascundă tăieturile.

– Peter, dragul meu! exclamă el, zîmbind convenţional.

Îşi agită batista tivită cu dantelă, cînd apăru Peter. Era un individ îngrozitor de slab.

– Ce punctual eşti!

Peter îşi înălţă capul, cu mîndrie. Avea un profil de papagal şi îşi dăduse cu multă pudră pe faţă.

– A fost plăcerea mea, Înălţimea Voastră.

Dahlia îşi dădu ochii peste cap. Se postase în spatele lui Peter.

Jason se încruntă. Apoi îşi tamponă nasul, delicat, privindu-l pe baronet.

– Atunci, să mergem.

Traversă holul şi luă capa din mîna Dahliei. O privi încruntat şi-i făcu semn lui Peter spre uşă.

– După tine.

Bătea un vînt rece, care-i îngheţa oasele amorţitę. Fir-ar să fie! Oare o să se mai încălzească vreodată? Deodată, auzi un zgomot şi îşi ridică privirea. Minerva Carstairs stătea în trăsura neagră a familiei Hawksley. Sînii ei mari erau strînşi exagerat în corset.

– Hei, Montague!

Dădea din mîini, fardată ţipător.

– Pun pariu că nu te aşteptai să mă vezi, nu-i aşa?

Jason fu cît pe ce să urle de furie! Oare nu avusese o zi destul de grea şi fără ea? Se uită la Peter. Era la fel de dezgustat. Se pare că blonda îi făcuse avansuri.

Ştia foarte bine că acela care se va urca ultimul în trăsură va trebui să stea lîngă Minerva. Se înghesuiră amîndoi la uşă.

Minerva chicoti, astupîndu-şi gura cu mîna.

Peter se înroşi la faţă, stînjenit.

– Scuzaţi-mă, Înălţimea Voastră.

Jason îl compătimea, dar n-avea de gînd să cedeze.

– Nu-i nimic.

Îşi feri capa, ca şi cînd Peter i-ar fi şifonat-o, şi se aşeză vizavi de Minerva. Aşeză tricornul pe banchetă şi îşi trase pătura de lînă peste genunchi.

Peter se încruntă şi se instală posomorît lîngă blondă. Se cuibări în colţ, cît mai departe de femeie.

Minerva nu observase reţinerea. În schimb se aplecă şi îl atinse cu degetul pe mînă.

– Bună seara, Înălţimea Voastră. Mă bucur să vă revăd.

Vocea ei mieroasă îi dădea fiori sau dîrdîia de frig? Trăsura porni din loc.

– Şi eu mă bucur, doamnă Carstairs. Sper că aţi călătorit bine, deşi este o vreme oribilă.

Trebuia să abordeze un subiect cît mai neutru.

– Pe asemenea vreme, o văduvă ca mine simte adesea nevoia unui trup cald.

Îl sorbea din priviri.

Peter se foi pe banchetă.

Jason de-abia se abţinea.

– Da, într-adevăr.

Apoi amuţi. Mai bine rămînea tăcut, decît să spună ceva regretabil. Dădu la o parte perdeaua şi se uită afară. Peisajul se cufundase în beznă. Ştia că însoţitorii lui nu erau surprinşi de această atitudine indiferentă. Vicontele de Westland era un om înfumurat.

Brazi încărcaţi de zăpadă străjuiau drumul, poleiţi de razele lunii.

Jason uită de Peter şi de Minerva şi îşi lăsă gîndurile să rătăcească în trecut.

Avea din nou doisprezece ani şi alerga vara pe plantaţia tatălui său de lîngă Halcyon. Hawk şi Nick erau în spatele lui. Hawk, tînărul indian Strawnee, la numai cinci ani, reuşea să-l întrecă pe prudentul Nick. Părul lui negru pînă la umeri i se revărsa peste faţă. Braţele lui maronii se agitau în timp ce îşi mîna poney-ul la galop.

Nick şi Jason se amuzau de eforturile lui. Nemesis, tatăl lui Adversary, nu fusese învins niciodată. Dar Hawk nu se dădea bătut. Fără să-i bage în seamă îşi mîna poney-ul primit în dar de ziua lui. Îşi doreá atît de mult să cîştige, încît nu-i dăduse nici un nume, pînă nu-l întrecea pe Nemesis.

Cursa avea loc în fiecare săptămînă. Mînzul crescu, dar tot nu reuşi să triumfe. Jason se gîndise de cîteva ori să-l încetinească pe Nemesis şi să-l lase să cîştige, dar l-ar fi jignit. Ambiţia lui Hawk însemna mai mult decît victoria. Voia să le arate că putea fi egalul lor. Dar iată că, la un moment dat, visul lui se împlini. Roibul reuşi imposibilul. Şi, în ziua aceea, Hawk îl botează Ataraxia. Hawk îşi găsise în sfîrşit liniştea.

Dar nu şi Jason. Mama lui muri peste cîteva zile de friguri. Îşi alungă amintirea tristă şi încercă să retrăiască vremuri mai fericite. Pe atunci, verile erau lungi şi recolta de tutun îmbelşugată. Cei trei băieţi descopereau mereu noi aventuri.

Dar toate acestea se întîmplau înainte ca mama lui Hawk să-l părăsească; înainte ca Jason şi Nick să fie trimişi departe; înainte ca tatăl lui să fie ucis – nu! Îşi stăpîni cu greu furia.

Acum nu trebuia să se gîndească la aşa ceva, pînă nu-l găsea pe vinovat – soldatul cu cicatrice.

Oftînd, trase perdeaua şi-i privi din nou pe însoţitorii săi.

Minerva îşi rezemase cotul de fereastră, sprijinindu-şi bărbia în palmă, fără să-şi dezlipească ochii de la pieptul lui Jason.

Peter se uita pe geam, plictisit.

Jason îşi scoase batista şi o fîlfîi în direcţia lui.

– Peter, dragul meu, am auzit că Joshua Minter trebuie să sosească în curînd.

Acesta îşi înălţă bărbia, luîndu-şi un aer important.

– Da. Mîine. Unchiul meu a încheiat afacerile cu guvernatorul Dunmore şi trebuie să-şi reia îndatoririle de vameş.

Strîmbă din nas.

– Ce plicticos să ai pe cap unul din emisarii regelui. Aceşti vizitatori importanţi s-au înmulţit şi sînt din ce în ce mai enervanţi.

În clipa aceea, îşi dădu seama de gafă.

– Vă rog să mă scuzaţi, nu mă referem la Înălţimea Voastră.

Jason tuşi, să-şi ascundă amuzamentul. Îl plăcea pe Peter. Păcat că era atît de snob. Dădu din mînă nepăsător.

– Nu-i nimic. Ştiu la ce te refereai.

Peter deschise gura, dar o închise la loc cînd trăsura opri în faţa reşedinţei de pe plantaţia familiei Wainwright.

Un lacheu în livrea puse o cutie în faţa uşii trăsurii, înainte s-o deschidă, şi o ajută pe Minerva să coboare.

Minerva îi zîmbi lui Jason şi se dădu jos cu un aer regal.

Jason se abţinea cu greu să nu-şi arate dezgustul.

Cînd servitorul întinse din nou mîna rezistă impulsului să-l dea la o parte şi să coboare de unul singur.

În timp ce se înfunda în zăpadă cu tocurile lui înalte, îi zări pe soţii Wainwright la intrarea elegantei lor reşedinţe cu trei etaje şi oftă adînc. Îl aştepta încă o seară lungă şi plictisitoare.

Capitolul 2

Samantha Fleming tremura în timp ce îşi trăgea mănuşile roşii, din piele de ied. Deşi în cameră era destul de frig, ştia că altceva era cauza frisoanelor ei.

Îşi ridică braţele să-şi tragă gulerul peste peruca albă, care-i ascundea părul ei negru, des. Atîrna în bucle pe umeri, încadrîndu-i obrajii.

Se uită în oglinda cu ramă aurie de deasupra scrinului din stejar. Arăta ca o adevărată seducătoare în rochia ei îndrăzneaţă din catifea roşie şi dantelă neagră. Durase mult, dar, pînă la urmă, în ultimele şapte luni se obişnuise cu această imagine, atît de diferită de realitate. Era fiica unui duce, pentru numele lui Dumnezeu! Nu o desfrînată, aşa cum o credeau soldaţii. Deşi...

Oftînd resemnată, luă masca de satin roşu şi îşi acoperi ochii ei verzi, frumoşi. Culoarea roşie îi scotea în

evidenţă pielea de culoarea fildeşului, dîndu-i o tentă rozalie. Îi ascundea nasul în vînt, dar nu şi buzele senzuale. Îşi dăduse cu ruj roşu, strident, să astupe frăgezimea lor naturală.

Arma era a lui Carl, dar ştia că n-o folosise niciodată să oprească o trăsură. Cel mult fusese la vînătoare cu Jedediah Blackburn.

– Deci...

Samantha se întoarse spre uşă.

Sora ei geamănă stătea în prag, cu mîinile în şolduri.

– Tot n-ai renunţat la această nebunie.

– Lasă-mă-n pace, Christine.

Samantha îşi apăsă pieptul, să se liniştească. I se accelerase pulsul.

– Nu te mai furişa aşa. Am o viaţă destul de riscantă, nu-i nevoie să-mi faci şi tu probleme.

Trăsăturile delicate ale lui Christine se îmblînziră.

– Nu trebuie să faci asta, Samantha. N-ai de ce să-ţi primejduieşti viaţa. Cred că mai există şi alte mijloace să facem rost de bani.

Samantha oftă. Sperase să evite acest conflict.

– Surioară, am mai discutat o dată despre asta. Ştii foarte bine de cîţi bani avem nevoie să-l scoatem pe tata din închisoare. Lordul Windhall este un om bogat, poate voi reuşi să-l scutur de cîteva bijuterii. Doar tu mi-ai spus că vicontele călătoreşte în trăsura familiei Hawksley.

Cizmele ei nu scoteau nici un sunet, în timp ce străbătea covorul uzat, înaintînd spre sora ei.

– Ştiu că eşti îngrijorată. Dar nu este chiar atît de periculos.

Minţea, bineînţeles, dar trebuia s-o liniştească.

Dar Christine era furioasă.

– Cum să nu fie periculos? pufni ea, ţuguindu-şi buzele trandafirii.

Samantha se încrîncenă. Mînia surorii ei răbufnea ca aburul dintr-un ceainic.

– Şi ce ai vrea să fac? şuieră printre dinţi. Să aştept calmă vestea morţii tale, dacă nu cumva o s-o simt înainte să fiu anunţată?

Samantha clătină din cap.

– Nu, sigur.

Aflase că la gemeni fiecare simţea cînd celălalt era în primejdie. Iar ea şi Christine erau gemene – cel puţin pe dinafară. Pentru că, în rest, se deosebeau ca mătasea de lînă. Samantha era lîna, bineînţeles, fiind cea mai dură dintre ele; călărea ca un bărbat; prefera să se dueleze decît să coasă; de-abia rezistase la Londra, la pension; şi-i scosese fire albe tatălui ei.

Cînd îşi aminti de el, se întristă. Se întoarse spre căminul de piatră, să contemple flăcările galbene.

– Christine, te rog să înţelegi. Tata...

– Tata este în Turnul Londrei, zise Christine, emoţionată, nu la Newgate. Nu suferă, Samantha. De ce nu înţelegi? Probabil că are şi servitor. Temerile tale sînt neîntemeiate.

Samantha se răsuci furioasă.

– *Neîntemeiate?* Tata a fost acuzat de trădare şi tu crezi că temerile mele sînt neîntemeiate? La dracu' Christine. Dacă va fi judecat, or să-l spînzure. N-are cum dovedi că nu ştia nimic despre marfa aia afurisită.

Nedreptatea care i se făcuse tatălui ei o revolta.

Pentru că vameşul de la Williamsburg descoperise praf de puşcă pe unul din vasele tatălui său, autorităţile se grăbiseră să tragă concluzia că făcea contrabandă cu Patrick Henry şi rebelii lui. Auzi, tatăl ei – cel mai credincios supus al regelui – un rebel! Strînse pumnii. Afurisitul ăla de căpitan Cordell! Tatăl ei habar n-avea ce se transporta cu vapoarele lui.

– Trebuie să-l salvez pe tata, zise Samantha, încruntată. O să fac rost de bani, chiar dacă ar fi să-l jefuiesc pe guvernator în persoană.

Luă arma şi ieşi din cameră. Christine n-o s-o înţeleagă niciodată. Avea prea multă încredere în suveran. Dar nu trebuia s-o repeadă. Îşi iubea tatăl la fel de mult ca ea. Însă nu credea că se află în primejdie.

O să-şi ceară scuze mai tîrziu, se gîndi ea, cînd ieşi pe hol. Mergea încet, evitînd să-i atragă atenţia lui Effie, menajera. La fel ca sora ei, nu aproba escapadele Samanthei.

Auzi clinchet de vase şi îşi dădu seama că avea treabă. Samantha traversă sufrageria şi înaintă în vîrful picioarelor pînă la uşa de serviciu. După aceea trase zăvorul şi ieşi afară, în noapte.

Luna plină poleia cîmpurile albe. Totul părea curat şi nou. Chiar şi şopronul coşcovit.

Îşi ridică privirea şi văzu o lumină gălbuie într-o fereastră. Fir-ar să fie. Valetul lui Carl, Hadley, avea de lucru. Încordîndu-se, apăsă pe mîner.

Uşa scîrţîi cînd o închise. Bărbatul se întoarse spre ea:

– Bună seara, domnişoară.

Se posomorî cînd văzu cum era îmbrăcată.

– Lordului Malderon n-o să-i placă. Doar ştiţi ce v-a spus!

– Ah, Hadley, nu începe şi tu.

Se îmblînzi.

– Ştiu că vreţi să vă ajutaţi tatăl, vă înţeleg. Dar astea sînt treburi de bărbat.

– O să fiu prudentă, Hadley, îţi jur. Şi acum, gata. Pune şaua pe Starburst. Nu vreau să întîrzii.

Hadley clătină din cap.

– Nu-mi place, domnişoară, dar o să-mi ţin gura. Sînteţi prea încăpăţînată ca să ascultaţi de vreun sfat.

Starburst necheză nervos cînd îi puse şaua.

Nervozitatea armăsarului în prezenţa celorlalţi o uluia pe Samantha. Nu-l suporta nici măcar pe Hadley, care-l crescuse de cînd era mic.

Cînd sosise aici, Carl o sfătuise să se ferească de animal. Dar nu ascultase, ca de obicei. Şi calul o îndrăgise din prima clipă cînd îl mîngîiase pe bot. În scurt timp, îl dresase, aşa cum fusese instruită de grăjdarii de la Willowglen. Cînd fluiera, venea şi îngenunchea lîngă ea. Pe urmă, adăugă altă comandă, inventată de ea: Fă pe mortul.

Carl se albise la faţă cînd o văzuse prima oară călărind armăsarul. Nu se aşteptase probabil să nu ţină seama de sfatul lui. Dar se resemnase pînă la urmă, bombănind.

– Ah, ce ţi-e cu încăpăţînarea asta din familia Fleming.

Dar aşa era Carl, n-aveai ce-i face.

După ce fusese arestat, tatăl ei insistase ca ea şi Christine să se ducă la prietenul lui din colonii, Carl

Malderon. La început, nu se bucuraseră, dar, după o săptămînă alături de el, îşi dăduseră seama că era la fel ca părintele lor: morocănos şi gălăgios, dar bun ca o pernă cu puf. Ţinea mult la ele. Se vedea în inflexiunile glasului, în expresia îngrijorată care se aşternea pe faţa lui, cînd nu veneau la timp acasă.

Zîmbi. Astă-seară va încerca să-l menajeze. Spera să fie acasă înainte să se întoarcă din misterioasa lui călătorie.

După ce pe Starburst fu pregătit, Samantha mîngîie pieptul cenuşiu al animalului.

– Ce mai faci, băiete?

Se aplecă şi îşi frecă obrazul de gîtul lui suplu.

– Eşti gata?

Armăsarul nechează, de parcă ar fi înţeles-o.

– Bine, atunci îngenunchează.

Starburst se lăsă imediat în jos şi Samantha încălecă fără probleme. Luă hăţurile şi ieşi afară. Răsuflarea geroasă a iernii o făcu să-şi strîngă capa pe umeri. Avea de ce să-i mulţumească lui Effie. Îi căptuşise capa de catifea cu bumbac, la fel ca fusta, deşi protestase cînd Samantha insistase să i-o despice, ca să poată călări ca bărbaţii.

La fel ca soţul ei, Hadley, Effie clătinase din cap, dar îi urmase instrucţiunile. Însă îi citise dezaprobarea în privire.

Cînd Samantha sosise la Riversedge, Carl îi spusese că Hadley şi Effie erau oameni de încredere. Deşi nu bănuise probabil ce avea ea de gînd. Îi povestise că sclavii îi serveau de cînd el, tatăl ei şi vărul Beau Kincaid veniseră prima oară în America, în '41. Îl cunoscuseră

pe tatăl ei şi-l respectau foarte mult şi acest fapt îi determinase să accepte planul nebunesc al fetei.

La început, se revoltaseră. Dar, mai tîrziu, după ce văzuseră că n-o să renunţe, cu sau fără sprijinul lor, acceptaseră s-o ajute.

Zîmbi cînd îşi aminti îmboldind calul la galop. Alerga în cîmp deschis, spre un pîlc de copaci, frămîntînd pămîntul cu copitele lui grele.

La liziera pădurii, încetini; acum înaintau printre copaci. Pe urmă, trase de hăţuri şi o luă la stînga, spre drumul principal, care ducea la Lynch's Ferry. La cîteva mile depărtare se bifurca un drum care ducea spre plantaţia Windhall. Şi, după o jumătate de milă, cărarea se îngustă atît de mult, încît nu încăpea decît o singură trăsură. Învăţase din experienţă că n-avea cum să treacă, dacă apărea un obstacol în cale.

Zîmbi pe sub masca de mătase, înaintînd veselă.

Era un loc ideal pentru un jaf.

Capitolul 3

Jason tremura încă. Se sui în trăsura lui Peter înfrigurat. Nu-şi revenise nici acum după ce căzuse în rîul îngheţat. Se simţea groaznic. Mirosul greţos al parfumului Minervei îi întorsese stomacul pe dos. Fusese obligat să danseze cu ea. Dar de ce se frecase de el, ori de cîte ori se ivise ocazia? N-avea nimic împotrivă să ţină o femeie în braţe. Dar prefera să facă el avansurile.

Trăsura înainta scîrţiind. Îi venea să-şi întindă picioarele. Avusese un singur avantaj. Soldaţii plecaseră în căutarea Călăreţului Diavolului, aşa că nu fusese nici o personalitate oficială la familia Wainwright. Era destul de rău că trebuia să asiste la petrecerile din înalta societate, nu trebuia să le mai suporte şi prezenţa.

Nu înţelegea cum Nick reuşise să se acomodeze. Deşi fratele lui, aflat în serviciul guvernatorului, îi furniza

informaţii preţioase lui Jason, tot nu înţelegea. El unul n-ar rezista. Dar Nick fusese întotdeauna cel mai raţional dintre ei doi.

Jason se mişcă din nou pe banchetă, stînjenit de hainele strîmte. De-abia aştepta să ajungă acasă, să se dezbrace.

Peter trăncănea despre ghinionul lui la cărţi. Dar Jason ştia că nu suma era importantă. Era moştenitorul unui baronet care făcuse avere cultivînd indigo şi nu trebuia să-şi facă griji în privinţa banilor.

Simţind privirea lui Jason aţintită asupra lui, se întoarse imediat.

– Aţi avut ocazia să vorbiţi cu Lydia Millworth?

– Nu, slavă Domnului.

Reuşise să evite bîrfele toată seara.

– Soţul ei, Davidson, nu s-a dezlipit de lîngă mine.

– Înseamnă că n-aţi aflat?

Peter se lumină la faţă.

– Bartholomew Dungworth a fost prădat seara trecută.

Îşi aranjă perna. Apoi, ridicîndu-şi braţul scheletic, făcu semn afară.

– Chiar în zona aceasta. Se spune că banditul este o femeie. Seducătoarea în roşu.

Peter se uită la Minerva, care se aşezase lîngă Jason.

– I-a luat portofelul, inelele, cutia cu tutun şi bijuteriile soţiei.

Se aplecă spre ei, să-şi dea mai multă importanţă.

– Şi, de parcă n-ar fi fost destul, i-a smuls şi peruca de pe cap. Aţi mai auzit aşa ceva?

Nu prea. De cînd sosise la Lynch's Ferry i se povestiseră multe lucruri despre isprăvile acestei femei. Deşi nu credea nici o vorbă. O femeie care să călărească la fel ca un bărbat? Îmbrăcat în rochie? Nici vorbă. Era probabil un puşti deghizat în femeie.

– Doamne Sfinte.

Minerva Carstairs se îndesă în Jason. Acum se blestema că i se făcuse milă de Peter şi-l salvase de văduvă, în drum spre casă. Îl sufocase cu sînii ei uriaşi.

– Ce oribil. Biata soţie a lui Bartholomew. Era îngrozitor de speriată.

Îi aruncă o privire lui Jason şi se cutremură.

– Eu aş fi leşinat.

Se apropie şi mai mult şi clipi din genele ei blonde.

– Dacă nu aş avea un protector curajos lîngă mine...

Jason se abţinea cu greu. Nu ştia ce i se părea mai caraghios – faptul că Minerva îl considera protectorul ei de cînd, de două luni, făcea pe filfizonul, sau mutra lui Bartholomew, dîrdîind de frică, la picioarele unei aventuriere.

Minerva îşi sprijini capul de umărul lui, lipindu-şi sînii de braţul lui. Parfumul ei greţos îl chinuia, dar ea îi şoptea mieros la ureche:

– Lîngă tine nu mi-e frică de nimic.

Jason oftă.

– Mă bucur că ai o părere atît de bună despre mine, doamnă Carstairs. Dar sper că nu va trebui vreodată să-mi dovedesc curajul. Nu se ştie cum aş reacţiona într-o asemenea situaţie.

– Eu unul nu m-aş lăsa atacat de o prostituată ordinară, interveni Peter, pe un ton superior. Un Hawksley

nu se pleacă în faţa nimănui.

– Mda.

Peter semăna cu un cocoş sfrijit. Deşi nu-i plăcea să joace rolul unui dandy, trebuia să admită că unii oameni pe care-i cunoscuse erau foarte amuzanţi.

Trăsura se zgudui brusc şi se opri. Peter se ridică în picioare şi se uită pe fereastră.

– Ce este, Isaac? îl întrebă el pe vizitiu. De ce ne-am oprit?

Omul îi răspunse agitat.

– Este un cal în mijlocul drumului. Se pare că este mort.

– Atunci ia-l de acolo şi mişcă-te mai repede.

Peter se aşeză la loc pe banchetă.

– Ce neplăcut! Oare ce-o căuta un cal în mijlocul drumului, la miezul nopţii?

Îşi trase pătura peste genunchii scheletici, profund dezgustat.

– Colonişti incapabili.

Jason se încruntă. Nu-i plăcea situaţia. Calul putea foarte bine să fie o cursă pentru a opri trăsura şi apoi să fie prădaţi. Se prefăcù că-i tremură mîna şi îşi duse batista la tîmplă.

– Parcă spuneai că aici l-au atacat pe lord, nu?

– Da, aici.

Peter încuviinţă din cap, zîmbind.

– Nu aveţi de ce să vă temeţi, Înălţimea Voastră. Nu a dat niciodată lovitura două nopţi la rînd în acelaşi loc. Ar fi prea riscant, mai ales că zona este patrulată de soldaţi.

Şi în Virginia nu ninge niciodată, se gîndi Jason. Îşi

pipăi talia, să-şi scoată pistolul ascuns sub cămaşă. Apoi îl acoperi cu tricornul şi-l ridică la piept, ca pe un scut, în timp ce îşi scotea punga cu bani de aur şi o strecura sub căptuşeala banchetei, lîngă fereastră. Banditul n-o să aibă ce să-i fure.

– Ah, Doamne! exclamă el, acoperindu-şi bărbia înspăimîntat.

O să-i recupereze cu altă ocazie, se gîndi el.

– Sper că sîntem în siguranţă. N-aş vrea să fiu atacat de vreun bandit nemilos.

Peter pufni în rîs.

– Lord Windhall, banditul este o femeie. Din cîte am auzit, una foarte frumoasă. Dacă a reuşit să-i ducă de nas pe oamenii regelui, timp de şase luni, n-o să rişte tocmai acum.

Îşi aranjă manşetele.

– Să ştii că o admir – deşi este o proscrisă.

Minerva îl apucă de braţ pe Jason.

– Crezi că vom fi jefuiţi?

Era cu adevărat speriată.

Jason regreta că vorbise. Se întoarse spre ea, încercînd s-o liniştească şi să se desprindă de lîngă ea.

– Vai de mine. N-ar fi trebuit să te sperii, draga mea. Peter are dreptate, bineînţeles. N-o să atace din nou...

– Nu mai spune! exclamă o voce vulgară, în spatele lui Jason.

Minerva şi Peter ţipară amîndoi.

Jason se înfuriase. Ah, Doamne! Cînd o să se termine ziua asta afurisită? Se întoarse încet spre fereastră şi văzu ţeava unei puşti îndreptată direct spre capul lui.

– Vă rog să ieşiţi, le porunci o voce guturală.

Ar fi trebuit să tragă banditul prin fereastră cu armă cu tot, dar trebuia să-şi joace rolul.

– Ah, Doamne!

Fir-ar să fie.

Minerva urlă îngrozită şi-l apucă de mînă.

– Te rog, nu o lăsa să mă ucidă. Nu vreau să mor.

Jason scrîşni din dinţi. Îi venea s-o ia la palme. Nu suporta femeile smiorcăite. Se uită la Peter. Nici Hawksley nu părea mai curajos. Încremenise în loc. Parcă se lăudase că nu se lăsa înfrînt. Oare ce era cu ei? Nu-şi dădeau seama că proscrisa va fi şi mai sigură pe ea cînd îi vedea ce laşi sînt? Doamne, ce păcat că nu era singur! Ar învăţa-o minte pe această femeie aventurieră.

La un moment dat, Jason se gîndi să acţioneze, dar şi-ar strica imaginea şi ar stîrni anumite îndoieli în privinţa identităţii sale.

– Înălţimile Voastre, aştept, zise femeia, din umbra perdelelor.

Lui Jason îi venea să-i spună că putea să aştepte pînă n-o mai putea. Dar coborî încet din trăsură şi o ajută pe Minerva. Peter îi urmă tremurînd.

Apoi se întoarse pentru prima oară s-o privească pe femeie şi rămase cu gura căscată. Părea o zeiţă scăldată în argint, atît de mică şi fragilă.

Îl cuprinse o emoţie ciudată cînd îi văzu pielea albă. O sorbea din priviri. Era superbă. Nu întîlnise prea multe femei ca ea.

I se conturau sînii sub capă şi avea o talie atît de subţire, încît putea să i-o cuprindă cu o mînă.

Observă, de asemenea, surprins că nu purta malacov. Rochia i se mula pe şoldurile suple, rotunjite.

Ţinea arma în mîna ei mică, delicată. Masca îi ascundea faţa lăsîndu-i liber gîtul alb; de-abia se abţinea să nu-şi lipească buzele de carnea ei.

Şocat o studie mai departe. Observă bărbia proiectată înainte, care sugera o persoană încăpăţînată, şi buclele argintii. Încercă să distingă culoarea părului la marginea perucii albe, dar nu reuşi.

Amintindu-şi de propria lui deghizare, se întrebă cum ar reacţiona să-l vadă pe Călăreţul Diavolului. Se concentră asupra măştii roşii de mătase, străduindu-se să-i vadă ochii prin crăpăturile înguste. Deşi nu putea fi sigur, ştia că erau la fel de răpitori ca întreaga ei făptură.

O rafală de vînt purtă parfumul ei cu aromă de trandafiri exact cînd îi văzu buzele. Se înfioră din nou. Nu reuşea să-şi desprindă privirea de la ele. Îl vrăjiseră. Erau senzuale şi umede; parcă îl îndemnau să i le zdrobească între ale lui, s-o întindă pe pat – Doamne sfinte! Ce-l apucase? Nu era decît o bandită afurisită. Acum înţelegea de ce o porecliseră Seducătoarea în roşu.

Samantha se înfioră sub privirea insistentă a bărbatului. Parcă ar fi atins-o. Nimeni n-o privise vreodată atît de indecent.

Acesta era lordul Windhall? Zărise batista de mătase în manşetă. Da, el trebuia să fie filfizonul siropos de care auzise. Îl privi îndrăzneaţă. Ochii aceia albaştri nu se potriveau deloc cu atitudinea lui. Părea primejdios chiar şi în aceste haine caraghioase. Degaja o stăpînire de sine care contrazicea aparenţele.

Era frumos, incitant, deşi îşi acoperise obrajii cu pudra aceea albă, dezgustătoare. Ochii lui de culoarea cerului de vară, umbriţi de gene negre, o studiau cu o

insistenţă periculoasă.

Pe bărbia lui fermă se zărea umbra tuleielor, semn că nu se bărbierise de curînd. Gura frumos conturată era accentuată de buza inferioară, groasă, care-i dezvăluia senzualitatea, deşi se străduia din răsputeri s-o ascundă. Simţea ceva ciudat.

Tulburată de sentimentele pe care i le trezea, se întoarse spre Peter Hawksley. Strîngînd arma între degete, ridică cealaltă mînă şi întinse un sac negru de pînză.

– Puneţi tot ce aveţi de valoare. Mai repede.

Zîmbi dulce.

– Şi, domnilor, nu uitaţi de pungile voastre grase.

Jason nu mai putea de bucurie. Îşi ascunsese punga în trăsură şi nu mai avea nimic de valoare. Nu purta bijuterii. Nu suporta să-şi încarce degetele cu inele sau să-şi pună ac de cravată, nici măcar ca să-l imite pe lordul Windhall. Se întreba ce-o să spună femeia.

Peter îşi scoase repede inelul cu rubin, tabachera de aur, ceasul şi portofelul lui uimitor de subţire, după ce pierduse la cărţi.

Bandita se încruntă.

Minerva îşi desprinse colierul cu smaralde cu degetele tremurînd. Îi aruncă o privire îngrozită lui Jason şi apoi se grăbi să-şi scoată cerceii.

Seducătoarea în roşu se întoarse spre el, întinzîndu-i sacul.

– Vă rog, lord...

– Windhall, viconte de Westland, la dispoziţia dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi ridică din umeri.

– Îmi pare foarte rău că trebuie să vă dezamăgesc, doamnă, dar n-am nimic de valoare.

Samantha tresări surprinsă de vocea lui plîngăreaţă; nu se potrivea deloc cu statura lui robustă şi îşi ascunse cu greu dezamăgirea. Pe urmă, îşi dădu seama ce-i spusese şi-l văzu zîmbind dispreţuitor. Îşi încleştă degetele, clocotind de furie. Mincinos afurisit. Cum îndrăznea s-o ia drept fraieră? Doar n-o credea o vagaboandă?

Îi inventarie rapid buzunarele. Se pare că nu avea nici o pungă. Fir-ar să fie! Numai pentru el oprise trăsura. Ce făcuse cu banii? Îi ascunsese, mai mult ca sigur. Sau îi lăsase acasă? Îşi îngustă ochii. Păun afurisit!

Încercă să se stăpînească şi îşi înclină capul într-o parte.

– Nu mai spune, milord!

Jason încuviinţă din cap, zîmbind îngăduitor. Apoi îşi scoase batista şi îşi şterse nasul.

– Vă asigur.

Samantha se înfurie din nou. Bleg prefăcut ce eşti! îi venea să-i strige. Dar inspiră adînc, să se liniştească.

Deci vrea să ne jucăm? Perfect!

– Vă înşelaţi, domnule, zise ea, surîzînd răutăcios. Văd că hainele dumneavoastră sînt foarte valoroase.

Jason încremeni. Doar n-o să îndrăznească! Ar fi bine pentru ea să n-o facă.

– Ce?

– Vă rog, Înălţimea Voastră, dezbrăcaţi-vă imediat.

Uite că a îndrăznit, fir-ar ea să fie!

– N-o să scapi, nenorocito.

Îşi stăpînea cu greu furia. Mi-aş da urechea dreaptă

să-mi petrec cinci minute singur cu tine, viperă. Măcar cinci minute. Strîngînd din dinţi, îşi desprinse privirea de la trupul ei atrăgător.

Uitîndu-se la arma din mîna ei, se gîndi ce să facă. N-ar fi o problemă s-o dezarmeze, dar nu putea risca viaţa celorlalţi. Poate va fi rănită chiar ea, deşi se întreba de ce îi păsa. Şi, oricum, ar însemna să se dea de gol.

Clocotind de furie, îşi scoase mănuşile, redingota galbenă şi le trînti pe pămîntul îngheţat. Îi venea să le calce în picioare. Urmară lavaliera albă şi vesta. Îşi descheie cămaşa, smulgînd cîţiva nasturi, furios. Dar reuşi să ascundă pistolul între faldurile ei.

Samantha tresări surprinsă cînd îi văzu mîinile bronzate, puternice şi acoperite de tăieturi. Cum? Da, cum reuşise un lord de viţă nobilă ca el să se taie în asemenea hal?

Observă pieptul lui păros, cînd îşi scoase cămaşa. Părul negru se întindea pe abdomenul suplu, dispărînd în pantaloni. Desprinzîndu-şi cu greu privirea, înghiţi în sec, tulburată.

Jason se încordă în aerul rece de ianuarie. Lăsă cămaşa peste mormanul de haine, avînd grijă să nu cadă pistolul. Dar, din păcate, se rostogoli la picioarele femeii.

Blestemînd în gînd, le aruncă o privire lui Peter şi Minervei, rugîndu-se în gînd să nu fi zărit pistolul. Minerva îi şoptea ceva la ureche lui Peter. Tînărul se înroşise la faţă. Slavă Domnului că nu-l văzuseră!

Dar femeia îl văzuse. Se aplecă şi-l băgă repede în sac, zîmbind.

Strînse pumnii. Îi venea s-o sugrume! Pistolul acela

fusese ultimul cadou pentru ziua lui de naştere primit de la tatăl lui.

Samantha observă că viconteie se oprise. Doar nu-şi imagina că avea toată noaptea la dispoziţie? Poate voia să tragă de timp în speranţa că îl vor salva soldaţii? De-abia aştepta să plece şi să-l vadă pe acest lord arogant înroşindu-se stînjenit. Va trebui să se întoarcă acasă în lenjeria intimă. Zîmbind, întinse sacul spre el.

– Şi pantalonii, vă rog.

Pînă acum, Jason nu se gîndise niciodată să lovească o femeie. Dar pe această nenorocită îi venea s-o sugrume cu mîinile goale.

– Înălţimea Voastră, repetă Samantha. Grăbiţi-vă!

Tremurînd de frig şi de furie, îşi scoase pantofii. Cînd se aplecă să-şi ruleze ciorapii, îl opri.

– Nu, lăsaţi-i. Nu vreau să vă simţiţi stînjenit mai mult decît este cazul.

Jason se îndreptă de spate.

– Vai, cîtă înţelegere!

Samantha încuviinţă din cap.

– Într-adevăr. Şi acum pantalonii, zise ea, redevenind brusc serioasă.

Jason scrîşni din dinţi şi îşi descheie nasturii. Apoi şi-i trase în jos şi îşi înfipse picioarele în pămînt, gol puşcă.

Minerva scoase un strigăt şi se prăbuşi în braţele lui Peter.

Tînărul fu cît pe ce s-o scape, uluit să-i vadă bărbăţia expusă atît de evident.

Vizitiul chicoti.

Samantha de-abia se abţinea. Dumnezeule! De ce

nu purta nimic pe dedesubt? Se înroşise la faţă sub mască. De ce n-o prevenise? Un gentleman aşa ar fi trebuit să facă. N-ar fi stat aşa, zîmbind arogant.

Îşi feri privirea, dar imaginea lui i se întipărise în minte. Oare toţi bărbaţii arătau la fel dezbrăcaţi? Puternici? Primejdioşi?

Îi ardeau obrajii ca focul. Îşi desprinse ochii cu greu de la bărbăţia lui. Pentru o clipă, fu cît pe ce să apese pe trăgaci. Ah, ce mult şi-ar fi dorit! Dar nu putea să ucidă un om – mai ales pe el.

Clipi uimită şi-l văzu zîmbind satisfăcut, ca şi cînd ar fi ştiut ce efect avea asupra ei. Scrîşni din dinţi. Voia să-şi bată joc de ea, nu? Ei bine, o să-l înveţe minte.

Se aplecă încet să-i ia hainele, privindu-l drept în ochi, cu puşca în mînă. Strînse hainele la piept şi simţi aroma proaspătă de săpun şi lavandă, amestecată cu propriul său miros bărbătesc. Se înfioră, dar îşi stăpîni privirea, făcîndu-le semn văduvei şi lui Peter să urce în trăsură. Cînd vicontele vru să-i urmeze, îl opri.

– Nu!

Apoi, fără să-şi dezlipească ochii de la el, îşi fluieră calul. Starburst se ridică deodată din mijlocul drumului.

– Pleacă şi nu te opri pînă nu ajungi la destinaţie, îi porunci ea vizitiului.

Omul o ascultă şi porni la galop, fără să-l bage în seamă pe vicontele gol puşcă.

Jason se uită la femeie. Îi clănţăneau dinţii de frig. Ce o să facă acum cu el? Gîndul acesta îl înnebunea. De cînd făcea pe lordul Windhall, nu mai avusese o femeie şi resimţea lipsa. Îşi încrucişă braţele pe piept, studiind-o cu neruşinare.

Samantha îşi ridică tocmai atunci privirea şi se înfurie. Deşi îngheţase de frig şi scotea aburi pe gură, avea tupeul s-o privească atît de... lasciv. Luă hăţurile în mînă, lăsă arma jos şi înghionti calul cu cizma.

– Îngenunchează, îi porunci ea şi armăsarul cenuşiu o ascultă imediat.

Jason rămase cu gura căscată. Apoi uimirea lui depăşi orice limită cînd o văzu încălecînd bărbăteşte în fusta ei, care semăna mai degrabă cu nişte pantaloni albi.

Cînd calul se ridică în picioare, Jason o privi încruntat pe Seducătoarea în roşu. Şi cu el ce o să facă? Îşi frecă mîinile să se încălzească.

– Doamnă?

Samantha îşi îmboldi armăsarul.

– Dumneata, domnule, o să mergi pe jos.

– Ce? Eşti nebună, femeie? Pe frigul ăsta?

Îi îngheţaseră deja degetele de la picioare.

– Sper că nu vorbeşti serios.

Samantha nu-l băgă în seamă. Windhall părea destul de furios.

Făcu un pas înainte, ameninţător.

– Jocul acesta a durat prea mult, zise el. Hai, dă-mi hainele!

Samantha se înfioră. Armăsarul simţise că era nervoasă. Acum îşi dădu seama că acest om voia să treacă drept un bleg, dar era o persoană dură, care n-ar ezita să-i facă rău.

– Fir-ar să fie, femeie, dacă mă laşi aici dezbrăcat, o să te vînez pînă la capătul lumii. Şi cînd o să te prind – pentru că o să te prind –, o să te distrug.

Ştia că vorbea serios, dar n-o să se lase impresionată. Adunîndu-şi tot curajul neamului Fleming, îi zîmbi sfidător.

– Vai, nu mai pot de frică!

Apoi ridică două degete la buze şi-i trimise o bezea, înainte să dispară în pădure.

Jason îşi încleştă pumnii. Îi zvîcneau tîmplele.

– N-o să scapi de mine, viperă, jur pe Dumnezeu că o să mă răzbun, murmură el.

Capitolul 4

Samantha opri calul. Un vînt îngheţat îi înfoia pelerina, biciuindu-i obrajii. Îl vedea pe viconte înaintea ochilor. Doamne sfinte, ce făcuse?

– Nu pot să-l las acolo să moară!

Starburst ciuli urechile.

Fata trase de hăţuri şi o porni înapoi.

– Nu trebuia să-mi pierd cumpătul.

Străbunicul ei era vestit pentru firea lui schimbătoare, ca toţi irlandezii. Şi Samantha îi semăna. Îşi dorea să poată măcar o dată să nu se iase pradă impulsului de moment. Dar regretele nu-i serveau la nimic acum. Poate o fi hoaţă, dar în nici un caz criminală. Tremurînd de frig şi gîndindu-se că vicontele tremura probabil şi mai rău, îl îmboldi pe Starburst la galop.

Nu ştia cum o să-l ducă acasă, dar măcar o să-i dea

hainele. Poate o să anunţe pe cineva să-l ia de acolo.

Cînd ajunse la liziera pădurii, trase de hăţuri. Drumul era pustiu. Se încruntă, clănţănind de frig. Unde o fi?

– Înălţimea Voastră? îl strigă ea blînd.

Se uită de jur împrejur, ciulindu-şi urechile la cel mai mic zgomot. Un iepure traversă poteca, dar în rest totul era cufundat în tăcere.

– Lord Windhall! strigă ea mai tare, înclinîndu-şi capul să asculte.

Nimic. Începea să se îngrijoreze. Fir-ar să fie. La dracu'! Unde s-o fi dus? Nebunul ăla afurisit nu avea pic de minte; probabil că rătăcea prin pădure.

Ah, Doamne, o să moară prosteşte şi o să-l am pe conştiinţă!

După ce îl căută în zadar, Samantha intră în grajdurile de la Riversedge, amorţită de frig. Cutreierase toată zona între încrucişarea de drumuri şi plantaţia Carstairs, dar în zadar. Oare se întorsese trăsura să-l ia? Sau apăruse vreun soldat de-al regelui? Probabil! Ah, Dumnezeule, măcar de-ar fi aşa.

Oftînd, încercă să-şi alunge gîndurile rele. Desprinse şaua, frecă armăsarul pînă îl uscă şi-l duse în staulul lui. Pe urmă se îndreptă spre casă. De-abia aştepta să facă o baie fierbinte şi să bea un ceai.

Cînd se apropie, zări căsuţa albă cu două etaje la nici o sută de metri de malul rîului James. Nu era drăguţă, nici măcar atrăgătoare, dar reuşise să reziste vremii de mai bine de patruzeci de ani.

Tatăl ei îi spusese de multe ori despre locul acesta, despre călătoria sa în colonii cu vărul său, Beau Kincaid, şi la Carl, cînd nu aveau decît nouăsprezece ani.

Cei trei fuseseră nerăbdători să vadă America, aşa că porniseră spre tărîmul aventurilor. Dar tatăl ei nu rămăsese nici doi ani. Fusese nevoit să se întoarcă în Anglia, să-şi preia îndatoririle de duce de Willowglen, la moartea tatălui său. Beau şi Carl rămăseseră, hotărîţi să se îmbogăţească.

Samantha zîmbi. Ce mult-şi-ar fi dorit să-i fi cunoscut pe cei trei aventurieri în tinereţea lor. Asculta vrăjită, ore-n şir, poveştile tatălui ei despre escapadele lor nebuneşti: salvaseră viaţa unui vînător de vulpi, pe nume Jedediah Blackburn, învăţaseră pe urmă cum să pună capcane; fuseseră prinşi de nişte indieni şi se împrieteniseră cu şeful lor, Flaming Wing; se îndrăgostiseră toţi de aceeaşi femeie, Lucinda Buford – dar numai Beau reuşise s-o cucerească.

O cuprinse tristeţea. Deşi erau doar veri, tatăl ei fusese ca un frate cu Beau Kincaid.

Intră în casă oftînd şi luă o lumînare de pe măsuţa din hol. Flacăra pîlpîia. Se îndreptă spre dulapul de sub scară. Deschise uşa şi apăsă cu toată puterea peretele din spate, care se deschise scîrţîind din balamale, descoperind o cămară.

Puse lumînarea pe un butoi cu ceai şi îşi scoase masca. Umbre fantomatice dansau pe borcanele prăfuite cu cerneală şi pe teancurile de hîrtie de pe rafturi. Bănuia demult că preocupările secrete ale lui Carl aveau legătură cu tipăritul.

După ce puse hainele viconteiui în cufărul de cedru de pe podea, ascunse mantia şi mănuşile în acelaşi loc. Era frig. O cuprinseseră frisoanele şi ieşi repede din cămară, alergînd pe scări, spre dormitorul ei.

Murmur de glasuri ajungea pînă la ea, pe holul tăcut.

Se opri să asculte, cu un picior pe trepte. Vocile veneau din salonaş. Cine Dumnezeu putea fi la ora asta? Nu cumva un soldat al regelui? Se lipi de uşa întredeschisă şi se uită pe furiş.

Carl şi Christine stăteau cu spatele la ea, în faţa căminului din marmură albă. Cîteva lumînări umbreau spătarele scaunelor albastre-argintii. Buştenii din cămin împrăştiau scîntei multicolore. Samantha oftă. Ah, o aşteptau, fir-ar să fie!

Christine broda. Părul ei întunecat i se revărsa pe umeri ca o mantie neagră.

Carl stătea pe un scaun, rozîndu-şi pipa. Se uită la treptele care duceau spre camera ei, dar nu avea cum să se odihnească pînă nu dădea ochii cu Carl. Deschise uşa şi intră înăuntru.

– N-ar fi trebuit să se întoarcă pînă acum? întrebă Carl deodată, scoţîndu-şi pipa din gură.

– O să se întoarcă, încercă să-l liniştească sora ei.

Carl clătină din cap, contemplînd flăcările.

– Cît timp îţi trebuie să jefuieşti o trăsură, pentru numele lui Dumnezeu?

Se încruntase şi îşi muşca buza de jos, îngrijorat.

– Au trecut cîteva ore bune, continuă el. Fir-ar să fie, Christine. Dacă o să se întîmple ceva, n-o să mi-o iert niciodată. Trebuia s-o opresc. Tatăl tău ar spune că a fost numai vina mea şi ar avea dreptate.

– Nimeni nu poate s-o oprească pe Samantha cînd vrea ceva, îl consolă Christine.

– Oricum eu voi fi vinovatul. Mi-aţi fost încredinţate de Derrick. Dacă va fi rănită sau ucisă, Doamne fereşte...

Samantha se simţea vinovată. Şocată după tot ce se întîmplase în această noapte agitată, făcu un pas înainte şi spuse:

– Te-aş ierta, Carl.

Bărbatul sări în picioare cînd o auzi.

– Dacă mi s-ar întîmpla ceva, aş fi singura vinovată, adăugă ea cu blîndeţe.

– Unde ai fost? Ar fi trebuit să ajungi demult acasă. Crezi că sîntem obligaţi să te aşteptăm cu sufletul la gură în timp ce hoinăreşti pe coclauri?

Samantha şi Christine se priviră amuzate. Carl se purta exact ca tatăl lor. Se întoarse spre el, spăşită.

– Îmi pare rău. A intervenit o mică problemă.

– O problemă? Care problemă? o întrebă el, agitat.

– Unul din pasageri, se grăbi să-i explice. A spus că nu are nimic de valoare la el.

Carl se încruntă.

– Şi? Ce s-a întîmplat? De ce ai întîrziat?

Samantha îi aruncă o privire lui Christine. Şi ea părea la fel de curioasă. Probabil că surioara ei o să leşine cînd o să audă.

– Un gentleman, lordul Windhall – cel care ar fi trebuit să fie plin de bani. Oricum, i-am dat o lecţie pe care s-o ţină minte toată viaţa.

Carl tresări.

– Ce fel de lecţie?

Samantha evită privirea lui Christine şi se apropie de cămin să-şi încălzească mîinile.

– I-am luat hainele şi l-am lăsat gol puşcă în pădure, fără trăsură.

Christine rămase cu gura căscată.

Samantha ştia ce o să urmeze.

– Ce-ai făcut? izbucni Carl. Afară este ger.

Îşi duse o mînă la frunte.

– Unde l-ai lăsat?

Oare ce se întîmplase cu el? Nu-l văzuse niciodată atît de agitat.

– Lîngă răscruce. De ce? Nu mai este acolo, oricum. M-am întors să-l caut, dar nu l-am găsit.

Se trase spre foc.

– Poate că a venit trăsura să-l ia. Sau a apărut vreun călăreţ.

Cel puţin aşa spera.

– Şi dacă n-a venit nimeni şi a rămas acolo să îngheţe?

Carl dădea glas propriilor ei temeri.

– Dacă a luat-o în altă direcţie? S-ar putea să moară îngheţat.

O privea sălbatic.

– Mă duc să-l caut! exclamă el. Şi roagă-te lui Dumnezeu să-l găsesc.

– Vin cu tine.

– Nu! strigă Carl. Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

Îşi luă haina agăţată de uşă.

– Te-am prevenit de la bun început că o să iasă prost pînă la urmă.

Îşi puse redingota şi se înfăşură în pelerina de lînă.

– S-a terminat cu escapadele tale, îi spuse el furios. Nu te deranja să mă aştepţi. Discutăm mîine dimineaţă.

Şi, zicînd acestea, se năpusti afară din cameră.

– Ce-a mai fost şi asta? o întrebă Christine cînd

rămaseră singure.

– Nu ştiu, îi răspunse Samantha obosită.

Îşi scoase peruca, o aruncă surorii sale şi îşi scuturâ părul. Ah, Doamne, ce bine era fără ea!

Christine o luă, gînditoare.

– Nu l-am mai văzut niciodată pe Carl atît de furios. Poate că lordul este prietenul lui.

Amintindu-şi de îmbrăcămintea caraghioasă şi de glasul miorlăit al vicontelui, o contrazise.

– Mă îndoiesc. Lordul Windhall este un dandy de primă clasă.

Sau aşa voia să lase impresia? se întrebă Samantha în sinea ei, încruntîndu-se.

– Oricum, sper să fi ajuns acasă cu bine.

– Şi eu sper la fel, surioară, zise Samantha.

Îşi descheie nasturii rochiei roşii.

– N-aş suporta să-l am pe conştiinţă.

Cînd se gîndea la faţa lui frumoasă încremenită, pe vecie de ger...

– Ştiu, zise Christine cu blîndeţe. La fel ca şi Carl mă temeam că aşa o să iasă pînă la urmă.

Se opri pe scări.

– Poate că acum o să renunţi la nebunia asta.

Samantha nu-i răspunse. Un vîrtej de sentimente contradictorii puseseră stăpînire pe sufletul ei: vinovăţie, grijă, furie, dar, mai presus de orice, se gîndea la tatăl ei.

– Nu pot să renunţ, murmură ea, distrusă.

Cînd intrară în dormitor, Samantha se apropie de cămin şi Christine scoase un prosop din sertar, gînditoare.

– De ce crezi că tata ne-a trimis aici, în America? o întrebă deodată sora ei.

Samantha îşi scoase rochia de catifea şi o aruncă pe spătarul unui scaun tapiţat.

– Nu prea avea de ales.

Îşi trase cămaşa peste cap şi o puse lîngă rochie. Căldura focului era atît de plăcută!

– Cînd judecătorul a confiscat averile familiei Willowglen, am rămas pe drumuri. Acum, tata este considerat un trădător. Doar ştii că n-am mai fost invitate nicăieri, după ce s-a aflat că a fost închis. Dumnezeule, Christine, ne-au exclus imediat din înalta societate.

– Da, înţeleg. Dar ar fi putut să ne trimită într-un loc mai potrivit. În Franţa, de exemplu.

Samantha îşi înălţă sprîncenele.

– Fără o însoţitoare? Ai uitat că nu s-a oferit nimeni după ce am căzut în dizgraţie?

– Ai dreptate, o aprobă Christine. Şi ai avut o idee genială cînd te-ai gîndit să te deghizezi în bătrînă şi să faci pe însoţitoarea mea în timpul călătoriei. Dar tot nu înţeleg de ce ne-a trimis tocmai aici?

Samantha înălţă din umeri.

– Pentru că are încredere în Carl. Şi nu uita că avem rude aici.

Christine pufni dispreţuitor.

– Nici măcar nu-i cunoaştem pe verii noştri din familia Kincaid. Tatăl lor a murit cînd erau mici şi au rămas aici, în blestematele astea de colonii. Nu s-au deranjat niciodată să ne scrie.

Aruncă prosopul.

– Regret din suflet că am fost trimisă în locul ăsta

oribil. Nu avem nici o şansă să facem o partidă potrivită, cînd toţi gentlemanii se află peste ocean.

– Nu mă interesează să fac o partidă, spuse Samantha, cufundîndu-se în apa caldă, pregătită de sora ei.

Nici măcar nu se gîndise la aşa ceva.

Christine oftă.

– Ştii foarte bine că, în afară de asemănarea fizică, ne deosebim complet, Samantha. Dar ţie n-am ce să-ţi reproşez. A fost numai vina tatei. Dacă nu ţi-ar fi dat atîta libertate...

Samantha deschise gura să-şi apere tatăl, dar Christine o opri, ridicînd mîna.

– Ah, ştiu că îl adori, nu-i nevoie să-mi spui. Şi eu îl iubesc, dar cred că ar fi trebuit s-o ascultăm pe mătuşa Katherine, în loc să te încurajeze să hoinăreşti cu el şi să stai prin grajduri. Nu ştii cum să te porţi ca o lady şi ai o părere revoltătoare despre căsătorie.

Se apropie de ea.

– De cîte ori te-am auzit spunînd că măritişul este pentru femeile slabe din fire, lipsite de personalitate, care au nevoie de un bărbat să le spună ce să facă? De sute de ori?

Samantha zîmbi.

– Doar atît?

Christine se înfuriase.

– Nu-mi pare deloc amuzant.

Scăpă săpunul în apă, împroşcînd-o pe Samantha.

– Dacă ar fi trăit mama, ţi-ar fi dat o educaţie potrivită.

Samantha îşi şterse faţa.

– De unde ştii? Mama a murit în noaptea cînd ne-am născut. N-am cunoscut-o.

– Sînt sigură că n-ar fi tolerat comportarea ta.

Samantha zîmbi fără să vrea. Nu era prima oară cînd purtau această discuţie.

– N-are rost să vorbim despre ce ar fi fost. Acum n-o să mă mai schimb. Mai bine ajută-mă să-mi şterg părul.

După ce se îmbăie, se îmbrăcă într-o rochie groasă şi luă în mînă o ceaşcă de ceai fierbinte, Samantha începu să se fîţîie prin cameră. Nu-i ieşea din minte imaginea vicontelui, tremurînd de frig. Ce-o fi cu el? O fi ajuns acasă? Sau zăcea pe undeva îngheţat? Dar nu se putea, era convinsă că trăsura se întorsese. Şi dacă nu se întorsese? insistă glasul conştiinţei. Dacă o să moară din cauza ei?

– Doar nu l-ai obligat pe lordul Windhall să se dezbrace complet? o întrebă Christine, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

– Ba da.

Sora ei se încruntă.

– Nu este domnul acela bătrîn şi gras căruia îi tremură tot timpul buzele?

– Nu, acela este lordul Wainwright. Lordul Windhall este mai tînăr – în jur de treizeci de ani. Păcat de el. Ar fi drăguţ, dacă nu şi-ar da atîtea aere.

– Cred că arăta foarte caraghios în... lenjeria lui intimă, zise Christine înroşindu-se, mirată de propria ei îndrăzneală.

– Nu purta nimic pe sub haine.

– Vai! exclamă Christine. Vrei să spui că?...

– Exact.

– Doamne sfinte! Nu ţi-a fost ruşine? Dar lui? Ah, Samantha, cum ai putut să faci aşa ceva?

– A fost foarte simplu. L-am ameninţat cu puşca, i-am spus să se dezbrace şi m-a ascultat.

După ce puse rochia roşie în cufăr şi-l încuie, Christine se ridică în picioare.

– Era înspăimîntător?

– Puţin.

– Bestial?

– Nu.

Samantha îl văzu din nou cu ochii minţii.

– Impresionant şi în orice caz... foarte viril.

– Ah, murmură Christine, cred că aş fi leşinat.

– Este exact ce a făcut Minerva Carstairs, rîse Samantha. A căzut în braţele lui Peter Hawksley.

– Ah, biata de ea.

Samantha ridică ochii în tavan.

– Nu înţeleg de ce o compătimeşti, Christine. Este o femeie îngrozitoare, mai rău decît o desfrînată de pe stradă.

– Ah, Samantha, ce lucruri cumplite spui!

– Este adevărul. Poate te-ai lăsat orbită de ifosele ei, dar eu am văzut-o cum vînează toţi bărbaţii neînsuraţi din lumea bună.

– Ce răutăcioasă eşti. Dacă Minerva nu m-ar fi luat sub aripa ei protectoare cînd am venit din Anglia, acum şapte luni, n-am fi reuşit să pătrundem în înalta societate de aici, acum, cînd ne aflăm atît de departe de Londra şi de curte.

Îşi dădu la o parte o buclă neagră.

– Şi dacă n-aş primi atîtea invitaţii, n-ai afla cînd şi

unde se adună oamenii bogaţi şi influenţi. Aşa că vezi, fără ajutorul Minervei, n-ai fi putut face nimic.

Samantha ridică mîna s-o oprească.

– Bine, surioară, ai dreptate. Iartă-mi neobrăzarea. Altă dată cînd mai spun ceva de rău despre iubita ta Minerva, taie-mi limba şi arunc-o la cîini.

– Ah, Samantha, fii serioasă.

Serioasă? Oare jefuirea trăsurilor nu era o treabă destul de serioasă? Doar îşi risca viaţa! Pe Dumnezeul ei, nu fusese nicicînd atît de serioasă.

– O să încerc, zise Samantha, sătulă de discuţii.

Începu din nou să se fîţîie prin cameră, fără să bage în seamă vorbele surorii ei. Nu prinse decît ultimele cuvinte:

– ... la Lydia Millworth, mîine după-amiază.

– Ce? sări Samantha.

– Nu uita că mîine după-amiază eşti invitată la ceai, la Lydia Millworth.

– Ah, va trebui să fac din nou pe bătrîna ta doamnă de companie, gemu fata. N-ai putea să te duci tu în locul meu, măcar o dată? Doar ştii că nu pot să sufăr sindrofiile astea plicticoase.

Christine clătină din cap, încăpăţînată.

– Nu pot. N-aş putea s-o imit pe îngrozitoarea mătuşă Madeline. Constituţia mea delicată nu-mi permite. Doar ştii foarte bine. Şi, oricum, trebuie să mă duc la cumpărături cu Pamela.

La cumpărături? Din nou? Doamne sfinte, oare Christine nu se gîndea la altceva? Se cutremură la gîndul că va trebui din nou să se deghizeze în mătuşa Madeline. Acum se foloseau de această deghizare pentru a împie-

dica autoritățile să afle că ea și Christine erau gemene. În felul acesta, Samantha putea să facă mai departe pe Seducătoarea în roșu.

– Christine, eu...

– Pe urmă o să te scutesc de această povară, spunînd tuturor că mătușa Madeline este din ce în ce mai bolnavă și mai senilă.

– N-ar putea să se îmbolnăvească și mîine? sugeră Samantha.

– Nu. Carl m-a anunțat astă-seară, în timp ce te aștèptam, că o să vină și Virginia, sora lui Peter. O să se întoarcă mîine dimineață de la Wiiliamsburgh, cu unchiul ei, Joshua, și vei avea ocazia să afli ultimele noutăți.

Christine deschise ușa.

– S-ar putea să se vorbească de transportul acela de ceai, îi spuse ea, aruncîndu-i momeala înainte să piece.

Samantha strînse pumnii. Nu-i plăcea cînd sora ei avea dreptate. Ca acum, de exemplu. Trebuia să se ducă la ceai și să afle de transportul acela. Oftă resemnată. Era nevoită să se deghizeze din nou în Madeline Traynor, indiferent dacă-i convenea sau nu.

Capitolul 5

Carl Malderon îşi îmboldea calul la galop. Vîntul rece şi gerul îi înroşiseră obrajii. Trebuia neapărat să-l găsească. Putea să moară pe o asemenea vreme.

Fusese cît pe ce să-şi înghită limba cînd Samantha îi spusese ce făcuse. Într-o zi va pune biciul pe fata asta! Îi atacase cel mai bun agent al lui. Îi venea destul de greu să-şi protejeze oamenii de soldaţi. Doar n-o să-i păzească şi unii de alţii!

Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui dacă i se întîmpla ceva lui Jason. Cum o să-i spună lui Nick? Nimic nu putea fi mai rău decît mînia dezlănţuită a lui Nick Kincaid, deşi nici Jason nu era mai prejos. Dacă scăpa, spera că n-o să afle niciodată cine i-o făcuse, pentru că ar fi în stare de orice.

Drumul care ducea la plantaţia de tutun a lui Car-

stairs era pustiu. Carl oftă. Cum ar vrea să fie la două noaptea? Spera că Jason se gîndise să stea aproape de cărare, altfel n-avea nici o şansă să-l găsească.

Nu se îndoia nici o clipă că finul lui se afla pe undeva. Nu credea că Jason aşteptase pasiv întoarcerea Şamanthei. O fi găsit ceva cu care să se acopere şi unde să se adăpostească.

Carl trase de hăţuri. Sau o fi luat-o pe jos spre reşedinţa familiei Carstairs sau spre Crystal Terrace? Nu, imposibil, Jason s-ar duce în mod sigur către casă. Întoarse calul şi o porni pe scurtătură.

La mai puţin de o milă de podul care ducea la Crystal Terrace, sesiză o mişcare la dreapta. Răsuflă uşurat. Jason stătea rezemat de un stejar.

Carl îşi mînă calul spre el. La lumina lunii observă că Jason se adăpostise, într-adevăr, aşa cum bănuise. Se acoperise cu crengile, strîngîndu-le în jurul taliei. Arăta caraghios, dar lui Carl nu-i ardea de rîs cînd Jason tremura în asemenea hal.

Sări din şa şi se repezi la el. Îşi smulse hainele de pe umeri şi-l înveli.

– Jason, te simţi bine? Poţi să vorbeşti?

Jason îşi înălţă capul încet, cu mare efort.

– O să i-o plătesc, zise el, clănţănind.

Îl părăseau puterile. Carl era îngrozit.

– Jason? Fir-ar să fie, Jason, trezeşte-te! Trebuie să te duc acasă. Mă auzi? Hai, ajută-mă.

Se desprinse cu greu de copac. Încercă să se ţină pe picioare, dar nu reuşi.

Carl îl prinse în braţe şi-l cără pînă la cal. Îi spuse să încalece, dar Jason nu reacţionă. Atunci îl apucă de

coapse şi-l înălţă în şa.

Apoi încălecă lîngă el şi-l strînse la piept, pornind la galop. De ce Dumnezeu îl băgase pe Jason în acest joc periculos? Doar îl cunoştea de mic. Era ca şi fiul lui.

Cînd mama lui Jason murise de friguri în '56, tatăl lui se izolase de lume. După moartea iubitei sale Lucinda, pe Beau nu-l mai interesase nimic. Nici plantaţia Halcyon; nici viaţa lui; nici prietenia lor. Se sălbăticise.

Pe urmă, o cunoscuse pe Sybil Windhall şi se căsătorise cu ea. Un timp, Carl crezuse că viaţa lui va intra pe făgaşul normal. Nu era greu de înţeles de ce Beau se căsătorise cu ea. Era foarte frumoasă. Dar numai fizic. Carl ştia că prietenul lui îşi dorea o mamă pentru fiii lui. Sybil însă nu voia să-i vadă în ochi şi-l convinse imediat să trimită băieţii la şcoală, în Italia.

Sybil ura izolarea şi Halcyon-ul. Îl implorase pe Beau să vîndă plantaţia. Dar cel puţin în această privinţă nu cedase. A început însă să-şi petreacă tot mai mult timp departe de Crystal Terrace, la Williamsburg şi Richmond. La trei ani după plecarea fiilor săi, a fost ucis pe cheiul din Williamsburg. Şi acum îl durea cînd se gîndea la el. Oare n-o să-i treacă niciodată? Îl iubise ca pe un frate.

La puţin timp după moartea lui Beau, Carl auzise că nu fusese ucis de nişte borfaşi şi începuse să se intereseze. Cu cît cerceta mai mult, cu atît reieşea că Beau fusese ucis de un soldat.

Jason şi Nick, doi adolescenţi înfierbîntaţi la vremea aceea, se întorseseră imediat din Italia. După ce ascultase povestea lui Carl, Jason fusese cît pe ce să se revolte împotriva întregii armate engleze. Nick, pe de altă parte, afişase un calm ciudat.

Carl ar fi luat băieţii la el, dar furia lui Jason şi atitudinea lui Nick îl făcuseră să-i trimită înapoi în Italia, să-şi termine studiile şi să reflecteze la cele întîmplate.

După patru ani cînd se întorseseră, erau complet schimbaţi. Se maturizaseră. De cum veniseră, începuseră imediat să cerceteze moartea lui Beau. Oamenii din Williamsburg fuseseră încîntaţi să-i ajute. Îi îndrumaseră către proprietarul unui mic depozit de cherestea de lîngă doc, un om pe nume Charlie August. Fratele lui Charlie, Luke August era unul din cei trei oameni care fuseseră martori la asasinarea lui Beau. Dar cînd trupurile celor doi prieteni ai lui Luke apărură pe ţărm, omul fugise, temîndu-se să nu aibă aceeaşi soartă. Charlie nu reuşise să afle decît că ucigaşul era un soldat cu o cicatrice pe faţă. Peste o săptămînă, găsiseră şi cadavrul lui Luke.

După moartea lui Luke August, Jason şi Nick se despărţiseră. Nick preferase să rămînă la Williamsburg, să se alăture celorlalţi patrioţi care formaseră primul Congres continental. Făcînd pe nobilul credincios, Nick cîştigase încrederea guvernatorului Dunmore şi profita de informaţiile pe care le afla pentru a susţine cauza patrioţilor.

În sfîrşit, cu trei ani în urmă, Jason renunţase la investigaţii şi se întorsese la Halcyon. Dar nu se astîmpărase. Sfidase pe faţă taxele şi conducerea britanică, cîştigîndu-şi un renume de nonconformist. Şi îşi continuase în secret escapadele de Călăreţ al Diavolului.

Pe urmă, cu două luni în urmă, Carl îl rugase pe Jason să-i dea o mînă de ajutor la noua operaţiune de tipărire a pamfletelor lui Samuel Adams. Şi pentru că

Jason Kincaid nu prezenta încredere, veni la Lynch's Ferry deghizat în persoana fratelui mamei sale vitrege, lordul Montague Windhall. Noroc că Sybil plecase în Anglia după moartea tatălui ei şi nu mai avea de gînd să se întoarcă. Carl îi mulţumea în sinea lui pentru ocazia pe care le-o oferise rebelilor, fără să vrea.

Curajul şi inteligenţa lui Jason fuseseră o adevărată binecuvîntare. Singurul necaz era că Jason exagera şi îşi risca viaţa fără rost. Dar îi era de mare folos şi nu-l dezamăgise niciodată.

Carl îl strînse în braţe. Trebuia să-l salveze.

Cînd zări în sfîrşit Crystal Terrace, răsuflă uşurat. Îşi mînă calul la intrarea din spate şi strigă servitorul.

– Bromley!

Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, începu să înjure.

– Fir-ar să fie, Bromley! Vino mai repede.

Uşa se deschise peste cîteva minute şi apăru un negru somnoros, de vreo douăzeci de ani. Îşi pusese doar pantalonii şi se scărpina în cap.

– Cine-i acolo? Ah, domnule Malderon! exclamă el, repezindu-se înainte. Ce s-a întîmplat? Stăpînul a fost rănit? Ah, Doamne, doar n-a murit!

– Nu; n-a murit. Cel puţin nu încă. Ajută-mă să-l bag în casă şi să chem doctorul.

Îl coborîră din şa şi îl transportară în living room.

– Dahlia! zbieră Carl.

– Ce-i balamucul ăsta? bombăni menajera.

Carl aşteptă pînă rămaseră singuri să-i răspundă.

– Coboară mai repede, femeie. Şi adu nişte pături. Jason se simte foarte rău.

Îl întinse pe tînăr pe canapea, lîngă foc, şi începu să-i frece braţele şi picioarele.

Dahlia veni cu un morman de pături.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, uitîndu-se la Jason îngrijorată.

– O să-ţi povestesc mai tîrziu. Acum ajută-mă să-l învelesc şi pregăteşte o baie fierbinte.

După ce-l înfăşură bine pe Jason, Dahlia se duse să încălzească apa şi Carl să ia o sticlă cu whisky din birou. Se întreba cine avea mai mult nevoie de băutură – Jason sau el? Pînă la urmă îşi turnă de băut.

Pînă cînd se umplu cada, starea lui Jason se înrăutăţise. Tremura necontrolat. Pielea lui era rece ca gheaţa şi aspră. Carl îl ajută să se ridice în picioare şi-l duse în salon; cada era aşezată în faţa focului.

– Adu whisky-ul, îi strigă el Dahliei, care se retrăsese pe hol, în timp ce îl dezbrăca pe Jason.

– Fir-ar al dracului! înjură tînărul cînd se cufundă în cadă.

Carl îi masa umerii.

– Este prea fierbinte?

Jason bombăni ceva şi strănută.

– Semn bun, băiete. Cel puţin una din părţile corpului funcţionează în mod sigur.

Jason strănută din nou şi-i aruncă o privire ucigaşă lui Carl.

Dahlia bătu la uşă, să-i dea sticla.

– Cum se simte? întrebă ea, uitîndu-se îngrijorată peste umărul lui Carl.

– N-o să moară chiar acum, îi răspunse el, ceva mai liniştit.

Dar Dahliei nu-i ardea de glume. Se încruntă şi o porni spre scări, bombănind.

– N-aveţi nici un pic de respect pentru cei bolnavi. Absolut nici unul.

Carl umplu două pahare şi-i dădu unul lui Jason.

– Hai, băiete, dă-l peste cap. O să-ţi încălzească intestinele.

Jason luă paharul cu mîini tremurînde şi înghiţi lichidul. Se înecă şi se sprijini de marginea căzii.

– Aţi mutat tipografia?

– Da, mulţumită ţie.

– Mulţumită Spadei de fier. Ne-a prevenit prin omul tău, Hadley.

– Dar ţi-ai riscat viaţa.

Jason ridică din umeri, contemplînd paharul gol.

– Spune-mi ce ştii despre Seducătoarea în roşu.

Carl îl privi gînditor.

– Nu mai mult decît tine. Îi jefuieşte doar pe cei bogaţi. N-a ucis niciodată pe nimeni şi se spune că este foarte frumoasă.

– Am auzit că este de partea patrioţilor, gemu Jason. Adevărat?

– Înseamnă că ar trebui s-o cunosc mai bine ca oricine, nu crezi?

– Da, îl aprobă Jason, închizînd ochii.

Îl cuprinse alt frison.

Carl se ridică şi-i luă paharul din mînă.

– Hai, ieşi odată din cadă să te bagi în pat. Ai suferit destul pentru o singură zi.

– Nu ştii nici măcar jumătate din ce mi s-a întîmplat, zise Jason, ridicîndu-se cu greu din baie.

Carl se încruntă. Oare ce dracu' voia să spună? Îl ajută să urce scările pînă în dormitorul lui. Deoarece finul lui nu dormea decît gol, îl băgă în pat şi-i trase păturile pînă la gît, înainte s-o lase pe Dahlia să intre.

Menajera se angajase în slujba familiei Kincaid de cînd gemenii aveau doisprezece ani, la foarte puţin timp după moartea Lucindei. Fusese ca o mamă pentru ei. Cînd Jason se deghizase în persoana lordului Windhall, Dahlia insistase să-l însoţească la Crystal Terrace. Şi dacă tot descoperise că era Călăreţul Diavolului, nu avusese nici un motiv s-o refuze. Deşi era greu s-o duci de nas pe Dahlia, nu reuşea nici măcar acum să-i deosebească pe cei doi gemeni.

După ce menajera se retrase, Carl îşi trase un scaun lîngă patul lui.

– Cum ai ajuns în halul ăsta? îl întrebă el. Din cauza Seducătoarei în roşu, probabil.

– Da.

Carl se abţinea să nu izbucnească în rîs. Ştiuse că Fleming şi Kincaid or să se întîlnească într-o zi, dar nu-şi imaginase că va fi chiar aşa. Ce-ar spune Jason să afle că era rudă cu Seducătoarea? Că taţii lor fuseseră ca nişte fraţi? Că avuseseră amîndoi copii gemeni?

– Te-a jefuit?

– De haine... şi de mîndire, pufni Jason, după care îl cuprinse un acces de tuse.

Carl se încrîncenă. Cînd se mai linişti, Jason inspiră adînc.

– Dar tu ce căutai pe drum la ora asta?

– Mă întorceam de la o întîlnire conspirativă, minţi Carl. Te-am văzut rezemat de copac. Era cît pe ce să

trec pe lîngă tine.

– Cu cine te-ai întîlnit?

– Zău, Jason, ştii că nu pot să-ţi divulg această informaţie. Dacă aş fi putut ai fi aflat demult cine este Sabie de fier, la fel cum ar fi aflat şi el despre tine. Dar numai eu le cunosc identitatea. E mai bine aşa. Dacă ar fi prins vreunul din voi, n-aţi avea cum să-i trădaţi pe ceilalţi.

Apoi adăugă repede:

– Deşi sînt convins că n-aţi face-o.

Jason ar fi fost în stare să moară decît să dezvăluie identitatea unui camarad. Dar trebuia să respecte regulile, mai ales acum, cînd intrase şi Samantha în joc.

– Oricum, îţi mulţumesc foarte mult, oftă Jason.

Carl rămase tăcut pînă cînd tînărul adormi. Îl auzi cum respira întretăiat şi se gîndi că finul lui va fi prea bolnav ca să-l întîlnească pe emisarul lui Samuel Adams la Richmond, săptămîna viitoare.

Îşi frecă uşor ceafa. Nu rămăsese decît o singură persoană disponibilă – Nick Kincaid. Şi n-o să-i convină deloc.

Carl se ridică. Doamne, cum o să-i spună lui Nick? Era mai rău decît o mamă cu puiul ei, în privinţa lui Jason. După întîlnirea de la Richmond va veni mai mult ca sigur să-l vadă pe Jason. Clătină din cap şi oftă.

– Dumnezeu să aibă milă de noi toţi.

Capitolul 6

Cînd primele raze ale soarelui pătrunseră prin draperii, Samantha se ridică de pe scaun. Fusese imposibil să doarmă. Cum închidea ochii, îi apărea imaginea contelui, tremurînd în zăpadă. O fi ajuns cu bine acasă? Sau de dimineaţă va afla că murise?

I se strînse stomacul. Înconjurîndu-se cu braţele, se apropie de cămin şi aruncă încă un buştean peste tăciuni. Fapta ei fusese cumplită. Ea, Samantha Fleming, fiica unui duce, era vinovată de moartea cuiva.

Inspiră adînc să se calmeze şi deschise dulapul să-şi scoată costumul de călărie. Povara conştiinţei era prea mare. Trebuia să se gîndească. Şi nu putea să-şi limpezească minţile decît călare pe Starburst.

Peste cîteva clipe copitele armăsarului frămîntau pămîntul în drum spre munţi. Vîntul îngheţat îi biciuia

obrajii, părul îi fîlfîia pe umeri şi simţea în plămîni aerul proaspăt.

Călări prin păduri, peste dealuri şi peste cîmpuri întinse, pînă cînd se opri gîfîind într-un luminiş. Zăpada îl acoperea ca o mantie şi era străjuit de brazi de jur împrejur.

Samantha oftă şi descălecă, afundînu-se în zăpada moale. Lăsă armăsarul să zburde liber şi se îndreptă spre o fişie uscată de pămînt, sub nişte crengi uriaşe, acoperite cu zăpadă. Sprijinindu-se de trunchiul unui copac, contemplă peisajul superb, înfăşurată în pelerină. Totul era curat şi proaspăt, neatins de mîna omului.

Ceva se mişcă lîngă ea.

Se întoarse brusc. Un bărbat îmbrăcat în piele de căprioară stătea nemişcat la nici doi metri.

– Cine eşti? îl întrebă ea, speriată.

Ochii cenuşii ai omului o măsurară din cap pînă-n picioare, dar nu-i răspunse.

Simţi un nod în stomac.

– Ce vrei? Am intrat pe o proprietate privată?

Încercă să-şi adune gîndurile, deşi îi venea greu cînd o privea atît de insistent. Călărise mai departe decît crezuse? Pătrunsese fără să vrea pe proprietatea cuiva? Dar bărbatul nu părea furios. Dimpotrivă, avea o figură relaxată. O privea leneş, dar Samantha nu se lăsă înşelată de aparenţe. Ştia că putea oricînd să sară la ea. Acum însă era destul de paşnic.

– Cine eşti? repetă ea, ceva mai liniştită.

Figura lui părea dăltuită în bronz.

– Sînt Hawk, îi răspunse el cu glas blînd, catifelat.

Samantha înghiţi în sec şi se dădu înapoi. Omul acesta i se părea diferit de ceilalţi. Hawk![1] Ce nume mai era şi ăsta? Îl studia curioasă. Îşi strînsese părul negru, lucios, într-o coadă. Cămaşa din piele de căprioară avea franjuri lungi, care-i atîrnau pe piept, pe braţe şi pe umeri. Semăna cu un vînător, dar nu era.

– N-am vrut să intru pe o proprietate privată. O să plec imediat.

Îi privea buzele în timp ce vorbea. Samantha se foi stînjenită. Ochii lui negri o ameţeau.

– Nu eşti pe proprietatea nimănui, îi spuse el.

– Atunci ce vrei? se înfurie fata.

O studia lasciv.

– Să privesc o femeie frumoasă.

Samantha amuţi. Nu mai întîlnise un om ca el şi nu ştia ce să spună. Îşi feri privirea, încercînd să găsească un răspuns potrivit. Hotărîtă să-l repeadă pentru îndrăzneala lui, se întoarse brusc.

Dar dispăruse.

Se uită de jur împrejur, în luminiş, dar nu era nicăieri. Parcă s-ar fi evaporat. Îşi alungă senzaţia ciudată care ameninţa s-o cuprindă şi alergă spre cal.

– Îngenunchează, murmură ea.

Starburst se supuse şi Samantha încălecă în grabă. De-abia aştepta să piece din acest luminiş ciudat – populat cu fiinţe şi mai ciudate.

Cînd ajunse acasă, o găsi pe Effie punînd un platou cu biscuiţi calzi pe masă.

---

1. Şoim (engl.)

– Stăpînul a întrebat de tine. Acum a plecat. Mi-am închipuit că ai ieşit cu armăsarul ăla afurisit şi i-am spus. S-a înfuriat. A zis să nu te mişti din casă pînă nu se întoarce.

Apoi adăugă ceva mai blînd:

– Ce ai mai făcut de data asta?

– Am jefuit altă trăsură.

Samantha îşi scoase pelerina şi i-o dădu lui Effie.

– Ah, copilă. Stăpînul se teme pentru tine. I-e frică să nu ţi se întîmple ceva.

– Ştiu, Effie. Dar nu pot să stau cu mîinile în sîn. Trebuie să-mi ajut tatăl.

Îi aruncă o privire rugătoare negresei.

– Şi te rog să nu-mi ţii morală acum. Nu mai rezist.

Cînd ajunse la uşă, se întoarse.

– Christine s-a trezit?

Effie îşi ţuguie buzele, dar i se citea reproşul în ochii ei mari, negri.

– Nu, domnişoară. N-a coborît încă.

Samantha oftă.

– Îmi aduci nişte apă pentru baie? După-amiază sînt invitată la ceai.

– Iar o să te deghizezi în bătrînă?

Effie era revoltată. Nu-i plăcea s-o vadă îmbrăcată ca o babă, dar rolul de Seducătoare o revolta şi mai mult. Inspirînd adînc, se întoarse din nou spre uşă.

– Da, voi juca rolul lui Madeline Traynor.

Christine nu apăru decît o dată cu trăsura Pamelei Millworth. De-abia avu timp să schimbe cîteva vorbe cu Samantha, dar era clar că n-ar fi vrut să fie în pielea ei cînd o să vină Carl. Nici Samantha nu era prea liniştită.

Carl devenea alt om cînd se înfuria. Şi noaptea trecută îşi ieşise din fire mai rău ca oricînd.

Cînd bătu de ora trei, răsuflă uşurată. Trebuia să se îmbrace pentru ceai. Şi Carl nu se întorsese încă.

Luă un cărbune din foc şi se duse imediat la oglindă. Îşi desenă cîteva linii subţiri pe tîmple, pe obraji, la colţurile gurii şi între sprîncene. Efectul era uimitor. În cîteva clipe se transformase dintr-o fată de optsprezece ani într-o bătrînă.

Apoi îşi dădu cu pudră albă peste ridurile artificiale. Ah, Doamne, arăta oribil.

Luă o perucă grea, argintie. Semăna cu un arici înfuriat. Îi ascundea tocmai bine pielea netedă de pe frunte.

Rochia cenuşie de lînă întinsă pe pat aparţinuse odată lui lady Sara Heatherton, mama lui Nicole Heatherton. Prietena ei Nicole crezuse că se ţicnise cînd o rugase să-i împrumute cîteva rochii mari. Dar pe urmă îi explicase că sora ei avea nevoie de o însoţitoare în călătoria lor peste ocean.

Se dezbrăcă şi îşi puse cămaşa, netezindu-şi sînii mari. Nu mai avea nevoie să-i exagereze, dacă nu voia să pară diformă. Îndesă prosoape în buzunarele cusute de Christine, să-şi îngroaşe şoldurile.

După ce îşi puse cîteva jupoane, îmbrăcă rochia cenuşie, închizînd-o pînă în gît. Mînecile largi, umflate, îi ascundeau braţele suple. Îşi trase mănuşile gri, să-şi acopere mîinile netede. Şi pentru orice eventualitate îşi luă o cutie de pudră de rezervă.

Cînd Hadley trase trăsura la intrare, Samantha îşi luă pelerina gri de lînă, în ton cu rochia.

Din fericire mai avea puţin de mers pînă la familia Millworth. Deşi soarele strălucea vesel, frigul lunii ianuarie îi pătrundea în oase.

Cînd ajunseră, Samantha îşi aranjă peruca şi se uită pe fereastră.

Plantaţia de tutun a lui Davidson Millworth era una dintre cele mai renumite din zonă. N-o întrecea decît Crystal Terrace, a familiei Windhall şi plantaţia Wainwright. Soţii Millworth se străduiseră să recreeze splendoarea casei şi grădinilor englezeşti. Simţi cum o cuprind deodată amintirile.

Dar n-avea timp de pierdut. O servitoare în vîrstă deschise uşa şi îi luă pelerina grea.

– Madeline, draga mea, o întîmpină Lydia Millworth, ieşind dintr-o cameră. Mă bucur să te văd.

Samantha zîmbi glacial şi-i răspunse cu vocea lui Madeline:

– Văd că n-ai reuşit încă să scapi de grăsime, Lydia.

Femeia se arătă nedumerită la început, dar apoi, cînd se lămuri, oftă resemnată.

– Ştiu, draga mea, dar mă străduiesc, zise ea, mîngîindu-şi şoldurile uriaşe. Vino, te rog. Virginia, sora lui Peter Hawksley a sosit deja. Îţi aminteşti de Peter, nu? Şi ghici cine a mai venit?

– Tîrfa aia blondă de Minerva, mai mult ca sigur.

Avantajul deghizării ei era că putea spune ce voia. De fapt, îi jignea special pe ceilalţi, sperînd să n-o mai invite. Se săturase să facă pe bătrîna Madeline.

Lydia chicoti.

– Vai cum vorbeşti, Madeline. Dar ai dreptate, bineînţeles. Minerva este aici. Hai, vino, ne aşteaptă. Sînt

atîtea veşti noi, încît nici nu ştii cu ce să începi.

Samantha o urmă oftînd în living-room.

Pe o măsuţă rotundă de lemn se înghesuiau ceşti de porţelan şi serviciul de ceai din argint. Sally Blackenship, o tînără de vîrsta Samanthei, stătea pe o canapea, lîngă Minerva. Timidă şi retrasă, avea o fire blîndă şi dulce. În alte circumstanţe, i-ar fi plăcut să fie prietenă cu această roşcată frumoasă.

O fată urîtă şi slabă, cu păr castaniu, stătea pe altă banchetă. Semăna foarte bine cu Peter Hawksley.

Samantha dădu mîna cu Virginia şi le salută pe celelalte, în timp ce Lydia o conducea spre un fotoliu din brocart, lîngă cămin – alături de Minerva.

Un timp, se mulţumi doar să soarbă din ceaiul de zmeură şi să asculte trăncăneala femeilor care vorbeau despre moda pariziană, despre petrecerile Berthei Dungworth şi despre noua croitoreasă care se mutase de curînd la Lynch's Ferry. Ştia că nu va trece mult timp pînă se va aduce vorba despre evenimentele din noaptea trecută.

– Ah, lady Traynor, se miorlăi Minerva, atingîndu-i mîna cu degetul. Ai aflat ce s-a întîmplat?

Se uită de jur împrejur să se asigure că toate femeile erau atente la ce spunea.

– Eu, Peter şi lordul Windhall – nu cred că l-ai cunoscut – am fost acostaţi noaptea trecută de bandita aceea îngrozitoare, cînd ne întorceam de la petrecerea familiei Wainwright. I se spune Seducătoarea în roşu.

Pufni dezgustată.

– Deşi mă întreb cine o fi poreclit-o aşa. I s-ar potrivi mai bine Tîrfa în roşu.

Samantha îşi păstră calmul, deşi clocotea pe dinăuntru. Tîrfă? I-auzi cine vorbeşte! Vaca asta în călduri. Scrîşnind din dinţi, îi răspunse indignată:

– Văd că nu pari deloc tulburată. Cred că n-a fost chiar atît de înspăimîntător.

– Vai, imaginează-ţi cum te-ai simţi să te ameninţe cineva cu o armă.

Samantha se rezemă de spătarul scaunului. N-avea cum să protesteze şi să spună că nu ameninţase pe nimeni.

– A fost groaznic, te asigur, se văicări Minerva.

Îşi şterse o lacrimă.

– Dar n-am lăsat-o pe ticăloasă să vadă ce frică îmi era. Nu m-am tîrît la picioarele ei ca o laşă. Tăria mea a impresionat-o, probabil, pentru că mi-a dat drumul fără să se atingă de mine.

Samantha fu cît pe ce să explodeze.

Femeile oftau, discutînd între ele despre curajul Minervei.

De data aceasta, Samantha nu mai reuşi să se abţină. Parcă o vedea pe blondă agăţată de braţul lordului Windhall, implorîndu-l s-o apere.

– Mă mir că ai fost atît de curajoasă, Minerva Carstairs. De obicei, eşti o bleagă.

– Extraordinar! se înfurie Minerva, ridicînd nasul în sus.

Apoi se întoarse revoltată spre Sally Blackenship.

– Unii oameni sînt atît de nepoliticoşi.

Ochii mari ai fetei sclipiră pentru o clipă, cînd se uită la Samantha, peste umărul Minervei.

– Sînt sigură că n-a vrut să vă jignească, doamnă

Carstairs. Dar nu uitaţi că la anii ei nu mai ştie ce spune.

Samantha se amuza copios. Draga de Sally. Încerca întotdeauna s-o scuze.

– Peter nu-şi revenise încă azi-dimineaţă, cînd am ajuns acasă, zise Virginia.

Această afirmaţie o transformă în centrul atenţiei şi se înroşi stînjenită.

– Nu se poate lua o măsură împotriva acestei bandite? întrebă Lydia.

– S-a luat deja, o lămuri Virginia. La Williamsburg, Richmond şi Lynch's Ferry s-au lipit peste tot afişe. Se oferă o recompensă substanţială celui care o va prinde.

Se aplecă spre ea.

– Şi asta nu-i tot. Sigur, este doar un zvon, dar se spune că Bartholomew Dungworth o să apeleze la vărul lui, căpitanul Harvey Langford, din armata regelui.

– Harvey Langford? se încruntă Lydia. N-am auzit de el.

– Se spune că este un om foarte crud, zise Virginia.

Samantha îşi răsucea poşeta, agitată. Nu-l cunoştea pe acest Langford, dar şi-l amintea foarte bine pe caraghiosul de Bartholomew Dungworth. Fusese cît pe ce să izbucnească în lacrimi cînd îi luase peruca. Sigur, după ce îi văzuse părul cărunt, i se făcuse milă de el.

– Eu una mă bucur, spuse Lydia. Mai ales după ce s-a întîmplat cu tînărul acela drăguţ, Montague Windhall.

Samantha tresări imediat.

– Ce? Ce s-a întîmplat? întrebă Sally.

– Ah, se văicări Lydia. Bandita i-a furat hainele şi l-a lăsat gol puşcă în zăpadă. Soţia doctorului, Dorothea

Falwick, a aflat de la soţul ei că vicontele n-o să reziste.

Samantha fu cît pe ce să ieşine. Ah, ce-am făcut? Te rog, Doamne, nu-l lăsa pe omul acesta să plătească ambiţia mea stupidă cu viaţa lui.

– Mă rog, zise Virginia, ridicîndu-şi mîna osoasă, sper s-o prindă înainte ca banii pentru taxe să fie transportaţi la Concord. Unchiul meu Joshua – ştiţi, este funcţionar vamal – spune că transportul va fi păzit de un detaşament de soldaţi.

Se întoarse spre Lydia.

– De fapt, lady Millworth, guvernatorul a acceptat cu plăcere invitaţia dumneavoastră de a găzdui o parte din oamenii lui.

Lydia se lumină la faţă.

– Vai de mine, guvernatorul. Da, voi fi încîntată să-i primesc, bineînţeles.

Nu mai putea de bucurie.

– Am atîtea camere aici, încît ar fi păcat să nu-i găzduiesc.

Apoi se întoarse spre Virginia.

– A spus cumva cînd o să-i trimită?

Virginia clătină din cap.

– Nu. Dar sînt sigură că o să vă anunţe.

– Sigur. O să-i scriu.

Le zîmbi celorlalte.

– Toată lumea trebuie să-şi facă datoria.

– Apropo de datorie, spuse Minerva, oare n-ar fi creştineşte din partea noastră să-i facem o vizită lordului Windhall?

– O să trec pe la el cînd plec de aici, zise Samantha emoţionată. Este tot ce pot să fac.

– Te însoţesc, se oferi Minerva.

Era exact ce-i mai lipsea.

– Doamnă Carstairs, lordul este prea bolnav să te suporte.

Femeile pufniră în râs pe ascuns.

– Cum îndrăzneşti? pufni Minerva revoltată.

Samantha n-avea chef de toanele femeii.

– Îndrăznesc ce vreau, doamnă Carstairs. Şi acum te rog să mă scuzi, mă grăbesc.

Se ridică şi se întoarse spre Lydia.

– Vrei să-mi aduci pelerina, te rog?

Lydia ieşi din cameră mută de uimire. Dar Samantha observase că i se scuturau umerii de râs.

În mod normal, de la plantaţia Millworth la Crystal Terrace nu era mai mult de o oră călare. Dar soarele după-amiezei topise zăpada şi drumul se umpluse de noroi.

Samantha îşi înveli picioarele cu pătura şi îşi strînse pelerina pe umeri, să se încălzească.

Nu văzuse niciodată această plantaţie, dar îşi imaginase că era un loc mistic.

La un moment dat, poteca se deschise, ieşind dintre copaci, şi apăru o plantaţie impunătoare.

O adevărată capodoperă arhitecturală, clădirea cenuşie de piatră era înconjurată de dealuri line, pe care se cultiva tutunul. În mijlocul clădirii, al doilea etaj se înălţa sub formă de turn. Coloane albe străjuiau veranda, susţinînd acoperişul şi curbura de alabastru a turnului. Ferestre mici, rotunde, cu cercevele albe înconjurau cupola, dîndu-i aspectul unei coroane de cristal. Samantha se uita vrăjită în jur. Deci aceasta era Crystal

Terrace. Ce fascinant arăta!

Un negru suplu o ajută să coboare din trăsură şi o conduse în hoi. Ochii lui negri erau biînzi şi-i zîmbea binevoitor. Îi făcu o plecăciune respectuoasă şi se duse să cheme menajera.

Samantha studia încăperea frumos mobilată. Mirosea a bogăţie. Tapetul din mătase de culoarea piersicii se asorta cu draperiile. Căminul din marmură cenuşie avea încrustaţii aurii. Canapele roz de pluş împodobeau camera. Vizavi de cămin trona o harpă din lemn lustruit, sub portretul în ramă aurie al unei femei de o frumuseţe răpitoare.

– Cu ce vă pot ajuta?

Samantha se întoarse uimită. O femeie simpatică, într-o rochie ţesută în casă, stătea în arcada care separa salonul de hoi. Părul ei cărunt strîns la spate într-un coc îi scotea în evidenţă faţa durdulie. Pe urmă îi observă cearcănele de sub ochi şi ridurile de pe frunte, semne ale unei nopţi nedormite.

Fata simţi un nod în stomac. Ea era de vină pentru tot ce se întîmplase.

– Sînt Madeline Traynor, oaspetele lordului Malderon.

Menajera se lumină la faţă.

– Bună seara, o salută ea. V-a trimis lordul Malderon?

Samantha încercă să-şi ascundă surprinderea. Deci Carl îl cunoştea pe lordul Windhall. Oare de ce nu pomenise niciodată de el?

– Da, minţi ea. Ce mai face? Se simte chiar atît de rău pe cît am auzit?

Femeia lăsă ochii în jos, tulburată.

– Nu ştiu ce aţi auzit, dar nu pot să vă spun decît că Jason este foarte rău, zise ea, clătinînd din cap.

Samantha era distrusă. Se uită prin cameră, încercînd să-şi revină.

– Care Jason?

Menajera tresări speriată.

– Ah, vă rog să mă scuzaţi. Lordul Windhall. Jason este celălalt nume al lui.

– Da, bine, o linişti Samantha. Îl îngrijeşti singură?

– Da, îi răspunse femeia înţepată, crezînd că Samantha se îndoia de priceperea ei.

– Uite ce este, doamnă...

– Murphy.

– Murphy. N-ai de ce să te simţi ofensată. Văd că te preocupă foarte mult sănătatea vicontelui. Dar Carl s-a gîndit că ai nevoie de ajutor. Ştiu că ai o mulţime de treburi.

Femeia ezită.

– Nu cred...

– Probabil că, o întrerupse Samantha, stăpînul tău n-o să se supere dacă o să găsească toată casa în dezordine după ce o să-şi revină. Presupun că nu mai ai timp să te ocupi de nimic.

Doamna Murphy rămase cu gura căscată.

– Se vede că eşti perfect capabilă să-l veghezi zi şi noapte, să cari tăvi grele şi aşternuturi pe scări, continuă ea, făcînd semn spre scările şerpuitoare. Şi să găteşti. Mă impresionezi. Ştii, mă întreb dacă vicontele îşi dă seama ce comoară are în casă.

Menajera oftă.

– Nu sînt chiar atît de puternică pe cît par. Dar mă străduiesc, de dragul lui Ja... Montague. Mă doare spatele şi mi s-au umflat picioarele. Nu mă vait, dar mă întreb cine ar mai avea grijă de el, dacă aş cădea şi eu la pat.

– Sînt convinsă că te descurci, draga mea. Dar nu ţi-ar strica o mînă de ajutor, zise ea zîmbind.

Femeia se uită la ea, nehotărîtă.

Samantha nu-i aşteptă răspunsul. Îşi scoase pelerina şi i-o puse în braţe.

– Deci ne-am înţeles. Te rog să-mi arăţi care este camera lordului Windhall. Şi spune-i vizitiului meu să-i anunţe pe cei de la Riversedge că sînt aici.

Doamna Murphy o studie un timp şi apoi încuviinţă din cap.

– Cum doriţi, înălţimea Voastră. Dormitorul stăpînului este la etaj, la dreapta.

După ce menajera ieşi din cameră, Samantha îşi săltă rochia grea pînă la genunchi şi o luă la fugă pe scări, nerăbdătoare să găsească dormitorul lordului Windhall şi să vadă cu ochii ei cum se simţea.

După două încercări nereuşite, găsi camera şi intră. Se simţea ciudat să fie în dormitorul unui bărbat şi se uită în jur, curioasă.

Draperii din catifea aurie astupau ferestrele. Lîngă căminul de piatră erau un scrin şi un dulap din lemn de cireş, frumos sculptate. Vizavi trona un birou masiv de stejar.

Rafturi pline cu cărţi de diferite forme şi mărimi umpleau peretele dinspre nord. Un paravan ruginiu de mătase era în faţa patului. În spatele lui atîrna un goblen cu

scene de vînătoare, care ocupa tot peretele, din tavan pînă-n podea. Se încruntă. Ce tablou ciudat!

Ridicînd din umeri se uită la comoda din faţa căminului şi văzu un lighean şi o cană albă. Dar cel mai mult o impresionă patul uriaş cu patru stîlpi. Nu mai văzuse aşa ceva.

Sub plapuma groasă, maronie, se zărea trupul viril al vicontelui. Se apropie să-l privească. Pentru o clipă crezu că greşise camera.

Bărbatul care zăcea în pat nu semăna deloc cu aristocratul înfumurat pe care-l jefuise.

Avea păr negru, mătăsos şi des, o faţă bronzată şi trăsături viguroase. Pudra albă şi aluniţele decorative dispăruseră. Deşi era palid, pielea lui avea o culoare sănătoasă, care arăta că-şi petrecea mult timp în aer liber. Nasul drept, mîndru, era acelaşi, dar buzele păreau mai senzuale.

Se înfioră în timp ce-i privea umerii goi. Pînă noaptea trecută, în afară de sclavii de pe cîmp, nu mai văzuse un bărbat fără cămaşă – nici măcar pe tatăl ei.

Curioasă, îi studie pieptul gol, plin de păr negru, mătăsos. De fiecare dată cînd respira şuierător, i se ridica stomacul.

Îi pulsa o venă la baza gîtului. Părea atît de vulnerabil... Doamne sfinte, ce făcuse? Îşi scoase mănuşa şi îi mîngîie obrazul – n-ar fi îndrăznit să facă aşa ceva dacă ar fi fost treaz. Părul din barbă îi înţepa degetele. Ah, ardea ca focul!

Îşi trase mîna, închise ochii şi încercă să se gîndească disperată cum îi îngrijea mătuşa Katherine pe cei bolnavi. Apa. Cînd ai febră trebuie să bei apă.

Văzu o cană şi un pahar lîngă viconte. Îl ridică să-l ajute să bea. Părul lui mătăsos îi mîngîia braţul şi simţi mirosul acela familiar. Degaja aceeaşi aromă de pămînt proaspăt ca noaptea trecută.

Îi duse paharul la buze şi-l strînse la pieptul ei. Răsuflarea lui fierbinte pătrunse prin rochia groasă, întărindu-i sfîrcurile. Şocată de reacţia corpului ei, îl aşeză la loc între perne, dar îi simţea încă respiraţia fierbinte pe sîn, ca o mînă caldă.

Înghiţind în sec, puse paharul pe noptieră şi se uită în jur. Oare cum ar putea să-i aline febra?

Pe marginea ligheanului era o cîrpă umedă. Îşi scoase şi cealaltă mănuşă, luă cîrpa, o clăti şi o puse încet pe fruntea lui înfierbîntată.

În clipa aceea, vicontele scoase un strigăt.

– Nu! Nu te las să-mi faci asta, femeie afurisită ce eşti!

Samantha tresări uimită de înverşunarea lui. Îl privea neputincioasă cum îşi răsucea capul dintr-o parte în alta.

– Tîrfă! Satană! Să fii blestemată! urlă el, ridicînd braţul, ca şi cînd ar fi vrut să lovească pe cineva.

Lovi paharul, cioburile împrăştiindu-se pe podea.

Samantha se dădu la o parte.

Menajera intră în grabă, trîntind uşa de perete.

– Ce s-a întîmplat?

Samantha se albise la faţă. Cuvintele duşmănoase ale lordului Windhall îi erau adresate ei. Întorcîndu-se spre doamna Murphy şi amintindu-şi că avea mîinile goale, le ascunse repede în pliurile rochiei, înainte să-i răspundă.

– Delirează.

Femeia o privi ciudat şi Samantha îşi dădu seama că uitase să-şi schimbe glasul. Dar menajera se mulţumi doar să ridice din umeri.

– A delirat toată noaptea. Se pare că a suferit mult din cauza banditei.

– Da, sînt convinsă, o aprobă Samantha, sperînd că nu observase stînjeneala ei. O blestema şi o insulta.

Bătrîna zîmbi.

– Asta nu-i nimic faţă de ce spunea mai devreme. În orice caz, n-aş vrea să fiu în pielea acelei femei, cînd o pune mîna pe ea.

– Nici eu, zise fata cu toată convingerea, amintindu-şi ce furios era cînd îl lăsase în pielea goală. Poţi să te odihneşti, doamnă Murphy. O să am eu grijă de el.

– Înălţimea Voastră, ştiu că nu se cade, dar aş prefera să-mi spuneţi Dahlia.

– Dahlia, repetă Samantha încet. Ce nume frumos. Şi mie mi-ar plăcea să-mi spui Sam... Madeline.

Menajera îşi ridică bărbia, mîndră.

– Nu se poate. Sînt servitoare, deşi uneori mă port ca o stăpînă.

Dacă n-ar fi fost atît de îngrijorată, poate că n-ar fi cedat atît de uşor.

– Bine, Dahlia, cum doreşti. Acum poţi să pleci. Să nu te mai văd pînă mîine dimineaţă, ai înţeles?

– Prea bine, lady Traynor, rîse Dahlia. Dar mai întîi o să mătur cioburile şi o să vă aduc ceva de mîncare.

Menajera se întoarse peste puţin timp cu o tavă pentru Samantha şi un castron cu supă de pui pentru Montague.

După ce se retrase în sfîrşit, Samantha dădu tava la o parte şi încercă să-i dea puţină supă vicontelui, avînd grijă să-l ţină departe de sînii ei. Luă cîteva înghiţituri şi se mai liniştì puţin.

Pe urmă alese o carte din bibliotecă, se înveli cu o pătură şi se cuibări în fotoliu. Încercă să citească, dar i se închiseră ochii după atîtea nopţi nedormite.

Se trezi cînd auzi un geamăt. Deschise ochii şi se uită mirată în jur. Apoi îşi aminti că era în dormitorul lordului Windhall şi se uită spre pat.

Montague se agita, lac de transpiraţie. Dăduse plapuma la o parte şi era complet gol.

Samantha rămase cu gura căscată. Oare era blestemată să-l vadă tot timpul dezbrăcat pe acest om? Se ridică în picioare să-l acopere, dar se zgîia fără să vrea la trupul lui musculos.

Pielea aurie era scăldată în sudoare, îmbiind-o parcă s-o dezmierde. Părul negru i se lipise de cap. Vena de la baza gîtului pulsa repede. Fire mătăsoase îi acopereau pieptul care se ridica în ritmul respiraţiei. Urmări conturul părului care se lăsa în jos, spre abdomenul suplu.

Stînjenită, îi contemplă picioarele lungi, care se agitau pe cearceaf. Observă o cicatrice pe coapsă şi se zgîi vrăjită la generoasa dovadă a virilităţii lui, întrebîndu-se cum ar fi să-l atingă.

Revoltată de propriile ei gînduri, îl acoperi cu plapuma şi îşi cuprinse obrajii fierbinţi. Mănuşile se lipiră de fardul gros, cleios.

Nerăbdătoare să-şi abată gîndurile de la trupul lui Montague Windhall, îşi spuse că pielea ei sensibilă o să

se umple de bube, dacă nu-şi ştergea mai repede fardul.

Dahlia se culcase, mai mult ca sigur, şi vicontele era prea bolnav ca să fie conştient. De dimineaţă o să se deghizeze la loc. Nu era o problemă să găsească un tăciune.

După ce se spălă pe faţă, se aşeză în faţa oglinzii şi îşi scoase peruca, trecîndu-şi degetele prin păr. Doamne, ce bine era! Ura peruca aia afurisită, dar n-avea încotro. Ridicînd din umeri, luă cartea care căzuse pe podea şi se aşeză la loc pe scaun.

Se acoperi cu pătura, încercînd să se concentreze asupra cititului. Dar trupul viril al bărbatului continua s-o obsedeze.

– Nick!

Samantha tresări uimită.

– Ajută-mă, Nick, fir-ar să fie...

Montague se arcui de spate şi dădu cu pumnul în pat.

Se ridică speriată şi-i atinse fruntea. Fir-ar să fie! Febra crescuse.

– Luke August... soldatul cu cicatrice...

Luă repede o cîrpă curată, o umezi şi i-o puse pe frunte, aşezîndu-se pe marginea patului.

Se mai liniştise puţin. Îi dădu părul la o parte şi-l mîngîie pe obraji. Apoi luă cîrpa şi-i umezi pieptul, fără să-şi dea seama că mişcările ei se transformaseră în mîngîieri. Înghiţi în sec, încercînd să nu observe cum i se încordau muşchii cînd îl atingea.

Îi ştergea corpul cu cîrpa udă, încercînd să-şi oprească tremuratul ori de cîte ori îi pipăia pielea fierbinte.

– Nu! ţipă el, la un moment dat.

O apucase de braţe într-o încleştare oţelită, prinzîndu-i mîinile între trupurile lor. Îi simţea abdomenul lipit de palmele ei şi-i atingea pieptul cu sînii. I se accelerase pulsul.

Ochii lui albaştri o sfredeleau. Îi bătea inima să-i sară din piept.

– Te-ai întors să-ţi desăvîrşeşti opera, Seducătoareo? o întrebă el. Sau ai venit să vezi rezultatele nebuniei tale?

Îl cuprinsese tremuratul.

Samantha încremenise în loc, îngrozită. Cum o recunoscuse? Doar n-o văzuse decît mascată. Îi sorbea din priviri trăsăturile sculpturale. Genele lungi, negre, îi umbreau obrajii încinşi de febră. N-o recunoscuse. Delira.

Deschise ochii încet.

– Păr negru, murmură el. M-am tot întrebat...

O strînse în braţe. Respiraţia lui fierbinte îi ardea buzele. Începuse s-o mîngîie pe braţe.

– Ochi verzi, de smarald... atît de frumoşi...

I se întunecă privirea cînd se uită la buzele ei.

– Atît de ademenitoare...

Fata se înfioră.

Ca şi cînd i-ar fi simţit reacţia, îi astupă gura cu a lui.

Nimic în viaţa ei n-o pregătise pentru pasiunea dezlănţuită a sărutării sale înfierbîntate. Îşi strecură limba printre buzele ei moi, posedînd-o sălbatic. Samantha simţi cum alunecă într-un vîrtej ameţitor de senzaţii. Glasul raţiunii îi şoptea să se desprindă din braţele lui, dar pasiunea dezlănţuită a sărutării înfrîngea orice rezistenţă.

Îşi înfipsese mîinile în părul ei, zdrobindu-i buzele.

Se învîrtea totul în jurul ei. Incapabilă să se abţină, se lăsă în voia pasiunii şi îşi atinse limba de a lui. Bărbatul gemu şi buzele lor se contopiră sălbatic.

Dar îl simţi deodată cum o trage de păr, dezlipind-o de la pieptul lui.

– Nu! urlă vicontele. Nu o să mă las vrăjit de frumuseţea ta, vulpoaică şireată ce eşti! O să te distrug... O să te distrug...

Capitolul 7

Uimită de sărutarea lui pasională şi de felul cum o respinsese, Samantha îşi pipăi buzele umflate. Tremura din tot corpul cînd se ridică.

Adormise din nou, respirînd greoi. Cîrpa albă cu care îl răcorise rămăsese pe burta lui suplă. Trăsăturile dure ale feţei erau îmbujorate de febră. Ah, Doamne, spera că nu o recunoscuse. Ar fi fost imposibil.

Luă cîrpa şi o puse la loc în lighean. Apoi se aşeză pe scaun şi se înveli cu pătura. Dar îşi atinse din nou buzele, fără să vrea. Simţea şi acum sărutarea lui fierbinte.

Ameţită, îşi trase mîna. Ce se întîmpla cu ea? De ce nu încercase să-l oprească? Oare se schimbase în ultimele şapte luni? Intrase prea mult în rolul Seducătoarei în roşu şi se transformase într-o destrăbălată?

Se strîmbă revoltată şi luă cartea de pe podea. Tre-

buia să-şi găsească altă preocupare. Nu voia să se gîndească la nimic, mai ales la viconte. Dar tot nu reuşea să se concentreze asupra cititului. Visa cu ochii deschişi şi pînă la urmă adormi.

Cînd se trezi, amorţise cuibărită în fotoliu. Îşi dădu părul la o parte şi se uită în jur ameţită. Îşi aminti de noaptea trecută, de boala vicontelui, de febra lui... de sărutare. Şi în momentul acela încremeni în loc. Uitase să se fardeze.

Se repezi la cămin şi luă o bucată de tăciune din foc. Apoi se opri, încercînd să-şi amintească dacă pusese vreun buştean peste noapte. Dar nu avea timp de pierdut. Scoase pudra din poşetă şi începu să se fardeze.

Cînd termină, îşi aranjă peruca pe cap. Acum putea să-şi vadă de treabă.

Puse mîna pe fruntea lui Montague. Nu-i scăzuse febra. Întinse mîna şi luă paharul plin pe jumătate. Cînd i-l duse la buze, tresări uimită. Nu-şi amintea să fi pus cineva altul în loc după ce îl spărsese noaptea trecută.

În momentul acela se deschise uşa şi apăru Dahlia cu o tavă cu ceai şi biscuiţi.

– Mă gîndeam eu că v-aţi trezit, zise ea, veselă.

Cînd văzu că nu se atinsese de mîncare, se încruntă.

– Lady Treyvor? Vă simţiţi bine? Văd că n-aţi mîncat nimic.

Samantha puse paharul pe noptieră.

– Sigur că mă simt bine, zise ea, prefăcîndu-se revoltată. Nu înseamnă că sînt bolnavă, dacă nu înfulec ca o scroafă.

Menajera zîmbi.

– Da, sigur, n-am vrut să vă supăr.

Samantha dădu din mînă.

– Scuză-mă. Sînt cam rea de gură şi dimineaţa mă enervez întotdeauna.

Se uită la tava adusă de Dahlia.

– Poate o să-mi revin după ce o să beau nişte ceai.

Dahlia umplu cana.

– Cum s-a simţit vicontele azi-noapte? V-a făcut necazuri?

Da, se gîndi ea. M-a sărutat. Sorbi din ceai, să se liniştească.

– Nu. I-a crescut febra şi a delirat, dar şi-a revenit spre dimineaţă.

Dahlia dădu din cap, uitîndu-se la bărbatul adormit.

– Doctorul trebuie să sosească din clipă în clipă. Sper să-l găsească mai bine.

– Sînt convinsă.

Deşi, în sinea ei nu era atît de încrezătoare. Termină ceaiul şi îşi luă poşeta.

– Trebuie să mă întorc la Riversedge să mă schimb. Spune-i vizitiului să pregătească trăsura. Cît sînt plecată, stai lîngă el. N-o să lipsesc decît cîteva ore. Amînă toate celelalte treburi pînă atunci.

– Bineînţeles, doamnă, o aprobă Dahlia, înainte să iasă din cameră.

Samantha se apropie de Montague şi-l mîngîie pe frunte. Era atît de frumos, încît o impresiona. Atingîndu-i obrazul nebărbierit cu degetele ei înmănuşate zîmbi şi-l lăsă să se odihnească.

La Riversedge, Christine o aştepta cu o baie fierbinte. Sora ei era înzestrată cu o intuiţie deosebită.

Se dezbrăcă repede şi se cufundă în apa caldă, cu parfum de trandafiri.

– Cum se simte? o întrebă Christine, dîndu-i săpunul.

– Nu ştiu. Este foarte bolnav. A avut o noapte grea, chinuită de coşmaruri şi febră. Îţi dai seama ce înseamnă pentru mine?

– Mda, îmi imaginez.

– Sînt singura vinovată. I-am primejduit viaţa cu bună ştiinţă. Ar trebui să atîrn în streang.

– Doctorul ce spune?

– Nu venise încă.

Christine zîmbi blînd.

– Atunci aşteaptă să auzi părerea lui, înainte să-ţi bagi capul în laţ.

Se întoarse spre uşă.

– Sînt sigură că o să se termine totul cu bine. Dar n-ar strica să luăm unele măsuri.

Samantha se încruntă. Oare ce-o avea de gînd?

Deghizată din nou ca Madeline Traynor, o găsi pe sora ei în biroul lui Carl. Înşirase cîteva sticluţe pe masă.

– Sper că nu sînt ceea ce cred eu, Christine.

Fata zîmbi sfidătoare.

– Ba sînt.

– Ah, nu, gemu Samantha. Doar nu vrei să-l chinuiesc pe lordul Windhall cu o asemenea licoare? Nu crezi că a suferit destul?

– Samantha! exclamă Christine ridicîndu-se şi înfigîndu-şi mîinile în şolduri. Mătuşa Katherine s-ar răsuci în mormînt să te audă cum îi jigneşti poţiunea. Planta

albă, numită uleiul castorului, este renumită pentru proprietăţile ei. N-o să-i facă nici un rău, dimpotrivă, s-ar putea să-l vindece.

Samantha dădu ochii peste cap.

– Surioară, ai uitat ce gust are? Dacă-l mai amesteci şi cu frunze de tutun, îţi arde gura.

– Nu-i nimic, dar te vindecă, insistă ea, băgînd sticluţele într-o desagă. Nu uita că încerc să-l ajut pentru binele *tău*.

Samantha luă desaga şi o puse pe scaun, lîngă poşetă.

– Carl unde este?

Încerca să-l evite.

Christine ridică din umeri.

– La puţin timp după ce am primit biletul tău, ieri, a plecat în grabă, bombănind ceva despre un mesaj. Parcă a pomenit numele lui Nick, deşi nu sînt sigură. Vorbea de unul singur. De atunci nu l-am mai văzut.

– Nick? Mi se pare că şi eu am auzit numele ăsta undeva.

Dar acum avea alte preocupări, mai urgente.

– Carl s-a mai liniştit?

– N-am observat.

Samantha oftă şi se întoarse spre uşă.

– Spune-i că o să stau cîteva zile la Crystal Terrace. Pînă se însănătoşeşte vicontele, adăugă ea, remarcînd privirea surorii ei.

– Şi pînă îi trece supărarea lui Carl, nu? zise Christine, înălţîndu-şi sprîncenele.

La Crystal Terrace, fu întîmpinată de Dahlia cu ochii în lacrimi. I se strînse inima. Ce-o fi spus medicul? I se

umeziseră palmele în mănuşi. Aproape că nu îndrăznea s-o întrebe.

– Ce-a spus domnul Falwick?

– Că Înălţimea Sa se simte mai bine, oftă Dahlia.

Samanthei îi venea să sară-n sus de bucurie.

– Nu este încă în afară de orice pericol, dar sînt speranţe.

– Atunci de ce plîngi?

– De fericire.

Dahlia îşi şterse obrajii cu batista.

Fata se linişti.

– Da, înţeleg.

Îi arătă desaga.

– Am adus ceva care o să te facă şi mai fericită. O mătuşă bătrînă de-a mea – a murit demult săraca – m-a învăţat să prepar o poţiune-minune.

Îşi scoase pelerina şi se îndreptă spre scaun.

– Pregăteşte nişte ceai. O să torn cîteva picături în ceaşcă pentru viconte.

Samantha luă o sticlă sus în dormitor, unde-l găsi pe Montague adormit. Se aşeză s-o aştepte pe Dahlia.

Cînd veni, turnă poţiunea în ceaşcă şi o amestecă, instruind-o pe menajeră să-i ridice capul lui Montague. Şi, în timp ce Dahlia îi ţinea gura deschisă, Samantha îi dădea să bea.

La un moment dat, Montague deschise ochii, tuşi, se cutremură şi începu să înjure.

Samantha zîmbi. Şi ea reacţionase exact la fel prima oară.

– Cine eşti? o întrebă el, după ce îşi reveni. Şi ce dracu' mi-ai băgat pe gît? Otravă? Te-a trimis Sedu-

cătoarea în roşu să termini ce a început ea?

– Vedeţi cum vorbiţi, Înălţimea Voastră. Doamna este oaspeteie lordului Malderon, protestă Dahlia.

– Aiurea.

– O cheamă Madeline Traynor, insistă ea. Mă ajută să vă îngrijesc. Şi otrava asta, cum i-aţi spus, este un leac tămăduitor, care o să vă ajute să vă vindecaţi.

– Sau să mor mai repede, bombăni el, trîntindu-se la loc, pe perne.

Dahlia pufni supărată, îndreptîndu-se spre uşă.

– Aşa sînt tinerii de azi! exclamă ea. N-au pic de respect pentru cei în vîrstă. Merită o bătaie bună.

Samantha fu cît pe ce să izbucnească în rîs, cînd se uită la viconte.

– O bătaie bună ar fi prea puţin, zise ea mîndră, intrînd din nou în rolul lui Madeline. Ar trebui biciuiţi cu cravaşa.

Montague se strîmbă.

Samantha scoase din raft cartea pe care Dahlia o pusese la loc. Cînd se întoarse, observă că o privea.

– N-ai vrea să-ţi citesc, tinere? îl întrebă ea, legînd-u-şi şoldurile în timp ce se îndrepta spre scaun.

Vicontele se întinse pe perne şi ridică din umeri.

– Faceţi cum doriţi.

Apoi îl apucă o criză de tuse.

I se strîngea inima cînd îl auzea. Temîndu-se să nu observe ce îngrijorată era, se aşeză repede şi deschise cartea. Nici cînd se linişti, nu îndrăzni să-şi ridice privirea. Începu să citească povestea mai departe.

După cîteva minute, se uită pe furiş la viconte.

O studia curios.

Oare nu-i plăcea cum citea? Tatăl ei o ruga mereu să-i citească. Spunea că dădea viaţă personajelor. Sau poate nu-i plăcea subiectul.

– Nu agreaţi misterele, milord?

Montague clătină din cap.

– Dimpotrivă, lady Traynor. Descifrarea misterelor este una din pasiunile mele.

Oare ce o vrea să spună?

– Atunci poate nu vă place cum citesc.

– Ba nu, chiar aveţi talent.

Se foi stînjenită. Atitudinea lui îi dădea de gîndit.

– Atunci de ce mă priviţi atît de ciudat?

Îi zîmbi, arătîndu-şi dinţii albi, sănătoşi.

Samantha tresări.

– Nu mi-am dat seama, zise el, pe un ton nevinovat.

Vorbea în dodii.

– Ascultă, tinere, te rog să-mi spui dacă te plictisesc.

Tulburată de privirea lui fixă, începu din nou să citească. Dar observase că zîmbea. Şi ar fi putut să jure că îl auzise murmurînd:

– Nu m-ai plictisi niciodată...

După un timp, Montague adormi şi Samantha lăsă cartea jos. Poţiunea mătuşii Katherine îşi făcuse efectul, ca de obicei. Somnul te vindeca, îi spunea adesea mătuşa ei. Şi avea dreptate. Montague avea nevoie de odihnă ca să se refacă.

Închise cartea şi se ridică s-o pună la loc. Pipăi cu degetele volumele legate în piele. Oare toate erau ale lui? Le citise? Înseamnă că avea preocupări diverse. Cărţile tratau subiecte variate, de la povestiri umoristice la filozofie, creşterea animalelor, agricultură şi lege.

Îşi înclină capul, gînditoare. Ciudate gusturi pentru un filfizon. Unde or fi cărţile despre etichetă, scrimă şi modă?

Se încruntă. În afară de perucă şi pudră, camera degaja un aer viril. Nu semăna cu dormitorul unui papălapte. Fără a mai vorbi de faptul că dormea dezbrăcat! Gîndul acesta o făcu să se înfioare. De ce nu îşi punea o cămaşă? Era alergic? Avea o piele prea sensibilă? Aşa s-ar explica şi de ce nu purta lenjerie pe sub haine.

Se uită spre pat, studiindu-i din nou trăsăturile dure, faţa, umerii, pieptul. Pielea lui, netedă, bronzată, nu părea deloc sensibilă. Atunci care era motivul? Sau poate că făcea doar pe filfizonul?

Amintindu-şi ce rău se înfuriase cînd îl jefuise, îşi muşcă buza, gînditoare. După plecarea lui Peter şi a Minervei, renunţase la ifosele lui.

Se apropie de pat şi-l luă de mînă. Avea degete lungi, suple, cu unghii îngrijite. Dar erau mîinile unui om care nu se ferea de muncă şi îşi petrecea multe ore în aer liber. Braţele lui musculoase, atît de viguroase, corpul atletic vorbeau de la sine. Oare ce urmărea? De ce se prefăcea?

– Lady Traynor?

Samantha tresări şi se desprinse de lîngă el. Se întoarse spre uşă agitată. O prinsese ţinînd de mînă un bărbat adormit. Oare ce o să creadă Dahlia? Îşi drese glasul.

– Da, Dahlia. Ce doreşti?

Dar menajera nu părea deloc mirată.

– Trebuie să plec cu Bromley în oraş, să cumpăr alimente. Doriţi ceva?

Samantha clătină din cap şi apoi se răzgîndi.

– De fapt, ar fi ceva...

După ce plecă, Samantha netezi patul şi luă tava şi cîrpele umede. Lăsă tava în bucătărie întrebîndu-se unde o fi spălătoria. Cînd deschise o uşă, pe holul lung de la parter, se trezi în galeria Windhall şi se opri pentru o clipă să admire portretele. Dar cînd ajunse la ultimul, se încruntă, uimită. De ce Montague nu semăna cu nimeni? Ieşi mirată şi pînă la urmă reuşi să găsească spălătoria. Puse cîrpele în coş şi se întoarse în dormitor. Montague se trezise.

– Cine eşti? Unde este Dahlia?

Părea nedumerit.

– Nu-ţi mai aminteşti? Am fost prezentaţi. Sînt Madeline Traynor.

Samantha închise uşa şi se aşeză în fotoliu.

– Dahlia a plecat la oraş cu valetul tău.

– Cînd?

– De cîteva minute.

– Ştii cine...

Era evident că nu înţelegea nimic.

– Mi-e foame.

Samantha zîmbi încîntată.

– Vrei nişte supă?

Se mai liniştise, dar tot nu-şi revenise din uimire.

– Am de ales?

– Nu.

Oftă.

– Atunci vreau niște supă.

Fata își trase un scaun lîngă pat și luă farfuria.

Montague întinse mîna.

– Nu. Ești prea slăbit să te hrănești singur. Deschide gura și lasă-mă pe mine.

Își încleștă buzele ca un copil încăpățînat.

– Doamnă, pot să mănînc și singur.

– Nu contează, îl repezi Samantha. Acum ești în grija mea și o să faci ce-ți spun.

Ochii lui albaștri o fixară cîteva clipe. Apoi oftă adînc și deschise gura.

Samantha îi duse lingura la gură.

– Ce cauți aici? o întrebă el după ce înghiți.

– Chiar nu-ți dai seama? Dahlia este o femeie foarte capabilă, dar nu poate să te vegheze zi și noapte. Are și alte treburi.

– De cînd sînt bolnav?

– De două zile.

Ochii lui albaștri sclipiră sub genele negre, dese.

– Două zile? Ei, fir-ar să fie. Și eu care credeam că am fost prădat noaptea trecută! De ce Carl n-a trimis pe cineva s-o ajute pe Dahlia?

– Ba a trimis. Pe mine.

Se încruntă din nou.

– Cînd ai venit?

– Ieri! Chiar nu-ți aminteşti nimic?

Nici de sărut?

– Nu.

Oare de ce se simțea jignită că nu-și amintea? Doamne, nici nu trebuia, de fapt.

– Sînt Madeline Traynor, oaspetele lui Carl Malderon. Am fost prezentaţi ieri.

– Îmi pare rău. Nu-mi amintesc.

Începu să tuşească răsunător.

Samantha se ridică şi-i dădu o ceaşcă de ceai, avînd grijă să adauge poţiunea mătuşii Katherine.

– Hai, bea.

Se uită la cană.

– Ce-i asta?

Chiar nu-şi amintea nimic?

– Ceai.

Îl puse mîna la ceafă, ajutîndu-l să se ridice, în timp ce-l ducea ceaşca la gură.

– Hai, dintr-o înghiţitură.

Cînd deschise gura, se grăbi să-i toarne lichidul pe gît.

– Fir-ar al dracului! pufni vicontele.

Fu cît pe ce să se sufoce.

– Ce mi-ai dat?

– Un ceai medicinal, după reţeta răposatei mele mătuşi.

– Presupun că a murit pentru că a băut din el, nu?

Samantha izbucni în rîs.

Se amuza să vadă ce nedumerit era. Dar îşi pierduse controlul. Rîsul ei nu era cel al unei bătrîne. Fir-ar să fie. Mai bine s-ar fi prefăcut că nu aude remarca lui.

Se încruntă dispreţuitoare şi se aşeză în fotoliu.

– Nu, n-a murit din cauza ceaiului. Şi acum încetează cu prostiile. Trebuie să te odihneşti, dacă vrei să te refaci.

Montague o privi fix un timp, pînă să adoarmă.

Samantha nu se linişti decît cînd îl auzi respirînd adînc. Slavă Domnului că licoarea îşi făcuse efectul.

Regreta că nu putea să-şi scoată hainele.

Deşi, dacă s-ar ascunde după paravan, n-ar risca nimic. L-ar auzi imediat cînd se trezea şi s-ar îmbrăca la loc.

După cîteva minute, umplu ligheanul cu apă fierbinte, se dezbrăcă în cămaşă şi începu să se spele.

Aruncase peruca pe scaun, peste celelalte lucruri. Părul negru îi atîrna pe faţă, în bucle. Arcuindu-şi gîtul, îşi umezi pieptul.

Ce bine era să se simtă din nou curată. Doamne, credea că n-o să mai scape de această deghizare.

– Nick?

Vocea lui Montague o făcu să tresară.

– Unde eşti, Nick? Am nevoie de tine.

Samantha se uită pe furiş de după paravan. Dormea, dar se mişca agitat. Avea un coşmar. Cine o fi Nick? Acelaşi de care pomenise Carl?

Montague gemu, dînd din mîini. Fără să-şi dea seama că era aproape dezbrăcată, se repezi lîngă el.

Cîrpa umedă nu reuşi să-l răcorească. Îi ardea pielea. Gemea şi îşi răsucea capul dintr-o parte într-alta.

– Cu cicatrice...

O cuprinse remuşcarea. Era numai vina ei şi nu se simţise niciodată atît de neajutorată. De ce îl lăsase gol în zăpadă? De ce nu se stăpînise?

Era atît de supărată, încît nu observă schimbarea. Se făcuse linişte şi vicontele o privea cu ochii lui albaştri.

– Cine eşti? o întrebă el cu un glas răguşit.

Samantha se albi la faţă. Ah, Doamne, nu acum. Nu

ştia ce să-i răspundă, aşa că rămase tăcută.

– Eşti atît de frumoasă, murmură el, ca o sirenă.

Îi pipăi braţele goale.

– Atît de catifelată, de reală.

Zîmbi somnoros.

– Dar pentru cît timp? O să dispari cînd voi închide ochii?

O trase spre el.

– Eşti doar un vis, dar te doresc. Vreau să-ţi dezmierd buzele. Să te ating... să fac dragoste cu tine.

Samantha îl privea fascinată. Buzele lui catifelate o aţîţau. Nu se mai gîndea la nimic. Nu conta decît această senzaţie minunată. Gemu, simţind cum se topeşte sub sărutarea lui.

Se înfioră de plăcere cînd îi băgă limba în gură şi-i umezi buzele. Incapabilă să se stăpînească, se lipi de el, simţindu-l înnebunit de dorinţă.

În cele din urmă, se desprinse de lîngă ea oftînd.

– Ah, Doamne, ce mult aş vrea să existi în realitate!

Apoi închise ochii. Rămase încremenită mult timp pînă să-şi dea seama că adormise.

Se ridică în picioare tremurînd şi se îmbrăcă. De ce oare îi trezea asemenea sentimente? Nici un bărbat n-o mai atinsese aşa. Sigur, era frumos, dar mai existau şi alţi tineri drăguţi. Ah, nici măcar nu-l cunoştea, pentru numele lui Dumnezeu – nici nu voia să-l cunoască.

Încercînd să nu se mai gîndească la Montague Windhall, făcu ordine în cameră şi trase scaunul la fereastră. Se aşeză şi se uită afară, cu spatele la vicontele adormit. Se gîndea la casa şi la familia ei, ca de obicei.

În Anglia totul fusese atît de simplu; călărea pe plajă

zile-n şir, mergea la vînătoare de vulpi. Îi era dor de vechiul castel de piatră de la Willowglen. Îi lipsea camera ei, prietenii... bunul ei tată.

I se umpluseră ochii de lacrimi. O durea sufletul. Ah, tată, ce dor mi-e de tine! Suspină şi îşi drese glasul. Ah, ce bine ar fi să poată face rost de bani pentru el şi altfel!

Tatăl ei îi spunea adesea în glumă „vulpoaică", dar abia acum îşi dădea seama de înţelesul acestui cuvînt. Devenise o criminală – o criminală adevărată. Nu mai era un joc. Dacă făcea cea mai mică greşeală, ajungea în ştreang. Îşi duse mîna la gît, agitată.

Pentru prima dată în viaţa ei era speriată. Dar nu avea de ales. Trebuia să facă orice sacrificiu ca să-şi salveze tatăl.

Se uită pe fereastră nemişcată. Trecuse mai mult de o oră şi tot nu reuşise să-şi alunge tristeţea.

– De ce eşti atît de îngîndurată, lady Traynor? o întrebă Montague din pat.

Samantha tresări surprinsă.

– De ce să fiu îngîndurată? protestă ea, încercînd să zîmbească. N-am nici un motiv. Admiram peisajul.

– Scuză-mă, zise el blînd, uitîndu-se prin cameră. Ce faci aici toată ziua? Nu te plictiseşti?

– Nu, îmi ocup timpul citind.

– Ah, da, povestea pescarului, îmi amintesc. Nu-ţi place să joci?

– Ce?

– Whist, de exemplu.

– Nu, jucam uneori şah.

– Serios? zîmbi bărbatul. Şahul este jocul meu preferat.

Îşi ridică pernele să se aşeze mai comod.

– Ai vrea să facem o partidă?

Îl privi mirată.

– Te simţi în stare?

Rîse amuzat. Ah, ce frumos era!

– Doamnă Traynor, şahul nu înseamnă efort fizic.

Îi făcu semn spre uşă cu capul, dîndu-şi la o parte o buclă rebelă.

– Cred că tabla este în salon, lîngă harpă.

– Bine, zise Samantha ridicîndu-se. Dar să-mi spui imediat dacă oboseşti.

– Da, sigur.

Fata închise uşa dormitorului şi îşi ridică poalele rochiei, luînd-o la fugă pe scări. Zîmbea satisfăcută. Nimeni nu reuşise să cîştige în faţa ei, de cînd avea doisprezece ani – spre regretul bunului ei tată. Glumea adesea spunînd că îşi crease o rivală periculoasă, care nu avea milă nici măcar de bietul ei părinte.

Luă tabla cu piesele şi se întoarse. Înainte să deschidă uşa, îşi netezi rochia, luîndu-şi o expresie cît mai sobră. Spera că surîsul ei triumfător n-o s-o trădeze.

Samantha cîştigă primele două partide din trei mutări şi următoarele două din şase.

Montague bombăni ceva printre dinţi şi apoi se încruntă.

– M-ai indus în eroare, protestă el.

– Poftim? zise ea, clipind din ochi inocentă.

– Pentru cineva care joacă ocazional, eşti deosebit de pricepută.

– Ah, da, zîmbi ea, sperînd să nu i se vadă gropiţele de sub pudră. Am avut un profesor bun.

– Mi-am imaginat, bombăni el.

Jucară încă trei partide şi Samantha cîştigă detaşat.

Montague începu să rîdă.

– Doamne, fie-ţi milă de mine! Lady Traynor, te-ai gîndit vreodată că ai putea face avere jucînd şah cu gentlemenii din Lynch's Ferry? Te-ai îmbogăţi, mai mult ca sigur.

Samantha se încruntă.

– Adică să joc pentru bani?

Oare de ce nu se gîndise la această posibilitate? Iată un mod legal de a face rost de bani. Dar speranţele ei se risipiră imediat. Cum ar putea o doamnă în vîrstă să se angajeze într-o asemenea activitate? Poate unei tinere i s-ar ierta, dar nu ei, care trecea drept o femeie de vreo cincizeci de ani. Îi veni brusc o idee. Christine ar putea...

– Mă îndoiesc că sînt chiar atît de pricepută, zise ea pe un ton umil.

Montague îşi ridică bărbia.

– Doamnă, sînt unul dintre cei mai buni jucători din zonă şi, după cum se vede, m-ai bătut fără milă.

Îşi înclină capul într-o parte.

– Ai pierdut vreodată?

Trebuia să profite de ocazia care i se oferea.

– Sigur, de multe ori, zise ea zîmbind. În faţa lui Christine.

Iartă-mă, surioară.

– Christine?

– Da, nepoata mea, Christine Fleming.

– Doamne sfinte, înseamnă că toată familia este talentată!

Văzînd ce uimit era, Samantha izbucni în rîs fără să vrea. Christine nu jucase şah în viaţa ei.

– Nu, zise ea în cele din urmă, reuşind să se stăpînească. Doar noi două.

– Cîţi ani are nepoata?

– Optsprezece.

– Şi te bate la şah? De necrezut.

Apoi îşi schimbă brusc atitudinea.

– Este cumva rudă cu văr... Derrick Fleming?

– Da.

Samantha îşi muşcă buza. Ce-o vrea să insinueze?

– Îl cunoşti?

– Nu, dar am auzit de el.

O studia atent.

– Nepoata îţi seamănă?

Samantha încuviinţă din cap uimită.

– Da, este la fel cum arătam eu în tinereţe.

Oare îşi amintea de ea din coşmarele care-l chinuiau de două zile?

– Atunci de-abia aştept s-o cunosc, zise el zîmbind.

Samanthei îi pieri brusc zîmbetul. Se îngrozea la gîndul că sora ei o să-l cunoască pe lordul Windhall, deşi nu înţelegea de ce.

– Mă tem că va trebui să te însănătoşeşti mai întîi. Nu am de gînd s-o aduc în dormitorul unui gentleman.

Montague clătină din cap.

– Nu, nici nu mă gîndeam la aşa ceva.

Îşi aranjă cearceaful pe pieptul gol şi zîmbi.

– Şi acum, aş vrea să-mi iau revanşa.

Samantha se înveseli din nou şi aranjă piesele de şah. Cîştigă încă o partidă dar pînă la urmă i se făcu

milă de el şi-l lăsă să cîştige.

– Dacă n-aş fi atît de bucuros, te-aş acuza că ai trişat.

Samantha se arătă revoltată de insultă.

– Vai, lord Windhall, cum îţi imaginezi că aş pierde de bunăvoie? Pur şi simplu n-am fost atentă, atîta tot.

– Da, bineînţeles, o linişti el, înălţîndu-şi sprîncenele.

Uşa dormitorului se deschise brusc şi apăru Dahlia.

– Văd că vă simţiţi mai bine, Înălţimea Voastră.

– Da, aşa este.

– Mă bucur.

Se apropie de pat şi-i dădu un pachet.

– Înseamnă că o să vă fie de folos.

Privi mirat pachetul.

– Ce-i asta?

Dahlia zîmbi şi-i făcu semn cu ochiul Samanthei.

– Un cadou de la lady Traynor.

– Hai, deschide-l, îl îndemnă fata.

– Ce motiv ai avea să-mi cumperi un cadou? întrebă el, încruntat.

Apoi oftă şi începu să-l desfacă. Samantha regreta din suflet că n-avea cum să-i imortalizeze expresia cînd va vedea ce era înăuntru.

Ridică încet capacul şi rămase cu gura căscată. Dar, cînd îşi reveni din uimire, hohotele lui de rîs zguduiră camera.

– O cămaşă de noapte roşie!

Capitolul 8

Samantha se trezi a doua zi de dimineaţă. Ştiind că Dahlia era obosită probabil după o noapte de veghe la căpătîiul lui Montague, se îmbrăcă repede într-o rochie bleumarin de babă şi ieşi din cameră. O luă la fugă pe hoi, ca o fată de optsprezece ani ce era şi, cînd dădu colţul, fu cît pe ce s-o dărîme pe menajeră.

– Ah! exclamă Dahlia, strîngînd tava în mîini. M-aţi speriat.

Samantha îşi duse mîna la piept.

– Eu m-am speriat şi mai rău.

Dahlia chicoti.

– Ia spune de ce nu m-ai trezit devreme, aşa cum ţi-am spus? o întrebă fata, înfigîndu-şi mîinile în şolduri. Hai spune! insistă ea.

Dahlia zîmbi impertinent. Nu părea deloc afectată de

reproşul ei.

– A fost ideea Înălţimii Sale. Spunea că v-aţi obosit destul şi aveţi nevoie de odihnă.

Samantha îşi ţuguie buzele. O impresionase grija lui.

– Da, înţeleg. Dorinţa lui este mai importantă decît a mea.

Bătrîna zîmbi.

– Este stăpînul meu, lady Traynor, trebuie să-l ascult. Şi, oricum, mi se pare că vrea să-ţi facă o surpriză.

– O surpriză? Ce fel de surpriză?

Samantha se înfioră.

– Dahlia?

Menajera rîdea cu gura pînă la urechi.

– Înălţimea Sa vă aşteaptă, îi spuse ea, întorcînd capul.

Samantha nu ştia ce să creadă. Încruntîndu-se o porni pe culoar, pînă ajunse în faţa dormitorului lui Montague. Îi auzea glasul, dar nu distingea ce spunea. Cu cine vorbea oare?

Deschise uşa şi observă imediat că vicontele era singur. Dar, cînd se uită la Montague, fu cît pe ce să leşine. Cocoţat pe un morman de perne, se zgîia într-o oglindă. Îmbrăcase cămaşa roşie, dar nu se mulţumise cu atît. Îşi pusese o lavalieră neagră la gît, prinsă cu un ac mare de aur. Peruca îi acoperea părul negru, se pudrase şi avea trei aluniţe caraghioase în bărbie. Un tricorn purpuriu cu pene galbene trona lîngă el, pe pat.

Îşi luase un aer superior şi îşi ţuguiase buzele. O buclă din perucă îi atîrna pe sprînceană.

Samantha izbucni în hohote de rîs. I se zguduiau umerii, incapabilă să se abţină.

O privea nedumerit, dar, cînd observă că se uita la el, începu să vorbească exagerat, ca un filfizon.

– Doamnă, amuzamentul dumneavoastră, mă ofensează. Am vrut să vă fac o surpriză şi m-am îmbrăcat în această cămaşă pe care aţi avut amabilitatea să mi-o dăruiţi.

Îşi înălţă sprîncenele.

– Sper că vă place.

Samantha îşi şterse lacrimile, de teamă să nu-şi strice machiajul. Dădu din cap, incapabilă să se stăpînească.

Montague îşi duse la nas o batistă dantelată.

– Prea bine atunci, zise el cu un aer princiar. Vreau să ştiu neapărat dacă-mi vine bine.

Samantha îşi drese glasul.

– Sînt impresionată, Înălţimea Voastră. Nu ştiam că preţuiţi atît de mult părerea mea.

Fîlfîi din batistă.

– Mă rog...

Semăna cu un băieţel inocent care dorea să fie admirat.

– Vă place?

Samanthei nu-i venea să creadă. Oare vorbea serios?

– Da, sigur...

Doamne, ce ar putea să-i spună?

– Arăţi... superb, Montague.

Bărbatul îşi încrucişă braţele.

– Într-adevăr!

Îşi înclină capul într-o parte, să se admire în oglinda din poala lui.

– Aşa mi se pare şi mie.

Samantha clipi uimită. Chiar vorbea serios. Dar ce îşi imaginase oare? Doar îl cunoscuse şi sub această mască. Doar în timpul bolii renunţase la aerele lui de filfizon. Deschise gura să-i spună ceva usturător, dar, în clipa aceea, apăru Dahlia.

– V-am adus brandy-ul, Înălţimea Voastră.

Fata profită de ocazie să-şi vină în fire. Se duse în partea cealaltă a camerei, urmărindu-l din priviri în timp ce vorbea cu Dahlia. Îi observă cearcănele negre din jurul ochilor. Părea obosit, extenuat, şi respira greoi. Încercase să joace teatru, dar era încă grav bolnav.

Samantha o scoase în grabă din cameră pe Dahlia. Apoi îi luă paharul din mînă şi-l puse pe noptieră.

– Cred că ai obosit, tinere, îl certă ea, dîndu-i o cană cu ceaiul mătuşii Katherine. Hai, bea.

Montague se strîmbă.

– Prefer să zac.

– *Dacă nu bei de bunăvoie, ţi-l torn pe gît.* Ce preferi?

Bărbatul îl dădu peste cap bombănind. Bine că nu auzise ce spunea. Se înecă şi strînse buzele, cu ochii plini de lacrimi.

După ce puse cana pe tavă, Samantha smulse pernele de sub capul lui, îi luă peruca şi-o aruncă în direcţia dulapului. Părul negru ca pana corbului i se revărsă pe frunte.

– Hai, întinde-te, îi porunci ea.

Pe urmă îi scoase aluniţele din bărbie, luă o cîrpă umedă de pe noptieră şi-i şterse pudra. Îi dădu la o parte şuviţele răzleţe de pe frunte, pipăindu-i bărbia

fermă cu degetele.

În timp ce-i desprindea lavaliera, vicontele i se uită în ochi. Privirea lui i se înfigea parcă direct în suflet, ademenind-o. Încremeni în loc, încercînd să scape de vraja care o învăluise.

După un timp, care i se păruse infinit – deşi nu durase probabil decît cîteva clipe – Montague închise ochii.

– Dormi, murmură ea. O să ai destul timp să te admiri.

Bărbatul oftă adînc, zîmbind satisfăcut.

– Ce ochi verzi frumoşi, şopti el, înainte să adoarmă.

Samantha îl privi nedumerită. Nu înţelegea de ce simpla lui prezenţă îi trezea asemenea senzaţii nebănuite.

De ce i se părea atît de deosebit de ceilalţi bărbaţi? Era o combinaţie de virilitate şi snobism; o enigmă ademenitoare; un filfizon senzual.

Dar nu trebuia să se gîndească la el, îşi spuse fata, aşezîndu-se pe scaun. Nu era nici locul, nici timpul potrivit pentru aventuri amoroase. Libertatea tatălui ei, viaţa lui, depindeau de ea. Dacă nu făcea rost de bani, era pierdut. După ce Montague o să-şi revină din boala provocată de faptele ei nesăbuite, va intra din nou în rolul Seducătoarei în roşu. Restul nu conta.

Jason se trezi după cîteva ore. Avea o senzaţie ciudată. Parcă i-ar fi înfundat cineva capul cu paie. Ce-o fi

cu el? Fir-ar să fie, ceaiul ăla era prea tare. Din ce o fi făcut oare? se întrebă el. Închise ochii. Poate era mai bine să nu ştie.

Ghiorăiturile din burtă îi amintiră că nu prea mîncase în ultima vreme. Se uită în jur, dar nu era nimic care să-i trezească apetitul.

Luă clopoţelul de pe noptieră. Doamne, ce tare suna!

Apoi se trînti pe perne, aşteptînd să apară cineva. Aştepta să fie Dahlia, nu cumplita Madeline. Cel puţin menajera îl trata ca pe un copil neajutorat. Şi faţă de ea nu era nevoit să se prefacă. Mototoli cearceaful între degete. Nu cumva se dăduse de gol cît zăcuse? Fir-ar să fie, nu prea îşi amintea ce se întîmplase. Înainte să primească această cămaşă de noapte, uitase complet de rolul pe care încerca să-l joace.

Îşi duse mîna la tîmple. Oare Madeline o să pună totul pe seama boiii? Ce bine ar fi! Peste cîteva clipe, auzi zgomot de paşi pe hoi. Apoi se deschise uşa şi apăru lady Traynor. Jason scrîşni din dinţi. În ultima vreme ghinioanele se ţineau scai de el.

– Văd că te-ai trezit. Foarte bine. Oricum veneam să te anunţ că Dahlia o să-ţi servească cina imediat.

– Mi-ai citit gîndurile, zîmbi Jason. Stomacul mi-a amintit că l- am neglijat.

Samantha surîse încîntată.

În momentul acela, observă o gropiţă pe obrazul ei drept. Şi îşi aminti imediat de altă gropiţă, sub o mască roşie, pe o piele netedă ca fildeşul. Doamne sfinte! Avea halucinaţii, mai mult ca sigur. O confunda pe Seducătoarea în roşu cu Madeline. De ce îl obseda atît bandita

aceea afurisită? Oare o s-o vadă mereu, în fiecare femeie pe care o întîlnea? Pufnind enervat, îşi concentră atenţia asupra şoldurilor planturoase ale lui Madeline. Nu. Nici nu putea fi vorba.

Femeia se apropie.

Îi zări pielea albă cînd îşi scoase mănuşa şi-i puse mîna rece pe frunte.

– Acum nu ai febră. Semn bun, tinere.

Îi întoarse spatele şi îşi puse la loc mănuşa.

– De ce porţi mănuşi, lady Traynor? Doar este destul de cald aici.

Jason observă că se încordase. N-ar fi trebuit s-o întrebe.

Madeline se îndreptă spre cămin.

– Nu le port din cauza frigului, Montague, zise ea, contemplînd flăcările. Dar mîinile mele sînt desfigurate.

Se uită pentru o clipă în ochii lui şi apoi îşi feri repede privirea.

– În copilărie m-am ars cu apă fierbinte. Mi-au rămas nişte cicatrice groteşti.

Jason îşi înclină capul într-o parte.

– Dacă te temi să nu-mi provoci repulsie, te asigur că nu este cazul. Consider că aspectul exterior este doar un decor care astupă sufletul.

Se uită la mîinile ei cu atenţie. Erau atît de mici şi de delicate!

– N-ai cum să-ţi ascunzi sufletul. Simplul fapt că te afli aici arată că eşti o fiinţă milostivă şi frumuseţea ta interioară străluceşte ca soarele printr-o prismă delicată de cristal.

Ce dracu' îl apucase să-i vorbească aşa?

El o privi pe furiş.

Înainte să se întoarcă, zări ochii ei îndureraţi. De ce se întristase?

– Iartă-mă, Madeline, n-am vrut să...

Îi părea rău că o supărase.

– Voiam să spun de fapt că mîinile tale au fost probabil foarte frumoase.

Îi studie profilul poleit de sclipirea flăcărilor din cămin. Ochii ei mari, verzi, luceau ca nişte smaralde pe faţa brăzdată de vreme. Îi admiră buzele palide, frumos formate.

– De fapt cred că ai fost o femeie frumoasă. Ai distrus multe inimi, sînt convins, zise el privindu-i gura ademenitoare.

O privea vrăjit cum deschide buzele. Pentru o clipă, i se păru emoţionată, dar îşi reveni imediat.

– Tinere, spuse ea, sînt prea bătrînă să-ţi ascult linguşelile.

Îşi puse o mînă pe şoldul masiv.

– Spune-le cui le apreciază.

Cînd ajunse la uşă, se întoarse şi-i spuse peste umăr:

– Şi acum scuză-mă, mă duc să văd de ce nu mai vine Dahlia.

Jason se foi stînjenit, întrebîndu-se de ce Dumnezeu îi spusese asemenea lucruri? Nu i se întîmplase niciodată de cînd se ştia să se simtă atras de o femeie mai în vîrstă. La dracu'!

Madeline nu era doar în vîrstă, era bătrînă de-a binelea. Totuşi, de cîte ori venea lîngă el, era vrăjit de vocea, de rîsul, de ochii ei verzi, de gura moale... Ei,

fir-ar să fie! Iar îl apucase. Dacă află Nick, o să rîdă de el pe veci.

După cină, Samantha se retrase să se gîndească la vorbele lui Montague. Îi topise inima cînd îi spusese că îi îndrăgise frumuseţea interioară, limpede şi curată ca o prismă de cristal. Ah, de ce era atît de bun cu ea? Nu se simţea deloc pură şi neprihănită, dimpotrivă.

– Aici eraţi, lady Traynor, spuse Dahlia. Înălţimea Sa vrea să vă vorbească.

Samantha o privi mirată.

– De ce? S-a supărat că nu i s-a adus de mîncare decît pîine prăjită şi ceai?

Dahlia clătină din cap.

– Oh, nu, milady. Ştie că-i vreţi binele.

Dar fata nu era atît de încrezătoare ca Dahlia. Observase ce repede trecea Montague de la o stare la alta. Se întoarse în casă şi, cînd intră în dormitor, încremeni în loc.

Îi acoperise fotoliul cu o pătură; pusese trei perne moi să stea cît mai comod şi un scăunel la picioare. Pe masa adusă de Dahlia mai devreme trona tabla de şah, cu piesele. Şi dăduse draperiile la o parte, să lase să intre ultimele raze de soare.

– Ah, bine că aţi venit, în sfîrşit! exclamă Montague fîlfîind batista. De-abia aştept să-mi alung plictiseala. Din cîte îmi amintesc, scorul este de unu la zece.

Samantha făcu semn spre fotoliu.

– Cine a aranjat totul?

Vicontele se încruntă.

– Sper că nu te-am ofensat. N-am avut această intenţie.

– Nu, dimpotrivă. Mă bucur că te-ai gîndit la confortul meu.

Zîmbi încîntat.

– A fost ideea mea. Mi-am spus că vei sta mult mai confortabil între perne, cu picioarele sprijinite pe scăunel.

Samantha îşi stăpîni bucuria.

– Da, înţeleg.

Îşi netezi fusta.

– Mulţumesc, Montague. De fapt, cred că am tocit fotoliul de cînd stau în el. Ah, de-abia aştept să te bat din nou.

Vicontele rîse vesel.

Instalîndu-se între perne, Samantha trase masa între ei. De cînd îşi venise în fire, Montague îşi îmbunătăţise stilul de joc şi îi trebui aproape o oră ca să cîştige prima partidă. Era convinsă că va fi un adversar de temut cînd se va însănătoşi.

– Văd că ţi-ai revenit, tinere. Dacă o ţii aşa, o să-mi dai de furcă.

– Ai vorbit ca o adevărată jucătoare. Dar lasă vorba, acum este rîndul tău.

După o oră, Samantha triumfă din nou, dar fusese nevoită să folosească tot ce o învăţase tatăl ei şi nu numai. Montague era un jucător de excepţie.

– Am început să-ţi prind tactica. Ai grijă de aici înainte.

O privi gînditor.

– De fapt, n-ar strica să jucăm pe o miză.

Samantha îşi înălţă sprîncenele.

– Ce fel de miză?

Îşi ţuguie buzele.

– Ceva simplu. Dacă vei cîştiga, o să beau ceaiul acela oribil fără să mă plîng, pînă mă însănătoşesc. Dar, dacă o să cîştig eu, îţi scoţi mănuşile.

Samantha înghiţi în sec. Să se încumete? Dacă pierdea? Nu putea să-şi scoată mănuşile, dar n-avea nici o şansă, ce Dumnezeu? Nu cîştigase decît o singură dată şi atunci pentru că îl lăsase ea. Încuviinţă din cap.

– Bine, sînt de acord.

Cînd întinse mîna să aranjeze piesele, auzi o bătaie în uşă.

– Intră! zise Montague.

Bromley, valetul lui, apăru în prag.

– M-am întors, stăpîne.

Puse un pachet pe pat.

– Sper că am luat ce trebuie.

Se uită la Samantha şi chicoti.

– Mda, sînt convins!

– Te-ai descurcat bine, Bromley, zîmbi Montague, făcîndu-i cu ochiul. Mulţumesc.

– Cu plăcere, stăpîne.

Ieşi din cameră, uitîndu-se pe furiş la Samantha.

Montague luă pachetul şi i-l dădu.

– Este pentru tine, lady Traynor.

– Pentru mine? De ce?

– Pentru că... murmură el, eşti... deosebită.

Dar îşi alungă repede emoţia şi se grăbi să adauge:

– Nu uita că şi eu am primit un cadou.

Samantha apucă pachetul cu mîini tremurînde. Nimeni, în afară de rudele ei apropiate nu-i mai făcuse cadouri. Inspiră adînc, să se liniştească. Ce o fi cumpărat Montague pentru o tînără domnişoară? Dar stai puţin! Pentru el era o scorpie bătrînă.

– Montague, nu ţi-am dăruit cămaşa ca să primesc ceva în schimb.

Îi zîmbi.

– De fapt, a fost mai mult o glumă.

Frămîntă pachetul între degete.

– Nu ştiu dacă ar trebui să accept.

– Să nu exagerăm! Bineînţeles că o să accepţi. Hai, deschide pachetul.

Samantha îi aruncă o privire. Desfăcu funda şi o puse pe spătarul scaunului. Apoi, cînd rupse hîrtia, i se tăie răsuflarea. Era o prismă delicată de cristal, tăiată în formă de inimă şi prinsă pe o bentiţă de catifea neagră.

– Ah, Montague. Este atît de frumoasă!

Jason o văzu ridicîndu-se brusc şi întorcîndu-i spatele. Făcuse multe daruri femeilor, dar nici una nu fusese atît de tulburată ca Madeline. Tînjea s-o ia în braţe şi s-o aline. Dîndu-şi seama că imaginaţia i-o luase razna, încercă să revină cu picioarele pe pămînt.

– Doamnă, vă asigur că n-am vrut să vă întristez. Îmi vine să-l arunc pe foc cînd vă văd atît de nefericită. Hai să terminăm jocul.

Samantha strînse inima în mînă şi o duse la piept. Stăpînindu-şi emoţiile, inspiră adînc şi îşi şterse ochii.

– Bineînţeles, Montague, zise ea, întorcîndu-se spre el. Iartă-mă, te rog.

Se aşeză şi băgă prisma în buzunar. O să şi-o prindă

la gît mai tîrziu... cînd va fi singură. Evitîndu-i privirea, ridică bărbia şi făcu semn spre tabla de şah.

– Cred că este rîndul tău.

Dar Montague clătină din cap.

– Nu înainte de a rezolva o mică problemă.

– Care?

Ridică mîna.

– Dă-mi prisma.

Samantha clipi din ochi.

– De ce?

– Pentru că vreau s-o prind la gîtul tău.

– Montague, nu cred...

– Te rog!

Fata scoase colierul din buzunar. Vicontele o privea fix.

Atrasă ca un boboc de razele soarelui, se ridică şi se apropie de pat.

Îi puse cristalul în palmă şi lăsă panglica să-i atîrne pe braţ. Montague cercetă cristalul pentru cîteva clipe.

– Apleacă-te! îi spuse el.

Vocea lui caldă o învăluia ca o vrajă. Îi simţi degetele pe piele, strecurîndu-se pe sub perucă. O făcea să se înfioare. Era atît de aproape, încît îi simţea respiraţia şi mirosul proaspăt, viril.

La un moment dat se opri şi începu să-i mîngîie gîtul. Îi privea buzele ca într-un vis. O trăgea spre el, fără să-şi dea seama.

Samantha deschise gura.

În clipa aceea îşi trase mîinile brusc şi se desprinse de ea.

– Gata, zise el pe un ton rece. Cred că am legat-o

destul de bine.

Fata încercă din nou să-şi revină. Îi bătea inima să-i sară din piept.

– Da. Mulţumesc.

Se aşeză la loc pe scaun.

Jason făcu prima mişcare. Ce se întîmpla cu el? Fusese cît pe ce s-o sărute pe Madeline Traynor.

Samantha nu reuşea să se concentreze. De ce îi făcuse un dar atît de intim? De ce îi stîrnise pasiunea şi pe urmă o lăsase? Şi de ce... îl iubea? Ah, nu. Era imposibil. Îşi dorise s-o sărute, să simtă apăsarea buzelor lui... Încetează, Samantha, încetează.

– Şah mat, zise Jason deodată, luînd-o prin surprindere.

– Ce?

Se uită pe tabla de şah. Nici nu-şi mai amintea măcar ce mişcare făcuse. Ah, Doamne, o bătuse folosindu-se de tactica ei din ziua trecută. Dar situaţia era mult mai gravă, pentru că pierduse nu numai jocul, ci şi pariul.

Jason se simţi vinovat cînd văzu ce distrusă era. Nu cîştigase pe drept. Observase că nu fusese atentă la joc. Nici el nu ştia cum reuşise. Dar dorise să-i demonstreze că nu va fi şocat de cicatricele ei.

– Cred că am cîştigat, aşa că trebuie să-ţi scoţi mănuşile.

Intrase în panică.

– Montague, te rog... murmură ea tremurînd.

Vicontele îşi luă batista zguduit deodată de o tuse sfîşietoare. De-abia mai putea să respire.

Samantha dădu măsuţa la o parte, împrăştiind pie-

sele de şah pe jos şi se repezi să-l întindă în pat.

Se chinuia să tragă aer în piept. Fiecare respiraţie a lui îi frigea sufletul.

Se linişti greu. I se învineţiseră buzele din cauza efortului şi se prăbuşi pe perne epuizat.

Samantha îi mîngîie fruntea, răcorindu-i faţa cu cîrpa umedă. Îi venea să-l ia în braţe şi să-i spună ce însemna pentru ea. Apoi puse cîrpa pe noptieră şi umplu cana cu ceai medicinal.

– Bea, Montague.

De data aceasta o ascultă fără să protesteze. Goli cana cutremurîndu-se şi căzu la loc pe perne.

Fata îşi muşcă buzele, răsuflînd uşurată. Nu-şi dădu seama că plîngea decît cînd simţi o lacrimă sărată în colţul gurii.

Capitolul 9

Nick Kincaid descălecă şi îşi duse calul în grajdurile de la Crystal Terrace. Pamfletul lui Sam Adams, gata pentru tipărit, rămăsese la loc sigur în sacul lui de dormit. Se întreba dacă mesajul cifrat avea vreo legătură cu zvonurile pe care le auzise. Oare regele intenţiona într-adevăr să-i pedepsească pentru transportul de ceai? Fusese o prostie! Doar îşi dădea seama că şi-ar pune în cap toată colonia. Ar izbucni războiul, mai mult ca sigur. Clătină din cap şi se uită la calul lui.

– Ah, Apollo. Sper că suveranul nostru ştie ce face.

Armăsarul ciuli urechile şi clipi din ochii lui mari.

Încet, să nu-l trezească pe Bromley, desprinse şaua şi îşi întinse sacul de dormit lîngă o căpiţă de fîn. Se gîndise să se ducă în peştera ascunsă, dar era prea obosit să se întoarcă atîta drum prin tunelul acela plin

de mucegai. Oftînd, atîrnă şaua într-un cui şi scoase armăsarul afară, pe păşune. Apoi se întoarse spre casă, înfrigurat.

Se strecură pe treptele verandei, deschise uşa şi oftă cînd dădu de holul cald. Îngheţase pînă-n măduva oaselor, era murdar şi-l dureau toate oasele. Spre deosebire de Jason, nu-i plăcea să călărească. Şi nu înţelegea de ce fratele lui ţinea asemenea armăsari feroce la Halycon.

Scara din spate, rar folosită, care ducea în dormitorul lui Jason i se părea un munte acum, cînd era atît de obosit. Dar trebuia s-o urce, dacă voia să-şi vadă fratele astă-seară; ţinuse neapărat să se convingă cu ochii lui că era bine.

Treptele scîrţîiau şi se apucă de balustradă să-şi sprijine greutatea. Preferase să n-o trezească pe Dahlia la ora asta. Ar fi întîrziat prea mult cu explicaţiile.

Cînd ajunse la etaj, apăsă pe clanţă şi intră în camera lui Jason. Dar în clipa aceea încremeni în loc. O bătrînă dormea într-un fotoliu acoperită cu o pătură, lîngă patul fratelui său. Era chiar atît de bolnav, încît trebuia vegheat în permanenţă? Închise uşa cu mîini tremurînde. Ştia că era riscant să se aventureze înăuntru în prezenţa bătrînei, dar trebuia să vadă cum se simţea Jason.

Flăcările din cămin îi luminau faţa. Nu părea foarte bolnav. Era mai palid decît de obicei, puţin înfierbîntat, dar nu arăta rău în nici un caz. Respira destul de uşor; nu se auzea decît un hîrîit înfundat.

Se aplecă şi-i atinse fruntea cu mîna. N-avea febră aproape deloc. Ce se întîmpla aici? Îşi retrase mîna,

oftînd. Nu putea să afle decît într-un singur fel. Trebuie să-l trezească.

Jason deschise ochii şi încercă să vorbească.

Dar Nick îi astupă buzele cu degetul, făcînd semn spre femeia adormită.

Jason încuviinţă din cap.

Apoi îl ajută să se dea jos din pat şi-l duse pe hol.

– Unde am putea vorbi între patru ochi?

– Aici, murmură Jason, îndreptîndu-se spre camera liberă de dincolo de uşă.

Cînd intrară, Nick aprinse repede lumînarea. Pe urmă se întoarse spre Jason şi-l îmbrăţişă zîmbind. Parcă s-ar fi privit în oglindă cînd se uită la fratele lui geamăn. Nu-i deosebea nimic. Pînă şi bucla rebelă de pe frunte era aceeaşi. Exista totuşi o diferenţă, bine-înţeles. Dar puţini ştiau care era aceea.

La lumina lumînării, Nick observă că fratele lui nu era chiar atît de bine pe cît crezuse la început. Ochii îi erau injectaţi şi înconjuraţi de cearcăne negre. Avea obrajii supţi şi de-abia se ţinea pe picioare.

– Cum te simţi? Carl mi-a spus că ai fost bolnav, dar nu mi-am imaginat că eşti chiar atît de grav. Vrei să-ţi aduc ceva? Sau să te întinzi?

Jason zîmbi şi ridică mîna să-l oprească.

– Stai puţin, frăţioare. Nu mă lua atît de repede.

Îşi trecu degetele tremurînde prin părul negru.

– Răspunsul la toate întrebările tale este da, acum sînt bine. Am fost mult mai rău de atît. Nu poţi să-mi dai nimic, decît dacă ai avea buzunarele pline cu mîncare. Poate o să mă întind mai tîrziu. Cît despre cele întîmplate – aş prefera să nu vorbesc.

Nick îl privi uimit, dar se liniști imediat. Fratele lui avea dreptate. Nu arăta prea bine, însă nici nu era pe moarte, slavă Domnului.

Zîmbi relaxat.

– Atunci poate că este adevărat ce am auzit seara trecută, la Traveler's Inn. O fecioară blondă, nevinovată, l-a dat gata pe fratele meu.

– Fir-ar să fie, Nick, nu m-a dat nimeni gata. Am avut o criză de friguri, atîta tot, şi acum am început să-mi revin. Cît despre blondă – este la fel de nevinovată ca taxele englezeşti şi de fecioară ca tîrfele de la Madame La Rue.

Nick clipi uimit.

– Vai, Jason. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind aşa despre o femeie. Se pare că te-a zguduit bine.

– Mai bine decît îţi imaginezi, oftă Jason.

Se aşeză pe pat, sprijinindu-se de perne. Se albise la faţă din cauza efortului.

Nick se înfurie, gata să izbucnească.

– Ai idee cine ţi-a făcut asta?

Jason încercă să se ridice.

– Nu. Deşi am unele bănuieli.

– Cine?

– Dar nu vreau să discutăm acum despre asta, îl întrerupse el.

Se înveli în plapumă să-şi oprească tremuratul.

– Cum a mers întîlnirea?

Nick clocotea de furie. Fratele lui arăta groaznic. Şi culmea era că purta cămaşă de noapte. Cine o fi reuşit să-l convingă?

Jason se foi în pat, stînjenit.

– N-ai auzit, Nick, cum a mers întîlnirea? repetă el.

– Exact cum era de aşteptat. Pamfletele sînt gata. Am auzit că şi parlamentul este revoltat de incidentul de la Boston şi intenţionează să-i înveţe minte pe colonişti. Nu m-ar mira să fie chiar subiectul pamfletului.

Îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe scaun.

– Mă tem că o să ne războim cu ţara-mamă.

– Ştiu, gemu Jason, slăbit.

Nick se uită îngrijorat la faţa lui palidă.

– Vino, Jase. Cred că ai nevoie de odihnă. O să discutăm mai tîrziu. Poate mîine, dacă te simţi în stare. Apropo, cine este bătrîna din dormitorul tău?

– Madeline Traynor, invitata lui Carl. Cred că a trimis-o aici să mă chinuiască. S-a aliat cu Dahlia să-mi amărască viaţa. Nici nu ştii prin ce am trecut în ultima vreme. M-au ţinut în pat şi m-au supus unor atrocităţi de nedescris. Dacă scap din ghearele lor, o să-l sugrum cu mîinile mele pe iubitul nostru naş.

Nick zîmbi, înălţîndu-şi sprîncenele.

– Nu arată chiar atît de rău şi Dahlia îţi vrea numai binele.

– Ştii, aş schimba bucuros locul cu tine. Nu mi-ar strica puţină odihnă, zise Jason, zîmbind răutăcios.

– Oh, nu, renunţă la asemenea idei, frăţioare. N-am de gînd să schimbăm locurile.

– Tu eşti destul de sănătos să le suporţi. Eu, în schimb...

– Nici vorbă, protestă Nick, ridicînd braţele în sus.

Jason se sculă din pat şi se îndreptă spre el.

Nick se dădu înapoi. Spera că nu vorbise serios.

Se retrase la uşă şi văzu mînerul mişcîndu-se.

Jason observase de asemenea mişcarea şi se grăbi să se ascundă în spatele uşii, lăsîndu-l pe fratele lui faţă-n faţă cu intrusul.

– Lord Windhall! şuieră Samantha. Ce cauţi aici? De ce te-ai dat jos din pat? Şi de ce eşti îmbrăcat aşa? Ai călărit! Doamne sfinte! Ţi-ai pierdut minţile? Boala ţi-a afectat creierul?

Îşi înfipse mîinile în şolduri.

– Ei, ce ai de spus în apărarea ta?

Nick se uită peste umărul ei. Jason rîdea cu gura pînă la urechi.

Îl omor!

– Păi, se bîlbîi Nick, nu prea am ce să spun. Fie-ţi milă de mine.

– Nu-mi vine să cred, se revoltă Samantha. Te-am vegheat zi şi noapte, încercînd să te scot din mormînt şi asta mi-e răsplata? Nu m-ar mira ca această imprudenţă să te coste viaţa, idiot ce eşti!

Îi venea să-l ia la palme. Şi cînd se gîndea cîte griji îşi făcuse pentru el! Pentru ce? Se vedea cît de colo că era un nebun!

Nick observase că bătrîna îşi încleştase pumnii şi se gîndi s-o calmeze înainte s-o lovească apoplexia.

– Îmi pare rău...

Cum o chema oare? Melba? Nu. Madeline.

– Îmi pare rău, Madeline, te rog să mă crezi, zise el, zîmbind nevinovat. Ştiu că-mi vrei binele. Dar mă plictisisem. Te rog să mă înţelegi.

Parcă o mai îmblînzise.

– Mă săturasem să zac în pat. Pînă şi moartea mi se părea mai atrăgătoare.

Ce să-i mai spună? Se uită pe furiş la fratele lui.

Jason ridicase ochii în tavan.

Samantha se linişti. Îl înţelegea. Nici ea nu suporta să stea închisă în casă, dar, cel puţin, nu era bolnavă. Deşi boala nu te făcea să suporţi mai uşor izolarea. Dimpotrivă.

Oftînd impresionată de privirea lui Inocentă, îşi îmblînzi vocea.

– Bine, lord Windhall. Ce-a fost a fost. Nu pot da timpul înapoi. Va trebui să te îngrijim. Vino!

Zicînd acestea, îl luă de braţ şi-l trase pe hoi.

– O să-i spun Dahliei să-ţi pregătească o baie bună.

Apoi adăugă zîmbind:

– Şi eu o să-ţi prepar o porţie din ceaiul mătuşii Katherine.

Ceaiul mătuşii Katherine? Ce-o mai fi şi ăsta? Nu mai auzise de aşa ceva. Se uită peste umăr la fratele lui. Ce-o fi cu el? Ori se îneca... ori se zguduia de rîs.

Jason îl văzu ieşind din cameră printre lacrimi. Fusese cît pe ce să leşine de rîs. Bietul Nick! Frăţiorul lui habar n-avea ce-l aştepta. Dădăceala lui Madeline era de ajuns să-l dea gata. Fără a mai vorbi de ceaiul acela! Doamne, nici duşmanii lui n-ar merita aşa ceva, deşi Nick...

Este o mică recompensă, frăţioare, că m-ai lăsat cu două din amantele tale în acelaşi timp – şi în aceeaşi cameră.

Jason îşi pipăi bărbia, ca şi cînd ar fi resimţit şi acum loviturile lor.

Pe urmă se băgă în pat şi se înveli pînă la gît. Nu se făcuse focul şi camera de oaspeţi era rece ca un cavou.

Se rezemă de perne, zîmbind. Noroc, frăţioare!

Apoi îşi aminti de Madeline. Nu-i venea să creadă că la început bănuise că ar putea fi Seducătoarea în roşu. În prima zi, cînd se amuzaseră şi jucaseră şah, fusese convins. Chiar şi în prima noapte, prin ceaţa coşmarurilor, ar fi jurat că era tînără şi frumoasă, cu obrajii rozalii, păr negru şi ochi verzi, sclipitori. La dracu', crezuse chiar că o sărutase.

Fusese un vis, bineînţeles. Acum ştia. O fantezie erotică ciudată, care se repetase şi noaptea trecută, făcîndu-l să tînjească după buzele, limba ei... Încetează! Te porţi ca un caraghios. Ce-i cu tine? Mai întîi te obsedează o bandită, pe urmă te agăţi de o fantasmă şi acum visezi la o femeie îndeajuns de în vîrstă ca să-ţi fie bunică.

Alungîndu-şi gîndurile, se băgă sub plapumă, încercînd să se liniştească. Dar şarada nu mai ţinea mult timp. Nick se va întoarce de îndată ce va putea, iar el trebuia să fie descoperit – şi înainte să se întoarcă Nick. Dar unde s-ar putea duce?

În afară de Carl, n-avea pe nimeni de încredere în Lynch's Ferry. Şi Madeline Traynor era invitata lui. Nu mai rămînea decît Jedediah Blackburn. Dar stătea departe, între Linch's Ferry şi Bedford County – la o jumătate de zi de mers călare. Jason oftă resemnat. O să se ducă la Jed. N-avea de ales. Şi, oricum, Jed era unul din naşii lui, un prieten devotat nu l-ar întreba de ce a apărut ca din senin.

Dar cum să ajungă acolo? Era prea slăbit. Şi pe vremea asta geroasă s-ar îmbolnăvi şi mai rău, chiar dacă ar putea călări.

N-ar fi o problemă să piece de la Crystal Terrace. Bromley era cu capul în nori. Visa la o sclavă de pe plantaţia Wainwright. Jason zîmbi. Băiatul ăsta nu se mai gîndea la altceva. Nu, Bromley n-o să-i dea bătăi de cap. Ar putea lua oricînd un cal din grajduri, fără să fie descoperit – cu condiţia să-l poată călări. Dar cum o să parcurgă atîta drum? Nu putea merge călare pînă la Jed. Îi trebuia o trăsură. Cum să facă rost de una fără să fie văzut?

O să se deghizeze, bineînţeles. Se uită prin cameră, încercînd să descopere ceva potrivit. Dar în cameră nu era decît un şifonier, un scrin mic, un lighean şi un scaun tapiţat în albastru.

În schimb, în dormitorul lui se aflau hainele unchiului său vitreg, adevăratul Montague Windhall, şi ale tatălui acestuia, Leopold. În scrin erau cîteva peruci şi pudră albă. Peruci? Pudră? Gata, se va deghiza în Leopold.

Se ridică repede – prea repede – şi-i veni ameţeala. Se sprijini de pat să-şi revină. Da, putea să se deghizeze, dar cum să intre în cameră pe furiş, fără să dea nas în nas cu Nick? Fratele lui ar vrea să schimbe rolurile şi nu-i convenea deloc. Nu, n-o să accepte tocmai acum cînd scăpase de Madeline. Se sprijini de perne gînditor. Simţea că Nick era foarte, foarte obosit. Şi, din cîte îl cunoştea pe fratele lui, ştia că o să adoarmă imediat. Iar Nick avea un somn greu.

Din camera alăturată se auzea murmur de glasuri şi clipocitul apei. Parcă o vedea pe Dahlia băgîndu-l în cadă. Se încordă. Oare va observa diferenţa? Probabil că nu. O să-şi ferească privirea mai mult ca sigur.

Oricum nu conta, fiindcă n-ar spune nimănui. După

baie, o să-i aducă pîine prăjită şi o cană cu ceai medicinal. Jason se îngrozi cînd îşi aminti de licoare. Ah, frăţioare, n-o să mi-o ierţi niciodată!

Deşi elixirul îi folosise, trebuia să recunoască.

– Odihneşte-te, dacă vrei să te refaci, îi spunea Madeline.

Şi peste cîteva minute după ce-l bea, îl cuprindea moleşeala.

Jason clipi din ochi. Sigur că da, ceaiul! Nu trebuia decît să aştepte pînă îşi făcea efectul. Nick o să adoarmă imediat. Dar de unde o să ştie cînd îl luase? Zîmbi răutăcios. Ba o să ştie, îşi spuse el. Aşa că va aştepta...

Jason se trezi brusc. Din cealaltă cameră răsunau proteste şi înjurături înfundate. Deci Nick băuse ceaiul.

Se ridică şi îşi frecă uşor ceafa. Fratele lui ar trebui să adoarmă în cel mult treizeci de minute. Dar cum să le scoată din cameră pe Madeline şi pe Dahlia? Gîndeşte-te, Jason, gîndeşte-te.

Peste cîteva minute, timp în care încercase în zadar să găsească o soluţie, auzi voci pe hol. Dădu plapuma la o parte şi se repezi la uşă, deschizînd-o imperceptibil.

Dahlia şi Madeline erau lîngă scări. Discutau despre starea lordului Windhall.

– Acum doarme, zise Madeline. I-am dat două porţii de ceai.

Jason tresări.

– Nu cred că o să-i mai ardă de călărit un timp, rîse bătrîna.

Într-adevăr, avea perfectă dreptate.

– Să sperăm că aşa va fi, spuse menajera.

– Da, cu puţin noroc, o să scape nevătămat după o

asemenea imprudenţă. Cîteva ore de aici înainte va fi prea ameţit ca să se ridice din pat.

Apoi adăugă, întorcîndu-se spre scări:

– Dacă tot avem un moment liber, ce-ar fi să bem nişte ceai şi să gustăm biscuiţii delicioşi pe care i-ai copt azi-dimineaţă?

Jason saliva de poftă. Dahlia se luminase la faţă. Se bucura întotdeauna cînd i se lăudau bucatele.

După ce plecară, se strecură în camera unde fratele lui dormea liniştit. Îi zîmbi drăgăstos. Nici nu ştia ce era cu el.

– Iartă-mă, frăţioare, murmură Jason.

După o oră, era aproape gata. Îşi lipise perciunii şi sprîncenele stufoase şi îmbrăcase un costum roşu, de mătase, care aparţinuse lui Leopold Windhall, tatăl adevăratului Montague. Fusese nevoit să-şi îndese mai multe prosoape pe dedesubt, pentru că bătrînul era un om solid.

Satisfăcut, băgă sub pat restul hainelor. Acum nu-i mai rămînea decît să se strecoare de la Crystal Terrace neobservat.

Samantha sorbea ceaiul dulce. Îşi sprijinise coatele pe măsuţa pătrată de stejar din sufragerie şi se gîndea la bărbatul din dormitor.

Cînd se trezise şi văzuse patul gol, i se oprise inima în loc. Se speriase atît de rău... Şi pe urmă îl găsise în camera de oaspeţi, în costum de călărie – idiotul! Clă-

tină din cap. Totul i se părea lipsit de sens. Dar un lucru era sigur – Montague nu mai avea nevoie de ea. Oricum, în curînd va renunţa la rolul de Seducătoare. Se ridică privind scările. Ah, se gîndi ea oftînd, era timpul să-şi vadă de treburile ei.

Jason stătea în holul hotelului *Merryman* din Linch's Ferry. Peruca îi provoca mîncărimi şi pudra îi cădea în ochi. Se simţea groaznic şi era furios. Pînă seara la şapte, nu exista nici o trăsură care să-l ducă la Jed. Fir-ar să fie! Sperase să ajungă înainte să se întunece. Dar se pare că nu va ajunge decît dimineaţa devreme. Şi primele ore ale zilei nu erau un moment potrivit să-l trezească pe morocănosul vînător.

Un sfîrşit pe măsură pentru o zi mizerabilă. Cînd duse halba de bere la buze, observă că îi tremura mîna. Se simţea ameţit. Se obosise prea mult, probabil.

Bău berea şi se sprijini de spătarul scaunului, închizînd ochii. Se simţea la fel de bătrîn ca moşneagul în care se deghizase. Nu-şi dorea decît să se întindă undeva.

Cineva îi atinse braţul.

– Domnule, trăsura este gata, îl anunţă recepţionerul.

Jason clipi din ochi, somnoros.

– Ce? Ah, da.

Dădu din cap şi se ridică în picioare. Se învîrtea totul în jurul lui. De-abia se mai ţinea pe picioare.

Trăsura i se părea atît de departe de uşă. Strîngînd din dinţi se forţă să meargă. Cînd ajunse, se prăbuşi pe canapea. Ah, dacă ar scăpa măcar de ameţeala asta afurisită.

Porniră, în sfîrşit, în ropot de copite. Legănatul trăsurii îl adormea.

La un moment dat, se trezi brusc. Ce se întîmplase? Se opriseră. Ajunseseră deja? Ciudat, i se părea că de-abia închisese ochii.

Dădu perdeaua la o parte şi văzu ţeava unei puşti.

Se prăbuşi la loc, neputincios.

– Fir-ar să fie. Nu se poate...

Capitolul 10

Cu masca roşie pe faţă, Samantha îl văzu pe bătrîn coborînd din trăsură. Îi tremurau picioarele. Fir-ar să fie! În ultima vreme avea numai ghinioane. Una era să-i jefuieşti pe britanici şi alta pe nişte bieţi bătrîni.

Avea remuşcări. Dar ce putea să facă acum? N-avea cum să-i declare că se răzgîndise şi că-l lăsa să piece. Se apropie de bătrîn cu puşca în mînă. Nu avea deloc o înfăţişare ameninţătoare. Dimpotrivă, i se părea prea bătrîn şi prea bolnav ca să se împotrivească.

Cînd se apropie, îi văzu ochii albaştri şi îşi aminti deodată de aţii, de aceeaşi culoare. Oare era rudă cu Montague?

Îl studie mai atentă. Era la fel de solid şi înalt ca vicontele. Avea aceiaşi umeri laţi. Dar burta şi perciunii! Totuşi semăna foarte bine. Nu reuşea să-i distingă bine trăsăturile. Părea bătrîn şi suferind. Poate o fi tatăl sau

unchiul lui Montague. Asemănarea era prea izbitoare.

Ce să facă? Ridică arma. Trebuia să se poarte cu mănuşi.

– Înălţimea Voastră, iertaţi-mă, dar vă rog să-mi daţi geanta.

Jason se sprijinea de trăsură. Nu reuşea să-şi oprească tremuratul. Dacă nu se termina mai repede, se temea să nu leşine. Şi cu toate că se visase adesea peste această femeie, ar fi preferat să se întîmple cu altă ocazie.

Băgă mîna în buzunar şi scoase cîţiva bănuţi, cît îi rămăseseră după ce plătise trăsura.

Samanthei i se frînse inima. Bietul bătrîn. Erau probabil toţi banii pe care-i avea. Pe urmă, se gîndi la ceva. Oare Montague îşi alungase ruda în vîrstă? Poate că bătrînul gentleman venise să solicite un împrumut. Nu cumva pomposul viconte ridicase în sus nasul său aristocratic şi-l sfidase?

Nu. Montague nu ar face aşa ceva. Nu i se păruse un om crud sau indiferent – sau poate nu-l cunoscuse bine. Încercă să se concentreze asupra situaţiei de faţă.

– Nu, Înălţimea Voastră. Sînt prea puţini bani pentru eforturile mele.

– Alţii nu am, o întrerupse Jason, respirînd greoi. N-ai decît să mă ucizi...

Doar n-o s-o lase să-l dezbrace din nou. Şi-ar da seama că se deghizase. Şi, oricum, n-ar mai supravieţui unei asemenea încercări.

Samantha încercă să rămînă serioasă. Ce mîndru era, dragul de el. La fel ca bunicul Fleming.

– Da, înţeleg. Atunci n-am ce să vă iau.

Îl privi pentru o clipă prin crăpăturile măştii şi apoi se întoarse să încalece. Dar, cînd ridică piciorul, zări o mişcare şi se răsuci brusc.

Vizitiul sărise de pe trăsură, cu un cuţit în mînă.

Gestul lui o încremeni în loc.

Bătrînul gentleman bombăni ceva şi se repezi spre ea. O apucă de umeri, ca şi cînd ar fi vrut s-o dea la o parte.

Un zgomot înfundat tulbură liniştea.

Bătrînul tresări, încleştîndu-şi mîinile pe umerii ei. Apoi închise ochii şi se prăbuşi la pămînt.

Samantha scoase un strigăt şi făcu un pas înapoi, îndreptînd arma spre pieptul vizitiului. Fu cît pe ce să apese pe trăgaci. Îi bătea inima atît de tare, încît credea că o să leşine.

Vizitiul se feri, speriat.

Niciodată în viaţa ei nu dorise atît de mult să ucidă un om.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, omul lăsă cuţitul şi se feri din calea ei.

Oare îşi dădea seama că l-ar fi ucis? Îi aruncă o privire bătrînului care-şi riscase viaţa pentru ea. Zăcea pe spate, cu ochii închişi, desfigurat la faţă de durere. Se ţinea cu o mînă de şold şi i se scurgea sîngele printre degete.

Cît de rău o fi rănit? Dacă murea? Doamne sfinte. Din cauza ei se întîmplase această tragedie. Şi bătrînul îşi pusese viaţa în primejdie s-o salveze.

I se strînse stomacul.

– Bagă-l în trăsură, îi spuse ea vizitiului şi du-l mai repede de aici. Trebuie să primească imediat îngrijiri.

Vezi ce ai făcut?

– Cine, eu? se înfurie vizitiul.

Acum îi revenise curajul.

– Ai uitat cine a prădat trăsura? Tîrfă roşie ce eşti. Păcat că bătrînul s-a băgat între noi. Ai fi meritat să mori.

Apoi se aplecă să ridice rănitul bruscîndu-l.

– Mai încet!

Vizitiul bombăni ceva, dar se supuse. După ce-l urcă în trăsură pe bătrîn, se întoarse să-şi ia cuţitul.

– Lasă-l acolo.

Încremeni în loc, privind-o plin de ură.

Samantha îi răspunse la fel.

– Cum te cheamă?

Se apropie de el. Ah, ce mult şi-ar dori să apese pe trăgaci!

– Ştiu că este bine să-ţi cunoşti duşmanii înainte să-i îngropi.

Vizitiul vulgar o privi drept în ochi. Se pare că nu-i păsa de ameninţarea ei.

– Rollie Parker, îi răspunse el. Nu uita. Pentru că eu o să-ţi pun capăt zilelor.

– Deocamdată du omul ăsta la un doctor, îl repezi Samantha.

Apoi se duse la Starburst şi-i porunci:

– În genunchi.

După ce încălecă se încruntă la roşcat.

– Nici o grijă, Parker, o să mă interesez ce ai făcut. Şi dacă omul acesta moare, s-a terminat cu tine.

Apoi îşi înghionti calul şi se îndepărtă.

De îndată ce ajunse în pădure, se opri şi descălecă.

Se lăsă în genunchi, zguduită de plîns. Simţea că se sufocă.

– Ah, tată, ce-am făcut? Ce-am făcut? murmura ea.

Jedediah Blackburn auzi o trăsură apropiindu-se şi se încruntă la Hawk, care stătea la masă. Indianul se ridică imediat şi se postă la uşă. Încă unul din lucrurile pentru care îl admira. Se putea baza întotdeauna pe loialitatea lui.

Jed luă o muschetă de deasupra căminului de piatră. Cînd locuiai în inima pădurii, nu erai vizitat în miez de noapte decît de indieni afurisiţi ca acesta, care voiau să scape de soţi încornoraţi.

Ştiind că Hawk o să rămînă ascuns, ieşi pe verandă, să aştepte sosirea intrusului.

O caleaşcă neagră, hodorogită, trase în faţa casei după cîteva minute.

– Spune ce cauţi aici, îi porunci Jed vizitiului.

Un bărbat roşcat sări de pe căpră şi deschise portiera.

– Am un rănit. Mi-a plătit să-l aduc pînă aici. Are nevoie de îngrijiri, dar eu nu-s doctor.

– De tine depinde dacă trăieşte sau nu. Mie unul puţin îmi pasă.

Jed nu se urni din loc. Stătea cu arma în mînă şi picioarele desfăcute.

– Cine este?

– A spus că-l cheamă Windhall.

– Fir-ar să fie! înjură Jed.

Hawk apăru cu pumnii încleştaţi.

– Ajută-mă să-i duc înăuntru, zise Jed.

Cărară bărbatul în casă şi-l aşezară pe un pat.

După ce-l acoperi cu o pătură, Jed se întoarse spre vizitiu.

– Ce s-a întîmplat cu el?

Ezită înainte să-i răspundă, speriat de figura duşmănoasă a lui Hawk.

– A... fost prădat de bandita aceea în roşu.

– Ce? tresări Jed.

– Cînd? Cît de grav este?

Trase pătura să inspecteze rana, dar cînd văzu burta umflată, îşi dădu seama că era deghizat şi se opri.

– Să fie vreo douăzeci de minute, răspunse roşcatul nervos. Nu ştiu cît de grav e, dar a pierdut mult sînge. Trăsura este mînjită peste tot. Să ştiţi că n-am timp de pierdut. Trebuie s-o curăţ, înainte să iau alt client.

Aruncîndu-i o privire îngrijorată lui Hawk, vizitiul se urcă pe capră.

După ce plecă, Jed scoase prosoapele de sub hainele finului său.

– Care din gemeni crezi că este?

– Jason, răspunse indianul fără să ezite.

Mda, aşa era. Nick ar fi trebuit să fie la Williamsburg. Şi, oricum, doar Jason intra în asemenea încurcături.

Jed luă un prosop să-i tamponeze rana, scoţîndu-i peruca. Îi dădu la o parte părul negru, clătinînd din cap. De cîte ori îi îngrijise rănile lui Jason? Nici nu mai ştia. Băiatul era prea îndrăzneţ.Oftă cînd îi văzu faţa palidă.

– În ce te-ai mai băgat de data aceasta, fiule?

Indianul se uita în direcţia trăsurii. Ochii lui cenuşii, oţeliţi, sclipeau furioşi.

Jed se înfioră. Atitudinea indianului nu însemna decît două lucruri: fie nu-l credea pe vizitiu, fie plănuise deja la o răzbunare cumplită pentru femeia în roşu. Îi iubea prea mult pe gemeni ca să lase lucrurile aşa cum erau. Cineva va trebui să plătească. Jed nu se îndoia nici o clipă, dar se bucura fără să vrea că nu era obiectul urii lui Hawk.

Rollie Parker dădea bice cailor. Bine că nu spusese adevărul. Indianul acela afurisit i-ar fi tăiat gîtul. Clătină din cap şi se trezi cu o şuviţă slinoasă de păr în colţul gurii. Scuipă şi se şterse cu dosul palmei. Cine şi-ar fi imaginat că bătrînul era prieten cu un indian? Şi încă unul atît de cumplit. Se cutremură, bucuros că scăpase. N-avea pic de încredere în pieile roşii.

Îşi strînse pelerina pe umeri, să se apere de frig, scrutînd bezna. Spera că afurisita de Seducătoare n-o să-i mai apară în cale. Langford îi spusese s-o ucidă şi era exact ce avea de gînd. Ar fi reuşit dacă nu se băga bătrînul ăla caraghios de Windhall. O să călăresc mai departe pe hodoroaga asta pînă o să dau din nou de ea. Şi atunci n-o să mai aibă atîta noroc.

Rîse brutal.

N-ar fi trebuit să se atingă de rudele lui Langford. Nu era mare lucru de capul lui Bartholomew, dar ca văr al lui Langford se bucura de trecere.

Capitolul 11

Samantha se ridică în pat şi îşi dădu părul la o parte. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atît de obosită. Evenimentele nopţii trecute o copleşiseră.

– *Doamne sfinte!*

Se resimţea după o noapte nedormită. Rătăcise prin pădure ore-n şir, pînă cînd se întorsese în sfîrşit la Riversedge epuizată şi pe jumătate îngheţată. Dar luase o hotărîre. N-o să mai rişte niciodată viaţa cuiva. Prefera să se vîndă, decît să mai provoace atîta suferinţă.

Se dădu jos din pat şi îşi luă rochia. Înainte să-şi facă un nou plan, trebuia să-şi ia inima în dinţi şi să dea ochii cu Carl. Dar, cînd se întoarse spre uşă, auzi roţile unei trăsuri trăgînd la intrare. Era prea devreme pentru vizitatori. Ce s-o fi întîmplat?

Se duse la fereastră şi se uită curioasă în curte. Era

trăsura lui Peter Hawksley. Ce-o căuta la ora asta?

Samantha ieşi în grabă din cameră, să vadă ce se petrecea. Cînd ajunse în capul scărilor, Peter şi Carl tocmai intrau în salon.

Coborî repede şi îşi lipi urechea de uşa închisă. Vorbeau în şoaptă. Lovi cu piciorul o măsuţă şi întinse mîna s-o sprijine.

Mult timp nu se mai auzi nimic dinăuntru, dar, la un moment dat, răsună vocea lui Peter:

– A fost îngrozitor. M-am oprit la han să beau o cană cu ceai după o noapte agitată şi am auzit ce povestea vizitiul. Bandita aia ticăloasă a înjunghiat un bătrîn lipsit de apărare. Ar trebui s-o spînzure.

– Cine era victima? se interesă Carl, nerăbdător.

– Nu se ştie sigur. Dar mi se pare că cineva a pomenit numele Windhall.

Rîse nervos.

– Oricum, ar fi fost imposibil. Windhall nu este deloc bătrîn. Dacă are treizeci de ani. Trebuie să fie o greşeală.

Peter se opri.

– Dacă nu are cumva o rudă mai în vîrstă. Credeţi că ar fi posibil...

Samantha o luă la fugă în camera ei cu ochii în lacrimi. Ah, Doamne, *i se confirmaseră bănuielile.*

Lui Carl nu-i venea să creadă. Samantha înjunghiase un bătrîn pe care-l chema Windhall? Cum? Nu stătea la

Crystal Terrace? Nu-l veghea pe Jason? Christoase, ce se întîmpla oare?

Îl privi mirat pe Peter.

– Sînt uluit.

De fapt, acesta era adevărul.

– N-am idee cine ar putea fi bătrînul. Îmi pare rău, Peter, dar m-ai prins într-un moment nepotrivit. N-am timp să discutăm. Trebuie să plec imediat.

Voia să afle neapărat ce se petrecea şi cine trăgea cu urechea în hoi.

Carl deschise uşa. Nici ţipenie! Fir-ar să fie!

– Effie, strigă el, pregăteşte ceva de băut pentru lordul Hawksley.

Apoi se întoarse spre Peter.

– Nu te grăbi, Hawksley. Bucură-te de ospitalitatea mea aşa cum este. După-amiază, o să trec pe la tine.

Zicînd acestea plecă şi o luă la fugă spre grajduri. Trebuia să ia măsuri imediat, pînă se găsea cineva să pună capăt definitiv aventurilor Samanthei.

Încăiecă şi îşi mînă calul spre vest. Voia să discute cu Jason. Poate o să-l lămurească.

Ştiind că era foarte devreme, Carl intră pe uşa din spatele casei şi se strecură în camera lui Jason.

Bărbatul înalt, brunet, stătea la fereastră, sprijinit de pervaz.

– Jason? zise Carl prudent.

Nu voia să-l ia prin surprindere. Cine ştie de ce ar fi fost în stare.

– Ce se întîmpiă cu fratele meu? zise el, întorcîndu-se brusc, în timp ce îşi freca partea dreaptă.

Carl închise uşa.

– Nu ştiu, Jase. Crezi că Nick s-a deghizat în bătrîn?

– Ai încurcat gemenii, Carl. Eu sînt Nick. Da, este posibil ca Jason să se fi deghizat în bătrîn.

Nick? N-ar fi crezut. Semănau atît de bine.

– Fir-ar să fie!

– Ce s-a întîmplat? Ştii că a fost rănit – simt că e ceva rău cu el. Dar cît de grav este?

– Vizitiul a spus că a fost înjunghiat de Seducătoarea în roşu, dar...

– Ce? murmură Nick ameninţător. Mi-a înjunghiat fratele?

– Nu cred. Sînt convins că vizitiul se înşeală.

Nick rămase tăcut. Carl se îngrozea cînd se uita la el. Era un om extrem de periculos cînd se înfuria. Spre deosebire de Jason, Nick nu-şi pierdea niciodată răbdarea. Calcula la rece fiecare mişcare. Iar acum se gîndea s-o distrugă pe Samantha...

– Nick? zise Carl pe un ton blînd. Înainte să faci vreun gest nesăbuit, lasă-mă să aflu ce s-a întîmplat.

– Este rănit, Carl. Trebuie să-l găsesc.

– Ştiu. Dar dacă pleci acum, mascarada va ieşi la iveală şi toate strădaniile lui Jason vor fi în zadar. O să-l găsesc, îţi dau cuvîntul meu de onoare.

Nick îşi frecă partea dreaptă încruntat.

– O zi, zise el privindu-l rece. Îţi dau o singură zi. Dacă nu descoperi nimic pînă atunci, mă laşi pe mine.

Se desprinse de lîngă fereastră.

– Şi dacă se întîmplă ceva cu fratele meu... jur pe mormîntul părinţilor că cineva va plăti cu viaţa.

Carl se cutremură. Semăna mai mult ca oricînd cu Jason şi ştia că ameninţările lui nu erau deşarte. Se

temea pentru Samantha. Cum s-o protejeze?

Inspirînd adînc, încuviinţă din cap şi se întoarse spre uşă.

– Bine, o zi.

După aproape opt ore, Carl ajunse la cabana lui Jed. De cînd plecase de la Nick, nu reuşise să dea de urma Samanthei, a lui Jason sau a vizitiului aceluia, Rollie Parker. Căutase în peştera ascunsă, în cabana lui Hawk, în şopronul pentru tutun, la hotel, peste tot. Jedediah Blackburn era ultima lui speranţă.

Cînd se apropie, îl văzu pe Jed ieşind pe verandă, cu puşca în mînă.

– Mă gîndeam că o să apari mai devreme sau mai tîrziu, zise Jed, lăsînd puşca jos.

– Jason?

– Este aici, îl linişti Jed. Trăieşte.

Carl fu cît pe ce să cadă din şa.

– Slavă Domnului!

Răsuflă uşurat, după atîtea ore de încordare şi-i zîmbi lui Jed.

– Ai un pahar cu whisky pentru un prieten vechi?

– Mă bucur să te văd, Carl, îi răspunse Jed surîzător.

Carl descălecă şi dădu mîna cu el.

– Şi eu la fel, Jed.

Trecuseră prea multe luni de cînd nu-l vizitase pe vînătorul care-i învăţase pe el, pe Beau şi pe Derrick să supravieţuiască. Întîmplarea făcuse să-l salveze odată

de un urs înfometat şi de atunci se împrieteniseră pe viaţă. Fără îndrumarea lui Jed, cei trei ar fi murit de foame atunci, în primul an, în splendoarea sălbatică a munţilor Blue Ridge. Poate ar fi fost ucişi de indieni, dacă Jed n-ar fi fost prieten cu şeful lor, Flaming Wing, şi nu i-ar fi convins să-i cruţe. Da. Era plăcut să-ţi revezi un vechi prieten.

Cînd intrară în cabană se uită la mobila simplă, dar eficientă. Jed nu se omorîse niciodată după lux. Apoi îl văzu pe Jason întins pe pat şi se întoarse spre vînător.

– Cum se simte?

– Uită-te şi singur.

Carl se apropie de pat. Jason era înfierbîntat, dar respira uşor. Apoi se aşeză pe un scaun, în faţa căminului.

– Ai aflat ce s-a întîmplat cu el?

– Nu, doar ce ne-a spus vizitiul.

– *Ne-a* spus?

– Era şi Hawk cînd l-a adus vizitiul, zise Jed, servindu-l cu un pahar de whisky.

– Hawk?

Carl simţea că-i vine rău.

– A aflat şi el?

– Sigur.

– Fir-ar să fie!

Carl ştia că indianul va considera că era de datoria lui să se răzbune. Oare care o fi mai periculos pentru Samantha? Îşi trecu degetele prin păr, oftînd. Trebuia neapărat să discute cu indianul.

– Unde este Hawk?

– N-a spus. Dar bănuiesc că s-a dus în satul tatălui

său. Ca să ia niște ierburi, probabil.

– A spus ceva? se interesă el, făcînd semn spre Jason.

– Nu. Dar îl știi pe Hawk. Nu spune niciodată nimic.

Jed sorbi din băutură.

– Oricum, părea foarte furios.

Carl se uită îngrijorat la Jed.

– Dacă nu vine pînă plec, spune-i că vreau neapărat să-i vorbesc.

Jed încuviință din cap.

– Da, sigur.

Se uită la Jason și apoi la Carl.

– Ce mai face Nick?

– Cînd m-am despărțit de el adineauri, se simțea la fel ca Jason.

– Își dă seama cînd fratele lui suferă, nu?

– Crezi că legătura dintre ei o să slăbească vreodată?

– Probabil că nu.

Jed ridică din umeri.

– Știam că Nick este la Williamsburg.

– Era, dar l-am trimis la Richmond în locul lui Jason cînd s-a îmbolnăvit. Nick s-a întors ieri. Sigur, știam că o să vină, dar am aflat abia de dimineață că sosise deja.

– Este imposibil să-i deosebești, nu?

Carl clătină din cap.

– Da, cînd sînt îmbrăcați. Nu înțeleg cum reușești.

– Fiindcă îi știu de mici. Tu erai la Boston în noaptea cînd s-au născut. În schimb eu am stat cu Beau. Eram mai speriat ca el.

– Mi-ar fi plăcut să fiu și eu de față, îl tachină Carl.

Nu te-am văzut niciodată agitat.

– Nici nu te sfătuiesc să mă vezi, bombăni Jed.

Apoi se ridică să umple paharele.

– Şi-au văzut mama în ultima vreme?

– Sybil nu este mama lor, protestă Carl.

– Mă rog, mama vitregă.

– Jason în nici un caz. Poate Nick, înainte să plece la Londra.

– S-a întors acasă? Credeam că tatăl ei a izgonit-o definitiv.

– Da, a izgonit-o, după ce a prins-o cu un francez. Dar la moartea lui s-a întors.

Nu-i plăcea să discute despre Sybil Windhall – Kincaid, aşa că se ridică şi se apropie de Jason, punîndu-i o mînă pe frunte.

– Nu arată deloc bine.

– Ştiu, zise Jed, dar o să-şi revină.

Veni lîngă Carl, privindu-l cu afecţiune pe Jason.

– O să am grijă de el, îţi promit.

– Nu m-am îndoit nici o clipă, îi răspunse Carl zîmbind. Şi acum, după ce m-am asigurat că Jason se află pe mîini bune, o să mă întorc la Crystal Terrace, să-l liniştesc pe Nick.

Capitolul 12

La marginea colinei care delimita plantaţia Riversedge, Hawk trase de hăţuri ca să admire acest unic moment al zilei. Luna se înălţa în timp ce soarele cobora în spatele munţilor Allegheny, învăluind pădurea în nuanţe de auriu şi albaştru.

Iarna... Hawk se încordă cînd îşi aminti de orele care trecuseră. Nu intenţiona să zăbovească atît de mult în satul tatălui său, dar Winte Flower – Floare de iarnă – îl ademenise în cortul ei. Îl iniţiase în arta dragostei şi îl înfiora chiar şi acum, la treizeci de ani.

Se foi în şa. Ar mai fi stat cîteva ore, dacă nu s-ar fi grăbit să se întoarcă la Jason. Avea nevoie de iarba *cohosh* să-i întărească trupul şi să-i vindece rana făcută de bandita aceea ticăloasă.

Hawk visa la răzbunare. Nimeni n-o să scape de

pedeapsa lui, indiferent dacă era bărbat sau femeie. Va trebui să plătească. Şi dacă Jason murea... atunci o să pună capăt zilelor făptaşului încet şi dureros.

Auzi ropot de copite din stînga şi se ascunse repede după un copac.

Femeia pe care o întîlnise în luminiş trecu la cîţiva metri de el. Părul ei lung, negru, îi flutura pe şolduri.

Curios, Hawk începu s-o urmărească printre copaci. Se îndreptă spre peştera unde Jason îl ascundea pe Adversary.

Tresări pentru o clipă şi crezu că îl văzuse, dar apoi îşi continuă drumul paralel cu el. Era roşie la faţă. Părea furioasă sau o durea ceva.

Cînd se opri, Hawk o imită şi descălecă.

În clipa aceea, femeia scoase din desagă o rochie roşie şi o mască.

Indianul clocotea de furie. Deci ea era! Se stăpîni, urmărindu-i fiecare mişcare.

– Niciodată! exclamă ea, mototolind rochia. Din cauza ta era cît pe ce să omor un om. Poate a şi murit deja. Era un bătrîn lipsit de apărare.

I se prelinse o lacrimă.

Hawk se încruntă. Vorbea cu rochia? De ce plîngea oare?

Scutură hainele ca o nebună.

– Începînd de azi, zise ea, ridicînd rochia spre cer, Seducătoarea în roşu nu mai există.

Căzu în genunchi şi începu să sape o groapă cu mîinile goale, fără să-i pese că îşi rupea unghiile. Apoi îndesă înăuntru rochia şi masca, acoperindu-le cu pămîntul moale. Mult timp după aceea rămase cu capul în

jos, suspinînd.

Lui Hawk i se strînse inima. Părea atît de tînără şi de singură! Ei, fir-ar să fie! Femeia aceasta îl rănise pe Jason. N-ar trebui să-i fie milă de ea. Călcă special pe o creangă.

O văzu tresărind. Se uită în jur speriată.

Foarte bine. Făcu încă un zgomot. Voia să ştie că era urmărită. Dar fata se ridică în grabă şi încălecă, pornind spre Riversedge.

Hawk o urmărea cu privirea, chinuit de sentimente contradictorii. Pe de-o parte ar fi vrut s-o vadă zbătîndu-se în ghearele torturii, dar pe de alta avea senzaţia că nu era în ordine ceva.

De ce plîngea şi făcea jurăminte sub clar de lună? Şi de ce părea atît de întristată de fapta ei? Încălecă pe armăsarul lui Kosh-ki. O s-o urmărească, să afle cît mai multe lucruri despre ea. Şi pe urmă, la momentul potrivit... o să lovească.

O văzu apropiindu-se de grajdurile de la Riversedge. Un negru o ajută să descalece şi duse calul înăuntru.

Hawk strînse pumnii. Femeia era musafira lui Carl. Acum înţelegea de ce Silver Hair – Păr argintiu – îi lăsase vorbă lui Jed că voia să discute cu Hawk. Pufni furios şi întoarse calul. N-o să-l caute pe Carl. Nu voia să-l abată de la scopul lui.

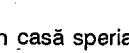

Samantha intră în casă speriată. Închise uşa oftînd. Ce ridicol, încercă ea să se liniştească. Nu era nimeni afară.

Oricum, trebuia să discute cu Carl. Şi nu-i luă mult să-l găsească. Era în salon, cu Christine.

Carl sări în picioare cînd o văzu.

– Unde dracu' ai fost?

Se repezi la ea şi o zgudui de umeri.

– Ah, Samantha, era să-mi pierd minţile de grijă. Unde ai fost? De ce l-ai înjunghiat pe Ja... pe bătrînul acela?

O scutură din nou.

– Fir-ai tu să fii! Răspunde-mi!

Nu-l văzuse niciodată atît de furios.

– Nu, l-am...

– Ce? Doar ai lipsit toată noaptea. N-ai jefuit afurisita aia de trăsură? Nu era cît pe ce să-l ucizi pe omul ăla?

O împinse şi îşi încleştă mîinile, ca şi cînd s-ar fi abţinut să n-o lovească.

Christine făcu un pas spre ea, gata s-o protejeze.

– Carl, ai răbdare, te rog. Las-o să-ţi explice.

O privi drept în ochi pe Samantha, implorînd-o să se justifice.

Nu mai avea mult pînă să izbucnească în plîns.

– A fost vina mea, dar nu l-am înjunghiat eu.

– Ce? pufni Carl.

Samantha se apropie de canapea.

– Vizitiul l-a înjunghiat. A încercat să mă ucidă, dar bătrînul a sărit între noi.

Îi şiroiau lacrimile pe obraji.

– Mi-a salvat viaţa.

– Ah, Samantha! exclamă Christine luînd-o de mînă.

Carl se mai îmblînzi puţin.

– Atunci de ce nu te-ai întors acasă?

– M-am întors, dar am auzit ce-ai vorbit cu Peter şi am plecat. Simţeam nevoia să fiu singură, să-mi liniştesc minţile.

Se uită la Carl.

– Ce mai face? Ai aflat ceva?

– O să supravieţuiască.

Fata se trînti pe canapea uşurată.

– Slavă Domnului.

După o pauză, îl întrebă din nou:

– Ştii cumva cine este? Carl nu-i răspunse imediat.

– O rudă de-a lordului Windhall, zise el, în cele din urmă.

Samantha dădu din cap. Nu părea deloc surprinsă.

– Seamănă foarte bine.

Christine se întoarse spre Carl.

– N-aţi putea continua discuţia altă dată? Nu arată deloc bine.

– Într-adevăr, o aprobă el. Bine, du-o sus. Dar să ştii că n-am terminat, o asigură el pe Samantha. Ah, ar mai fi ceva. Ai văzut sau ai auzit pe cineva în timp ce hoinăreai peste cîmpuri?

Fata se încruntă.

– Nu, n-am *văzut* pe nimeni.

– Ce vrei să spui?

– Poate este o prostie, dar aş fi jurat că mă urmăreşte cineva. Am avut această senzaţie şi cînd m-am apropiat de grajduri. Oricum, sînt sigură că mi s-a părut.

Carl se albi la faţă.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă Samantha mirată.

Părea distrus.

– Ah, Doamne, *ştie!*

– Cine? Ce tot vorbeşti?

Carl clătină din cap, ca şi cînd ar fi vrut să-şi limpezească gîndurile.

– Ce? Ah, nu-i nimic. Mă... gîndeam la altceva. Hai, duceţi-vă la culcare. Trebuie să plec.

Se întoarse şi îşi luă haina.

– S-ar putea să lipsesc cîteva zile.

O privi încruntat pe Samantha.

– Nu cumva să ieşiţi din casă, nici una din voi. Dacă nu mă întorc la timp pentru serata lui Peter, scuzaţi-mă şi pe mine şi pe voi.

Zicînd acestea, ieşi din cameră încruntat.

Nick Kincaid se fîţîia prin cameră. Dacă mai stătea închis mult timp, simţea că o să-şi piardă minţile. Dahlia era hotărîtă să-l ţină prizonier. Doamne sfinte! Oare nu-şi dădea seama că nu era Jason? Bineînţeles că nu. Doar nu-l văzuse dezbrăcat! Altfel i-ar veni greu să observe – mai ales dacă ei voiau s-o zăpăcească.

Se uită la cearceaful înfăşurat în jurul taliei. După ce cealaltă bătrînă, Madeline, îi spusese Dahliei că îl găsise pe Jason în costum de călărie, menajera îi luase toate hainele din cameră ca să se asigure că n-o să încerce din nou s-o şteargă.

Pufni enervat. După atîţia ani, ar trebui să-i deosebească. Ah, o să-l omoare pe Jason – mai ales acum, după ce aflase de la Carl că se simţea bine.

Se duse la fereastră şi dădu la o parte perdeaua.

Devenise un obicei în ultima săptămînă. Se gîndise să-i spună Dahliei cine era, dar n-o s-o facă, nici măcar pentru liniştea lui. Dahlia ar fi foarte îngrijorată să afle că fratele lui era rănit. Şi Jason l-ar ucide, dacă ar încerca s-o necăjească.

Lăsă perdeaua. Cîte ore stătuse la fereastră să privească cerbii şi caii pe cîmp? Nici nu mai ştia. Cînd nu se zgîia afară, citea pînă i se înceţoşau ochii. De cîteva ori îi trecuse prin cap să se furişeze pe tunelul secret, dar încotro să se ducă fără haine? În peştera ascunsă nu-l aştepta decît costumul Călăreţului Diavolului care l-ar duce direct în streang.

Ridică din nou perdeaua. Poate că azi se va termina cu plictiseala cînd va veni John Falwick – dacă va veni – şi va spune că era perfect sănătos. Era logic, doar el nu fusese bolnav. Ah, de ce nu mai venea odată doctorul ăsta? Ştia că fusese chemat de urgenţă la Five Focks, dar trecuse o săptămînă de atunci.

Se uită nostalgic la cai. De-abia aştepta să încalece şi să inspire aerul proaspăt – aerul libertăţii. Clătinînd din cap, îşi aminti că pînă acum nu suporta să meargă călare. Izolarea îi amorţise creierul.

Ieri îşi dăduse seama în ce hal ajunsese dacă se bucurase să accepte invitaţia – ca Montague Windhall, bineînţeles – la plicticoasa petrecere a lui Peter Hawksley, dacă medicul apărea vreodată s-o asigure pe Dahlia că se însănătoşise.

Se fîţîia nervos. Oare ce o facè Jason acum? se întrebă el. Simţea că fratele lui era mai bine, deşi nu se însănătoşise încă. De ce l-o fi împuşcat femeia aceea? Ce făcuse s-o înfurie? Nu se îndoia nici o clipă că

făcuse el ceva.

– Lord Windhall? răsună o voce în uşă. Cum vă simţiţi?

Nick tresări fericit cînd văzu faţa rotundă a doctorului. Era un om mic de statură, cu păr cărunt, care-i atîrna peste urechi şi purta ochelari cu rame pătrate din sîrmă.

– Domnule Falwick! exclamă tînărul, întinzîndu-i mîna. Dahlia nu mă crede cînd îi spun că m-am însănătoşit. Poate o convingi dumneata.

– Să vă consult mai întîi, nu?

– Da, bineînţeles.

Peste o oră, Nick luă hăţurile din mîna lui Bromley şi îl încălecă pe Apollo, ieşind din grajd de parcă l-ar fi urmărit o mie de draci.

Ce minunat era afară! Simţea din nou gustul libertăţii. Se terminase cu băile fierbinţi şi ceaiul acela oribil. Cu mîncarea fără gust şi dădăcelile.

Îl mînă pe Apollo la galop şi se lăsă în voia armăsarului. Nu dorea decît să ajungă în oraş şi să-şi comande un prînz bogat la hotel *Merryman.*

Zăpada sclipea sub razele soarelui, orbindu-l. Vîntul rece îi biciuia obrajii. Dar se simţea grozav.

Cînd trecu de un pîlc de pini, apăru brusc alt călăreţ în calea lui. Nick trase de hăţuri şi Apollo îl aruncă din şa, pe o ridicătură de pămînt.

Celălalt cal se ridică de asemenea, în două picioare, trîntindu-şi călăreţul.

Nick sări în picioare şi alergă să vadă ce se întîmplase cu femeia, pentru că era o femeie. Dar nu vedea decît un morman de catifea galbenă şi nişte picioare

foarte frumoase.

Bărbatul o luă de mînă şi o ajută să se ridice. Cînd îşi înălţă capul şi-i zări faţa, simţi că i se taie respiraţia. Nu mai văzuse în viaţa lui o femeie atît de frumoasă.

Avea zăpadă pe obraji. Buclele negre îi încadrau faţa albă, ascunsă de o căciulă aşezată într-o parte. I se rupsese rochia şi i se vedeau sînii plini. Îi venea să-i sărute buzele dulci, ademenitoare.

Şocat de această idee scandaloasă, clătină din cap şi o întrebă în grabă:

– Te simţi bine? Te-ai lovit? Vrei să te aşezi puţin?

Christine Fleming fu cît pe ce să leşine cînd se uită la el. Era atît de frumos, încît îţi tăia respiraţia. Bucăţi din coajă de copac i se prinseseră în părul negru. Tunica de catifea se sfîşiase la umăr dezgolindu-i muşchii. Era atît de înalt, încît de-abia îi ajungea la umăr. Şi ce ochi avea! Albaştri, cu gene lungi, negre.

Se uită la pantalonii lui strîmţi, mulaţi pe coapsele musculoase. Era superb.

Înghiţi în sec înainte să-i răspundă la întrebare.

– Nu, nu cred că este nevoie să mă aşez. Nu m-am lovit; sînt puţin ameţită.

Şi nu numai din cauza căzăturii. Îşi văzu rochia ruptă şi se acoperi imediat, stînjenită.

Nick era paralizat de ochii ei mari de smarald. Avea senzaţia că se afundă într-un lac verde; ştia că se îneacă, dar nu-i păsa.

– Eşti sigură că nu te-ai lovit?

Bravo, Nick. Vorbeşti ca un idiot.

– Nu, mă simt bine. Puţin răvăşită, dar nimic mai mult.

Îi zîmbea dulce. Nick simţea că se topeşte sub privirea ei.

– Bine.

Dădu din cap surîzînd. Se întreba dacă părea la fel de prost pe cît se simţea.

– Mă tem că a fost vina mea, zise Christine. Nu eram atentă.

– Nici vorbă, protestă Nick. Sînt singurul vinovat. N-ar fi trebuit să gonesc aşa.

Cînd îi văzu gropiţa din obrazul stîng, i se înmuiară picioarele.

– Îţi propun să împărţim vina şi gata.

– Cum doreşti, milady.

Îi veni brusc o idee.

– Unde este însoţitoarea ta? V-aţi pierdut una de alta?

– Am...

Christine nu ştia ce să-i spună. Fusese orbită de zîmbetul lui. O lady nu putea merge undeva neînsoţită. Numai Samantha era de vină că se găsise să se îmbolnăvească tocmai acum, cînd primiseră un mesaj, pentru Daniel Brown, prietenul lui Carl. Sora ei geamănă insistase atît de mult să i-l transmită, încît acceptase pînă la urmă. Şi acum ce explicaţie ar putea să-i dea? Doar n-o să-i spună că se rătăcise, fiindcă ar insista să-i găsească însoţitoarea. Ah, Doamne!

– Ştii, am pornit prin pădure cu însoţitoarea mea pe drumuri diferite.

Ridică mîna, făcînd semn spre copaci.

– Trebuia să ne întîlnim de partea cealaltă.

– Atunci o să vin cu tine. Vreau să mă asigur că n-o

să ţi se întîmple nimic.

– Nu, mulţumesc, nu este nevoie.

Îşi lăsă pleoapele în jos.

– Ştii, aş fi sever pedepsită dacă aş apărea în compania unui gentleman...

Nick încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Sigur, înţeleg. Nu vreau să-ţi pricinuiesc alte necazuri.

Christine se înroşi, întorcîndu-se spre cai.

– Crezi că ai putea să-mi prinzi calul? Sînt aşteptată.

– Da, da, bineînţeles.

Fata îl privi cum se îndepărta. Era atît de înalt, agil şi solid...

Cînd se întoarse cu iapa ei şi o ajută să încalece, se înfioră. Înainte să plece, îl privi un timp, să-şi întipărească figura lui în memorie.

– Ai grijă, milord, îi spuse ea. Poate mai apar şi alţi călăreţi neatenţi.

Nick o aprobă la fel.

– Şi tu la fel, milady.

O urmări cu privirea pînă se pierdu în zare. Şi la un moment dat îşi dădu seama ce prost fusese.

Ai întîlnit cea mai frumoasă femeie din lume şi n-ai întrebat-o *cum o cheamă.*

Capitolul 13

Timp de cîteva zile, Samantha nu se dusese mai departe de rîu. Se gîndea la fapta ei care se terminase atît de prost şi încerca să găsească alte mijloace de a strînge bani pentru tatăl ei. Se gîndea în mod serios să se dea drept Christine şi să joace şah pe bani, dar pînă la urmă renunţă la această idee. Nu era timp şi exista întotdeauna riscul – oricît de mic ar fi fost – să piardă. Montague i-o dovedise.

Banii adunaţi pînă acum reprezentau de-abia o treime din suma necesară.

Se încruntă, încercînd să-şi amintească un anumit lucru şi se schimbă brusc la faţă. Sigur, banii de pe taxe, care vor fi transportaţi în Anglia. Sau, cel puţin aşa se zvonea. Dar cum să afle sigur?

Începu să se plimbe prin cameră.

Doar o singură persoană deţinea această informaţie – Joshua Minter, vameşul. Unchiul lui Peter.

Ieşi grăbită din cameră şi intră în dormitorul surorii ei.

– La ce oră este petrecerea lui Peter?

Christine clipi uimită.

– De ce?

– Pentru că o să mergem.

– Dar Carl a spus...

– Ştiu. Dar trebuie să mergem. Este foarte important.

– Samantha, nu cred...

– Te rog!

Christine clipi din nou.

Samantha tresări ştiind că sora ei era uimită de tonul ei. Nu era obişnuită să se roage de cineva.

– Te rog să mă crezi că este o problemă urgentă. S-ar putea să găsesc rezolvarea problemei tatălui nostru la această serată.

Christine oftă învinsă.

– Bine, bine. Deşi nu ştiu ce explicaţie o să-i dai lui Carl.

– O să găsesc eu ceva, zîmbi Samantha. Hai, spune-mi, la ce oră începe?

– O să te deghizezi în Madeline?

– Nu.

– Ţi-ai pierdut minţile? Nu se poate să apărem amîndouă în acelaşi loc.

– N-o să apărem. La ce oră este?

– La opt.

– Perfect. La şapte şi jumătate sînt gata.

– Dar...

Samantha ieşi fără s-o asculte.

Patru ore mai tîrziu, se întoarse în dormitorul surorii sale să se îmbrace.

Christine se încruntă în timp ce se îmbrăca într-o rochie de mătase roz.

– Eşti sigură că este bine ce facem? o întrebă ea îngrijorată. Ştii ce tare o să se înfurie Carl cînd o să afle.

Samantha ridică din umeri nepăsătoare, îmbrăcînd o rochie identică.

– N-o să afle, dacă ne întoarcem la timp. Este o ocazie mult prea bună ca s-o ratăm. Dacă banii de taxe vor fi transportaţi, într-adevăr, atunci dovada trebuie să fie în dosarele lui Peter.

– Dacă ne vede cineva?

– O să ne confunde una cu alta, zîmbi Samantha. Dacă voi fi văzută lîngă biroul domnului Minter, cel din preajma ta va jura că erai în altă parte. Înţelegi?

– Nu-mi place deloc. Dacă iese prost?

– N-o să iasă. Linişteşte-te, ai puţină încredere în sora ta mai mare.

– Mai mare? Samantha, unsprezece minute nu te îndreptăţesc să te crezi mai mare.

– Ce contează un minut sau un an? Am fost prima.

– Nu-i de mirare că m-ai condus întotdeauna, încă de la început.

Samantha rîse amuzată. Avea dreptate. De cînd se născuseră, ea fusese înainte şi Christine o urmase. Şi, bineînţeles, îi amintea întotdeauna de acest lucru tatăiui lor cînd făcea vreo poznă.

– Ai mai aflat ceva despre bătrînul gentleman pe care l-ai rănit săptămîna trecută?

Samantha se strîmbă. Nu-i plăcea deloc cum se exprimase.

– Da, o să-şi revină. Era cît pe ce să leşin cînd am auzit că este rudă cu lordul Windhall. Cred că familia aceasta îmi poartă ghinion.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Sînteţi gata, domnişoarelor? le strigă Effie. Lordul acela slăbănog tocmai a sosit.

– Mulţumesc, Effie, îi răspunse Christine, grăbindu-se să-şi prindă cordonul în talie. Cobor imediat.

O privi uimită pe Samantha.

– Trăsura lordului Hawksley? Cum ai reuşit?

Sora ei zîmbi.

– I-am trimis un mesaj în care refuzam invitaţia... pentru că nu aveam cu ce ajunge.

– Ah, eşti teribilă!

După ce termină cu îmbrăcatul, se întoarse spre Samantha:

– Cînd vii?

– La vreo oră după tine. O să merg încet, să nu-mi stric rochia în trăsura aia hodorogită. O să mă opresc mai departe de casa lui Peter şi o s-o iau pe jos. Voi intra prin grădină. Fii atentă, ca să ştii cînd va trebui să te amesteci printre ceilalţi oaspeţi.

Christine puse mîna pe clanţă şi-i spuse peste umăr Samanthei:

– Ai grijă.

– Doar ştii că am întotdeauna.

Încerca să se încurajeze, dar nu mai pătrunsese niciodată în biroul cuiva. Oricum, dacă punea mîna pe banii de taxe, va putea să-şi salveze tatăl.

Serata i se părea îngrozitor de plictisitoare lui Nick. Sosise devreme, la rugămintea lui Peter, să întreţină oaspeţii, în timp ce el şi lady Millworth plecaseră cu trăsura să aducă o anume domnişoară Christine Fleming.

Stătea în eleganta sală de bal ascultînd conversaţia plicticoasă a Minervei Carstairs şi a lordului Wainwright. Minerva arăta bine, trebuia să recunoască. Se îmbrăcase într-o rochie verde de mătase şi îşi strînsese buclele în creştetul capului. Din păcate însă era foarte proastă şi ochiadele ei languroase îl scoteau din sărite.

Era evident pentru toţi că văduva pusese ochii pe Montague Windhall. Nick zîmbi. Cum va reacţiona femeia cînd o să-l vadă pe adevăratul lord Windhall? Poate că o să se potrivească pentru că omul era un imbecil, se gîndi Nick zîmbind.

Încercînd să nu se mai gîndească nici la Minerva nici la adevăratul Montague, Nick se uită prin salonul aglomerat. Familia Hawksley nu se uita la bani cînd era vorba de o serată, remarcă el. Cristalurile şi porţelanurile se înşirau pe o masă lungă, aşezată lîngă peretele estic, iar mîncărurile erau demne de un rege. Pe un piedestal, muzicienii îmbrăcaţi complet în alb îşi acordau instrumentele în surdină.

Nick simţi pe cineva atingîndu-i braţul şi tresări uimit.

– Am auzit că sînt foarte talentaţi, îi spuse Minerva, făcînd semn spre orchestră. De-abia aştept să dansăm.

Îl măsura sugestiv din cap pînă-n picioare.

– Da, sigur, draga mea, murmură Nick.

Apoi îşi drese glasul. Fir-ar să fie. Ura la fel de mult ca Jason aceste dulcegării din înalta societate. Se uită de jur împrejur, gîndindu-se cum ar putea să scape. În momentul acela îl văzu pe Peter intrînd în hol cu Lydia Millworth. Tocmai se pregătea să se întoarcă spre Minerva şi să se scuze, cînd observă tînăra mică de statură de la braţul lui Peter şi încremeni în loc. *Ea era.* Femeia misterioasă din pădure. Din clipa aceea, Minerva încetă să mai existe.

Christine se simţi privită ca şi cînd ar fi fost atrasă de o forţă irezistibilă. De partea cealaltă a salonului, lîngă Minerva, era bărbatul pe care-l văzuse în luminiş acum cîteva zile. Arăta superb în tunica din catifea aurie şi pantalonii maron din satin.

Cînd privirile lor se întîlniră, simţi o senzaţie ciudată în corp şi se înroşi la faţă.

Nick plutea. Era şi mai frumoasă decît îşi amintea. Buclele ei mătăsoase, strînse în creştetul capului, aşa cum era la modă, sclipeau pudrate cu alb. Avea o panglică roz de catifea la gît, cu o camee micuţă. Decolteul adînc părea gata să-şi reverse conţinutul.

Nu-şi amintea să se fi mişcat din loc pînă se trezi în faţa superbei creaturi, cu mîna întinsă. Ah, Doamne, chiar reuşise să scape de Minerva?

Pierdută în imensitatea ochilor lui albaştri, Christine puse mîna ei tremurîndă în palma caldă a bărbatului şi făcu o plecăciune.

– Milady, zise Nick sărutîndu-i degetele.

Începu menuetul şi o conduse fără cuvinte alături de ceilalţi dansatori.

Christine avea senzaţia că plutea. Nu simţea decît atingerea mîinii lui. Răspîndea o aromă plăcută, care-i aţîţa simţurile.

Dar muzica se termină prea repede.

Nick nu voia să-i dea drumul. Ar fi trebuit să fie uimit de gîndurile lui, dar nu era. În adîncul sufletului ştiuse dintotdeauna că-şi va da seama imediat de îndată ce îşi va întîlni iubirea vieţii, cum spunea Hawk. Şi exact aşa se întîmplase. Îşi dăduse seama de îndată ce o ajutase, în pădure. I se umezise fruntea. Doamne sfinte! Numai cînd îşi amintea, îi venea ameţeala.

– Christine, draga mea, nu ştiam că îl cunoşti pe lordl Windhall, zise Minerva, trezind-o la realitate.

Lordul Windhall? Acesta era omul pe care-l jefuise sora ei? Iisuse! Se înroşi violent.

Lordul îi zîmbi, dezmierdîndu-i faţa cu ochii lui de safir.

– Da, doamnă Carstairs, spuse el, cu un glas gutural. Ne cunoaştem. Ne-am întîlnit...

Se opri, privind-o vesel.

– ... mai demult.

Christine se grăbi să-l aprobe.

– Ah, da. Lordul Windmil – adică Windhall ne cunoaştem din copilărie.

Vicontele se amuza copios. Cum îndrăznea să-şi bată joc de ea? Se încordă.

– Apropo, lord Windhall...

– Christine, draga mea, o întrerupse el, de cîte ori te-am rugat să-mi spui Montague?

– Lord Windhall, insistă fata, cum te simţi după întîmplarea aceea oribilă cu bandita?

– Foarte bine, mulţumesc. De fapt, mă simt mai bine ca oricînd.

Îşi scoase batista şi îşi tamponă nasul, iar apoi o băgă din nou în mînecă.

– Şi cred că totul este datorită prezenţei tale, adăugă el, privind-o drept în ochi.

Christine simţea că-i ardeau obrajii ca focul.

– Văd că eşti ocupat, Montague, spuse Minerva, aruncîndu-i o privire veninoasă lui Christine. Poate o să vorbim mai tîrziu.

Şi, zicînd acestea, le întoarse spatele şi se îndepărtă.

Nick nu reuşea să-şi desprindă privirea de la Christine. Era roşie în obraji.

– Cred că ţi-e cald, zise el îngrijorat. Un pahar de punch şi o gură de aer curat ţi-ar prinde bine.

– Da, mulţumesc.

Se simţea flatată de atenţia lordului Windhall, deşi atitudinea lui o nedumerea. Nu semăna cu bărbatul pe care-l întîlnise în pădure, dar, oricum, o atrăgea.

– Este o idee bună.

Nick o luă de braţ şi o conduse spre grădină. Cînd trecură pe lîngă o măsuţă, luă două pahare.

Afară, se îndreptară spre straturile pline cu flori vara. Puse paharele pe o bancă de lemn şi o înfăşură în pelerina lui. Apoi luă din nou paharele şi o duse pe o alee cu pietriş. După ce se îndepărtară destul de ceilalţi curajoşi care înfruntau gerul de februarie, Nick îi dădu paharul.

Cînd atinse cristalul, luna plină o învălui în lumina ei argintie şi Nick rămase cu gura căscată. Îi tremura mîna şi i se prelinse punch-ul pe degete.

Christine de-abia se abţinea să nu izbucnească în rîs.

– Scuză-mă, zîmbi el, dîndu-i paharul. De obicei sînt mai îndemînatic.

Apoi sorbi din băutură. Trebuia să găsească un subiect de conversaţie, dacă nu voia să se facă de rîs şi mai rău.

– Peter spunea că te cheamă Fleming.

Fata încuviinţă din cap şi puse paharul pe un zid de piatră.

– Eşti cumva rudă cu Derrick Fleming?

Christine tresări agitată. Ce să-i spună, oare? Nu-şi imaginase nici ea, nici Samantha că cineva din zonă ar putea să le cunoască familia. Doamne sfinte! Ce să facă? Se uită în jur şi observă că stăteau lîngă o tufă de trandafiri. Avea nevoie de o diversiune.

– Eu...

Întinse mîna şi se înţepa cu bună ştiinţă.

– Ah!

Apoi îşi strînse degetele pînă i se prelinse o picătură de sînge şi îşi pătă mănuşa.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

Ah, ce îngrijorat era pentru ea!

– Nu-i nimic. M-am înţepat într-un ghimpe.

Nick puse paharul jos, lîngă al ei.

– Dă-mi voie să mă uit.

Îi luă mîna şi-i scoase mănuşa, făcînd-o să se înfioare.

– Într-adevăr, nu-i nimic grav, zise el, sărutîndu-i degetul. Decît pentru mîna mea...

Cînd îi simţi buzele pe piele, Christine fu cît pe ce să

leşine. Îl privi drept în ochi şi încremeni în loc, vrăjiţi.

Nick îi dădu drumul încet şi lăsă capul în jos. Buzele lui erau atît de aproape de ale ei... O cuprinseră nişte senzaţii ciudate, înspăimîntătoare prin intensitatea lor. Ameţită, se înroşi la faţă şi se întoarse. Iar în clipa aceea zări ceva roz peste umărul lordului Windhall. Samantha!

Lui Nick îi venea să se ia la palme. Era cumplit să joace rolul vicontelui Windhall, la fel ca ziua trecută, în pădure. Şi se temea că grăbea lucrurile. Fata aceasta este o lady, pentru numele lui Dumnezeu, nu o tîrfă de la Madame La Rue. Se dădu înapoi, încercînd să se distanţeze de trupul ademenitor al lui Christine.

– Poate ar trebui să ne întoarcem. Este prea frig, nu ţi se pare?

Ah, ce greu îi venea să rostească aceste cuvinte. Dar trebuia să piece cît mai repede de acolo.

– Nu! strigă Christine.

Trebuia să-l oprească. Altfel ar fi văzut-o pe Samantha! Îl apucă de umeri şi se aruncă în braţele lui.

Luat prin surprindere, Nick uită de glasul raţiunii cînd îi simţi trupul cald şi-i astupă buzele, gemînd de plăcere.

La nici zece metri depărtare, Samantha încremeni în loc, cu mîna la gură. Parcă i s-ar fi înfipt un pumnal în inimă, atît de mult o durea să-şi vadă sora în braţele lui Montague. Îi apăreau în faţa ochilor fel de fel de imagini: trupul lui suplu, întunecat, întins pe cearceaf... Ah, fir-ar să fie! Oare o s-o obsedeze toată viaţa? Nu trecuse nici

o zi fără să se gîndească la el. Se întoarse distrusă.

Oftă din adîncul sufletului. N-o să se mai uite la ei. O să se poarte ca şi cînd nu i-ar fi văzut. Îşi feri privirea pînă îi auzi plecînd şi pe urmă aşteptă cîteva minute, înainte să intre în casă pe uşa servitorilor. Nu trebuia să se lase distrasă de alte gînduri. Mai ales acum.

Străbătu în grabă holul servitorilor, pînă ajunse la scările din spate. Le urcă repede şi ajunse pe coridorul de sus. Din fericire, Carl spusese odată că biroul domnului Minter se afla la etaj.

Nu erau decît trei camere. Apăsă o clanţă. Era încăperea pusă la dispoziţie pentru doamne şi nu era nimeni înăuntru, spre bucuria ei. Dar cealaltă era încuiată. Biroul, evident. Scrîşni din dinţi, o încercă pe ultima şi dădu de o debara. Speranţele ei începeau să se risipească. Oare camerele aveau legătură între ele? Poate exista un balcon comun. Intră zîmbind în debara şi închise uşa, cufundîndu-se în beznă.

Înaintînd încet, dădu peste cîteva scaune şi o ladă de lemn, înainte să găsească uşa spre verandă.

Se strecură afară să se uite pe balcon. Nu avea legătură cu celelalte camere, aşa cum se aşteptase. Era la cel puţin un metru şi jumătate de cealaltă. Clătină din cap, uitîndu-se la rochia pe care o purta. N-avea cum să sară.

Îşi ridică fusta şi îşi desfăcu jupoanele, trăgîndu-le peste şolduri. Dar rochia i se părea la fel de incomodă.

Oftînd, îşi scoase restul hainelor şi pantofii, le aruncă pe toate şi le băgă într-o ladă goală, lîngă un scaun acoperit cu un cearceaf. Nu-i păsa dacă se mototoleau. De îndată ce o să-şi termine cercetările, o să se stre-

coare nevăzută pe unde venise.

Îmbrăcată numai în cămaşă, ieşi pe balcon, se apropie de balustrada din lemn şi se uită în jos. I se pusese un nod în stomac... Distanţa părea destul de mare, dar trebuia să ajungă în birou. Încurajîndu-se, escaladă balustrada, sprijinindu-se de clădire.

Calcula cît avea pînă la celălalt balcon. I se părea şi mai mult acum. Era o nebunie! Numai un ţicnit ar încerca aşa ceva. Dar îi veni în gînd imaginea tatălui ei după gratii şi o îmbărbătă.

Strînse din dinţi, inspirînd adînc şi, fără să se uite în jos, făcu un salt înainte.

Se agăţă cu amîndouă mîinile de balustradă, în timp ce picioarele îi atîrnau în aer. Îşi muşcă buza să nu ţipe. Inima i-o luase razna. Doamne sfinte!

Ridică un picior şi puse genunchiul pe marginea exterioară a verandei. Apoi se ridică şi se rostogoli pe partea cealaltă.

Alunecă pe podea şi rămase întinsă pe spate. De-abia mai putea să respire.

Dar se linişti pînă la urmă şi izbucni în rîs. Fusese cel mai nebunesc lucru pe care-l făcuse vreodată. Nici un om cu scaun la cap nu ar fi încercat aşa ceva.

Apăsă clanţa şi deschise uşa. Intră repede înăuntru şi se îndreptă spre cămin. Apoi găsi o lumînare, o aprinse şi se aşeză la birou. Răsfoi hîrtiile, dar nu reuşi să se lămurească. Era vorba de un transport, dar nu se ofereau amănunte.

Deschise sertarele. Înăuntru erau două registre şi cîteva facturi. Două registre? Ce ciudat. Le puse alături să le compare. Conţineau aceleaşi informaţii. De ce ar

ţine cineva două registre? Şi de ce sînt trecute cantităţi diferite pentru aceleaşi lucruri?

Văzînd că nu mai găseşte altceva, se ridică şi se sprijini de cămin. Căutase peste tot. Îşi coborîse privirea în podea, studiind modelul covorului. Dacă ar deţine informaţii secrete, ce ar face ca să nu mai afle nimeni? Le-ar arde? Se lăsă în genunchi şi începu să răscolească febril cenuşa. Nimic. Vru să se ridice, dar văzu o hîrtie într-un colţ.

O scoase încet şi o apropie de lumînare. Nu arsese complet.

Aşeză bucăţile de hîrtie pe birou. Alcătuiau un fel de factură. Pe una scria *Taverna Raleigh.* Şi parcă se mai distingea ceva. Oricum, de banii pentru taxe nu spunea nimic.

Le băgă în sîn, hotărîtă să le studieze mai tîrziu în linişte şi se întoarse spre uşă. Era timpul să piece; nu trebuia să forţeze mîna norocului.

Dar, în momentul acela, se auzi murmur de glasuri pe hol. Venea cineva!

– Ah, nu.

O cuprinse panica. Trebuia să iasă de acolo. Nu-i rămînea altă cale de scăpare decît balconul.

Fără să ezite, sări pe cealaltă verandă. Dar, în loc să se prindă de balustradă, căzu în gol.

Hawk stătea cu braţele încrucişate, sprijinit de un brad de la marginea pădurii, uluit de ce văzuse.

În ultima săptămînă o urmărise pas cu pas pe femeia brunetă. În fiecare dimineaţă ieşea din casă şi se plimba pînă la rîu. Faţa ei frumoasă era suplă, palidă şi avea ochii roşii de plîns. Stătea ore-n şir pe mal, răsucind un

fir de iarbă între degete. Ar fi vrut să se ducă la ea, să-i aline durerea, dar nu uitase ce-i făcuse lui Jason.

O urmase pînă aici astă-seară şi se ascunsese printre copaci. Deşi nu se distingea bine casa, o văzuse strecurîndu-se înăuntru şi apoi avîntîndu-se peste balcoane. Îi admira curajul, fără să vrea.

Tresări cînd apăru din nou pe terasă, năpustindu-se pe uşă. N-o să se oprească.

Fără să ezite, escaladă balustrada şi sări.

Îşi ţinu respiraţia cînd o văzu căzînd în gol. Fir-ar să fie! Alergă imediat spre ea.

Îngenunche lîngă fată şi-i dădu buclele la o parte. Un fir de sînge, se prelingea pe obraz. Se lovise cu capul de o piatră.

Înjurînd pe înfundate, o luă în braţe şi alergă în pădure, unde îşi legase calul. Cunoştea destul de bine legile albilor, să-şi dea seama că ar atîrna în streang dacă ar prinde-o. Îi privi faţa gingaşă. Dar n-o să se întîmple asta. Avea alte planuri pentru ea.

Capitolul 14

În timp ce mergea printre copaci, cu Samantha în braţe, Hawk îl văzu pe Nick ieşind din casă cu o fată în rochie roz. I se părea cunoscută.

Se ascunse, uitîndu-se printre crengi, şi-l zări pe Nick punîndu-şi braţul pe spatele fetei, protector. Fata îşi rezemase capul de umărul lui. Rămaseră tăcuţi un timp şi apoi o văzu ridicîndu-şi faţa spre Nick.

Hawk inspiră adînc, să se liniştească. Se uita cînd la faţa ei, cînd la a celei din braţele lui. Îi venea să rîdă.

– Fir-ar să fie!

Zîmbind, o strînse la piept, se întoarse spre Kosh-ki şi încălecă pe armăsar. Nu ştia de ce, dar simţea că nu era momentul potrivit să se răzbune. Nu, o să aştepte pînă se însănătoşea Jason. În orice caz, acum ştia unde s-o găsească.

Încerca să nu se gîndească la faptul că ajunsese s-o admire pe această femeie şi curajul ei. Şi că ar fi dus-o în patul lui dacă ar fi fost indiancă. Da, ar fi fost o parteneră de viaţă pe măsura lui.

O luase razna, ce mai! Nici o femeie albă nu merită atenţie. Chiar propria lui mamă – care era o femeie albă – îl învăţase acest lucru.

Se uită la frumoasa cu păr negru. Totuşi, această femeie era altfel. I se părea blîndă şi neînfricată în acelaşi timp. Nu ştia ce motive avea, dar era convins că acţiunile ei aveau un scop important.

După ce ajunse la vechea trăsură în care o văzuse venind, Hawk se îndreptă spre Riversedge. Cînd apăru plantaţia, încetini pasul. Ştia unde s-o ducă. O văzuse de cîteva ori sus, la fereastră. Cel puţin, credea că fusese ea.

După ce duse caii în grajd, se uită de jur împrejur. Nu era nimeni. Silver Hair nu-şi permitea să ţină mulţi servitori şi acest lucru îl avantaja pe Hawk în momentul de faţă. Ar fi greu să se lupte cu o femeie în braţe.

Se strecură în casă şi o duse la etaj. După ce găsi dormitorul ei, din cîte bănuia, o băgă în pat. Tocmai cînd o acoperea cu pătura, fata gemu şi deschise ochii. Îl privi curioasă, fără să se teamă.

– Hawk, murmură ea şi apoi se încruntă nedumerită. Cine eşti?

– Nu sînt o persoană importantă.

Îi mîngîie obrazul palid. O privi mult timp, vrăjit de trăsăturile ei delicate. Buzele cărnoase, moi, te îmbiau să le săruţi.

Şocat de gîndurile lui, îşi aminti ce durere simţise

cînd fusese respins de mama lui. Nu trebuia să aibă încredere în femeile albe.

Dar simţurile îi şopteau altceva. Îi studie fără să vrea trupul suplu, care se zărea sub pătură. Se întoarse spre uşă conştient că pasiunea era mai puternică decît raţiunea.

– Te rog, murmură Samantha ridicînd mîna. De ce nu-mi spui ce cauţi aici?

Nu înţelegea de ce se simţea atît de bine în compania lui. Îl privea atentă, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să i se dezvăluie un secret. Avea un ten întunecat, încadrat de păr des, negru, legat la spate. Gene lungi, drepte, îi umbreau ochii cenuşii. La lumina lumînării îi văzu bărbia puternică şi gura fermă, care părea dăltuită în piatră.

– Am de gînd să te pedepsesc, îi răspunse Hawk, mirat că îi mărturisise.

Pînă să se dezmeticească, bărbatul dispăruse şi Samantha lăsă mîna în jos. S-o pedepsească? Ce făcuse oare să atragă mînia acestui... indian? Îi bătea inima să-i sară din piept. Da. Era indian. Mai văzuse unul la tîrgul din toamna trecută.

Închise ochii şi îşi frecă rana de la cap. Ce motiv ar avea un indian s-o pedepsească?

– Samantha? răsună vocea lui Christine din hol. Eşti aici?

Se ridică ameţită şi îşi trase cuvertura pe piept.

– Sînt sus.

Auzi paşi pe hol şi, peste cîteva clipe, uşa se trînti de perete. Christine intră roşie la faţă.

– Ah, Samantha, ce s-a întîmplat? o întrebă ea, îngrijorată. Cînd am simţit durerea aceea în tîmplă, am

crezut că eşti pe moarte...

Îi tremurau buzele şi avea lacrimi în ochi.

Samantha se întristă s-o vadă atît de distrusă şi desfăcu braţele.

Christine se aruncă la pieptul ei, plîngînd în hohote.

– Ah, Doamne, Sam. Dacă ţi s-ar întîmpla ceva, aş înnebuni. Mi-a fost atît de frică! Am crezut că ai fost ucisă.

– Sssst, o linişti Samantha. Sînt bine, la fel ca tine. Nu mai plînge.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Christine, înălţîndu-şi capul.

– Era cît pe ce să fiu prinsă în biroul domnului Minter şi am încercat să scap în grabă. Din păcate, nu mi-am luat destul avînt cînd am sărit de pe balcon.

– Ai sărit! Eşti nebună?

Christine era îngrozită.

– Dacă mureai?

Izbucni din nou în lacrimi.

– Nu mai suport. Te rog să încetezi, Sam. Pe tata aproape l-am pierdut. Vrei să te pierd şi pe tine?

– Ba nu l-am pierdut. Să nu mai spui niciodată aşa ceva! se înfurie Samantha, zguduind-o. N-o să-l las să putrezească în închisoare. Indiferent ce va trebui să facem, tata va scăpa şi se va întoarce la noi.

– Dacă va mai avea la cine să se întoarcă, zise Christine.

– Nu, se încăpăţînă Samantha. *Îţi promit, surioară, că* vom apuca amîndouă ziua aceea.

O durea capul şi se trînti pe perne.

– Dar ar trebui să progresăm, dacă vrem să reuşim.

– Ai găsit ceva important în biroul domnului Minter?

– Nu. Nimic.

Se încruntă, amintindu-şi de hîrtiile ascunse în sîn.

– *Cred că nu-i nimic important, în orice caz. Poftim.*

Aruncă hîrtiile arse pe masă.

– Nu-mi dau seama ce reprezintă. Iar *acum mă doare* capul prea rău, să mă gîndesc.

Christine tresări îngrijorată.

– Effie s-a culcat, dar îţi pregătesc eu un ceai, dacă vrei.

Samantha zîmbi, impresionată de gestul surorii ei. Christine acceptă să se înjosească pentru ea.

– Da, surioară, mulţumesc.

După ce plecă la bucătărie, fata îşi aminti de indian. O salvase, deşi intenţiona s-o pedepsească. De ce? Îşi duse mîna la frunte. Ah, ce rău o durea capul! Îi era imposibil să se gîndească. Dar mîine va încerca să lămurească lucrurile.

Christine se întoarse cu ceaiul. Lichidul dulce, fierbinte, o ajută să-şi aline durerea şi să-şi limpezească gîndurile. Cînd se uită la sora ei, aşezată pe scaun, lîngă pat, îşi aminti scena la care asistase mai devreme.

– Christine? Mi s-a părut mie sau erai în braţele lordului Windhall?

Fata se înroşi pînă în vîrful urechilor. Apoi se îndreptă de spate, încordată.

– Da şi a fost numai vina ta.

– Ce?

– Exact ce ai auzit. Erai în spatele lui şi tocmai se pregătea să se întoarcă. Te-ar fi văzut dacă n-aş fi făcut ceva.

– Te felicit pentru prezenţa ta de spirit, surioară. Dar chiar trebuia să-l săruţi?

Obrajii fetei ardeau ca focul.

– Nu. A fost ideea lui.

Se ridică din pat şi începu să se plimbe prin cameră.

– Dar nu pot să-l învinuiesc. Pur şi simplu m-am *aruncat în braţele* lui.

Îşi răsucea rochia în mîini.

– Mă crede probabil o...

– O desfrînată, nu?

Christine se albi la faţă.

– Ah, nu. Crezi că am fost atît de îngrozitoare?

Samantha chicoti.

– Nu, surioară. Încercam doar să te înveselesc. Cred că i-a plăcut foarte mult.

– Serios?

Samantha era exasperată. Sora ei dusese o viaţă prea convenţională. Şi nu o lăsa inima să-i spună că prima ei presupunere era probabil corectă. O crezuse o femeie uşoară, mai mult ca sigur. Fata se bucura în sinea ei. Dacă ar cunoaşte-o mai bine, lordul Windhall şi-ar da seama ce mult se înşela.

– Da, sînt sigură, îi răspunse Samantha. Să nu te mire dacă o să vină mîine să te vadă.

Christine era disperată.

– Mîine? Ah, nu. Ce să fac? Cum să dau ochii cu el?

Se *prăbuşi la loc pe scaun*.

– N-aş fi în stare.

– Ba o să fii. Nu trebuie decît să găseşti un motiv plauzibil, care să explice de ce te-ai aruncat în braţele lui.

Samantha ezită:

– Bineînţeles, n-o să-i spui adevărul.

– Şi atunci ce să-i spun?

– Că... ai văzut un indian şi te-ai speriat.

– Ce?

– Un indian, repetă Samantha. Ştii, un om roşu, îmbrăcat în haine de piele de căprioară. Îi spui că te-ai speriat atît de rău, încît erai cît pe ce să leşini.

– N-am auzit aşa ceva.

Samantha îşi înălţă sprîncenele, dar nu-i povesti ce se întîmplase.

– Dacă ai o idee mai bună, aş vrea s-o aud.

– Bine, o aprobă Christine oftînd. La urma urmei, prefer să mă creadă nebună decît uşuratică.

Apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă ea, întorcîndu-se.

Samantha o aprobă.

– Mă bucur, pentru că mîine, dacă apare lordul Windhall, vreau să-l primesc în rolul mătuşii Madeline.

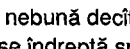

– Nu-mi pasă ce ţi-a spus Hawk, se înfurie Jason, zbierînd la Jedediah. M-am săturat de frunzele astea afurisite.

– Încăpăţînat ce eşti...

– Nu.

Jason îşi trase pantalonii largi şi se năpusti la Jed, bătînd cu pumnul în masă.

– În ultimele două săptămîni am înghiţit destule medicamente cît pentru o viaţă întreagă. Şi astă-seară vreau să mă întorc la Crystal Terrace, unde o să am parte de linişte... şi de mîncare bună.

– Băiete, ai un creier de furnică.

– Poate, zise Jason obosit. Dar m-am săturat de atîta dădăceală. Acum mă simt bine, chiar nu vrei să înţelegi?

– Bine, n-ai decît. Întoarce-te în casa aia elegantă, plină de servitori nepăsători, dacă nu mai ai nevoie de mine.

– N-am vrut să te jignesc. Dar înţelege că m-am săturat să fiu cocoloşit. Haide, Jed, n-are rost să ne despărţim supăraţi.

– N-ar fi prima oară.

– Nu, n-ar fi, zîmbi Jason. Însă nu mi-ar plăcea.

– Hmmm. Nu văd cum o să te întorci, cînd Nick este acolo.

– O să mă deghizez în bătrîn şi dacă mă întîlnesc cu cineva pe drum, o să mă prezint drept Leopold, tatăl lordului Windhall.

– Ce urît gest faţă de bunicul tău vitreg.

– Nu cred că o să-l deranjeze.

Deoarece nu-l cunoscuse niciodată pe răposatul tată al mamei sale vitrege, lui Jason puţin îi păsa.

– Oricum, farsa n-o să dureze mult. Nick şi cu mine vom schimba din nou locurile.

– Fratele tău o să se întoarcă la Williamsburg?

– Da.

– Şi ce face acolo, de fapt?

– Fură marfă, zîmbi Jason. Mătase, dantelă.

– Nu văd la ce-i folosesc.

– Cei bogaţi sînt de altă părere. Iar profiturile sînt folosite pentru plata minuteman-ilor.[1]

Jason se aşează în pat şi îşi trase ciorapii.

– Poţi să-mi împrumuţi un cal?

– Pe bătrîna Molly. Dar s-o trimiţi înapoi cît de repede poţi. Am nevoie de ea.

– O s-o trimit cu Hawk.

Jason se ridică, îndesîndu-şi prosoape în pantaloni. Jed dădea din cap dezgustat, în timp ce el se costuma în bătrîn.

Drumul nu i se păru deloc uşor. Plecase tîrziu şi-l înjunghia rana. Iapa îl zguduia atît de rău, încît strîngea din dinţi să nu urle de durere.

Culmea era că se simţea într-adevăr ca un bătrîn pînă să ajungă la Crystal Terrace. Îi tremurau mîinile de frig şi de-abia se mai ţinea în şa.

Dahlia nu se arătă surprinsă de bătrînul gentleman care apăru la uşă la ora trei noaptea. Abia după vreun sfert de oră îşi dădu seama că era Jason. Dar nu-i făcu morală. Îl primi înăuntru şi-i dădu un ceai fierbinte cu brandy.

Poate că era în avantajul lui să arate atît de prăpădit. Spera să-l impresioneze şi pe fratele lui. În orice caz, dacă Nick se înfuria pentru ce-i făcuse, o să-i amintească de petrecerea lui Lorelei Whitcomb, unde-l trimisese direct în gura lupului, ştiind că vor fi prezente două din amantele lui.

Sorbind din ceai, îşi sprijini capul de spătar. Nu se

---

1. Soldaţi din perioada războiului american pentru independenţă.

îndoia că Nick o să se supere puţin, dar spera să amîne scandalul dimineaţă.

– Jason?

Nick stătea în uşă, în halat şi papuci.

– Tu eşti cel care se ascunde după perciunii aceştia, nu?

– Da, frăţioare. Deşi cred că eşti singurul care şi-ar da seama.

Nick zîmbi şi îşi băgă mîinile în buzunare.

– Poate nici eu nu mi-aş fi dat seama, dacă nu m-ar fi prevenit Carl. Arăţi oribil.

Jason îşi şterse pudra de pe faţă. Nu-şi dorea decît să fie în pat, gol, eliberat de hainele astea stînjenitoare. Nu i-ar strica un somn bun... fără medicamente.

– Cred că mă simt mai rău decît atît. Aşa că, dacă ai de gînd să mă cerţi, te rog să aştepţi pînă mîine.

– De ce să te cert?

Nick se prostise sau ce era cu el?

– Nu te juca aşa cu mine, frăţioare. N-am chef de glume. Ştiu că eşti furios pentru că am schimbat locurile. Şi sînt dispus să-ţi ascult toate reproşurile după un somn bun.

– Ah, la asta te gîndeai. Da, la început m-am înfuriat, dar acum consider că mi-ai făcut o favoare.

– Ce? sări Jason. Care favoare?

Nick se sprijini de cămin.

– Dacă n-ai fi schimbat locul cu mine, ai fi cunoscut-o pe Christine Fleming.

Jason se încruntă. Parcă mai auzise undeva acest nume.

– Cine dracu' este Christine Fleming?

– Cea mai frumoasă femeie creată de Dumnezeu pe pămînt, zîmbi Nick. Este nepoata lui Madeline Traynor.

Jason gemu. Acum ştia unde auzise numele.

– Deci îmi eşti recunoscător. E clar că ţi-ai pierdut minţile.

– Ce tot vorbeşti?

– Nimic.

Dădu din mînă.

– Continuă, te rog.

– Oricum, este o poveste lungă, aşa că n-o să te obosesc astă- seară. Dar mîine vreau s-o cunoşti. O să trec s-o văd pe la două.

– Nici gînd, frăţioare. Am de gînd să mă odihnesc, pînă te întorci la Williamsburg.

– Nu.

– Cum adică?

– Nu plec.

– Fir-ar să fie, Nick, trebuie să pleci. Nu ştiu nimic despre afacerile voastre de acolo.

– Nu-i nimic urgent deocamdată. Blocada a paralizat aproape toate vapoarele, în afară de cel al lui Clayton Cordell, care a fost distrus de piraţi.

Nick dădu din mînă.

– Aşa că o să rămîn.

Jason de-abia se abţinea să nu înjure. Ce dracu' se întîmplase cu fratele lui? Îl studie mai atent. Ştia despre ce era vorba, bineînţeles. Nick se îndrăgostise... din nou.

Ridicîndu-se încet în picioare, îşi scoase peruca, încercînd să-şi netezească părul. Trecuse de mii de ori prin situaţii asemănătoare. Şi ştia din experienţă că lu-

crul cel mai bun era să-l trimită la Williamsburg, unde-i era locul.

O mai făcuse şi altă dată. Nu trebuia decît să convingă domnişoara în cauză că Nick – adică Montague Windhall – era un ticălos de primă mînă. Bineînţeles, va fi ceva mai greu s-o convingă pe Madeline, care-l cunoştea prea bine pe Montague. Dar o să se descurce.

Înainte să iasă din cameră, îl întrebă peste umăr:

– La ce oră spuneai că o s-o vizităm pe Christine Fleming?

Capitolul 15

Aşa cum prevăzuse Samantha, a doua zi de dimineaţă sosi un bilet de la Montague, prin care le transmitea că va veni în vizită la ora două. Christine nu era gata cînd Effie anunţă sosirea lui, aşa că Samantha, deghizată în Madeline coborî să-i ţină companie.

Nu-l mai văzuse pe Montague din dimineaţa aceea, cînd îl surprinsese în costum de călărie şi schimbarea o luă prin surprindere.

Azi se îmbrăcase în mătase bleu, în ton cu ochii. Trăsăturile lui virile, îmblînzite de pudră, păreau mai puţin ameninţătoare.

Era fără îndoială cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse vreodată, dar părea schimbat. Mergea mai ţeapăn şi-i lipsea graţia pe care o remarcase în noaptea în care îl jefuise. Se mişca mai rafinat, dar cel mai mult o uimea

gura. Înainte remarcase o expresie cinică, primejdoasă, în timp ce acum zîmbea blînd.

Vicontele îi dădu pelerina lui Effie şi se întoarse să discute cu cineva, în spatele lui. Samantha fu cît pe ce să leşine cînd îl văzu pe bătrînul care-i salvase viaţa. Ce căuta aici?

Montague se îndreptă apoi spre ea, zîmbitor.

– Ce mai faci, lady Traynor? o întrebă el, sărutîndu-i mîna.

Samantha se încruntă. De ce era atît de convenţional? Se uită la bătrînul bărbos; nu mai înţelegea nimic. Omul părea prost dispus.

– Bine, mulţumesc, tinere. Şi văd că nici tu n-arăţi rău, zise ea cu un glas tăios.

– Da, da, într-adevăr, spuse vicontele zîmbitor. Am venit cu cineva.

Îi făcu semn spre bătrîn.

– Lady Traynor, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fra... tatăl meu, Leopold Windhall.

Tată? Ah, Doamne!

– Încîntată de cunoştinţă.

Samantha dădu din cap cînd Leopold îi sărută şi el mîna.

– Spui că este tatăl tău? îl întrebă ea pe Montague, încruntîndu- se.

Cînd se uită în ochii bătrînului, i se strînse inima.

– Da, am observat asemănarea.

– Am auzit multe despre tine, lady Traynor, zise Leopold. Am auzit că ai avut grijă de fiul meu.

– De fapt, Dahlia s-a chinuit cu el. Eu l-am vegheat doar cîteva nopţi. Christine o să apară imediat.

Montague dădu din cap şi se aşeză pe canapea, dar Leopold preferă un scaun lîngă foc. Observă că se mişca surprinzător de agil. Foarte ciudat la vîrsta lui. Ar trebui să aibă vreo şaizeci de ani. Iar ultima oară cînd îl văzuse nu i se păruse la fel de vioi.

Îşi alungă gîndurile, hotărîtă să se concentreze asupra situaţiei de faţă.

– Vreţi nişte ceai?

– Ce fel? o întrebară amîndoi într-un glas.

– Cred că de mentă, le răspunse Samantha, ascunzîndu-şi zîmbetul.

Montague părea stînjenit de izbucnirea lor, spre deosebire de Leopold care-i făcea impresia că oftase uşurat. De ce oare? Doar nu gustase din ceaiul mătuşii Katherine. Zîmbi în sinea ei. Aflase probabil de la fiul lui.

– Da, sigur, zise Montague, pe un ton spăşit.

Leopold o privea drept în ochi.

Samantha se scuză şi ieşi din cameră să-i spună lui Effie ce să le aducă. Cînd se întoarse, se aşeză vizavi de bătrînul lord.

– Am auzit că aţi fost atacat de un bandit.

– O banditâ, o corectă Leopold. Da, am fost rănit.

– Dacă pun mîna vreodată pe nemernica aceea, o să am grijă să atîrne în ştreang, zise Montague înfierbîntat.

Leopold se întoarse spre fiul său.

– Nu Seducătoarea în roşu m-a înjunghiat, ci vizitiul.

– Dar eu am crezut... se bîlbîi Montague. De fapt toţi sînt convinşi că bandita a fost de vină.

Samantha se cutremură.

Leopold era revoltat.

– Cine dracu' a lansat zvonul ăsta? Îţi dai seama că imbecilii din Lynch's Ferry sînt pe urmele ei? Data viitoare cînd o să mai jefuiască o trăsură, or s-o ucidă.

– Din partea mea, cu atît mai bine, dacă o vor omorî.

Leopold se încordă. Îi făcea impresia că de-abia se stăpînea să nu-şi plesnească fiul.

– Am înţeles că ai sosit de curînd la Lynch's Ferry, Leopold, zise ea, schimbînd subiectul pentru mai multă siguranţă. De unde eşti, de fapt?

– Din Anglia. Pe urmă am venit al Shenandoah, zise el, în timp ce-l privea încruntat pe Montague. Am o plantaţie la Halcyon.

– Halcyon? Ciudat nume! Ce înseamnă?

– Paşnic, liniştit, îi răspunse el, ridicînd din umeri. Mitologia spune că Halcyon a fost o pasăre legendară care liniştea vîntul şi marea în timpul iernii.

– Şi este linişte pe-acolo?

– Foarte, zîmbi bătrînul.

– Eu n-am fost niciodată la Shenandoah, dar am auzit ce frumos este. Se află undeva, la sud de munţii Allegheny, nu?

– Exact, răspunse Montague în locul tatălui său. Frumos este puţin spus. Maiestuos ar fi mai potrivit. Cînd stai pe balcon şi priveşti pajiştea, îţi vine să pictezi un tablou sau să scrii o poezie.

– Se pare că îţi iubeşti foarte mult plantaţia.

– Aşa este.

– Atunci de ce stai aici? Mai ales iarna?

– Păi...

Se uită neajutorat la Leopold.

– Am cumpărat de curînd Crystal Terrace, interveni

bătrînul. Fiul meu a venit să supravegheze plantarea tutunului la primăvară. Iar acum încearcă să facă rost de un supraveghetor şi de nişte sclavi.

Foşnetul mătăsii pe hoi îi făcu să tresară.

– Scuzaţi întîrzierea, zise Christine timidă.

Arăta mai bine ca oricînd, remarcă Samantha mîndră. Îşi lăsase părul negru să-i atîrne pînă la umăr şi-l prinsese cu o panglică verde.

Rochia pe care o alesese era după ultima modă pariziană. Volanele crem se revărsau din crăpătura fustei. Dar cel mai mult o îngrijora decolteul scandalos, care-i expunea sînii rozalii. O singură mişcare greşită şi s-ar fi revărsat în văzul tuturor.

Se uită la Montague şi scrîşni din dinţi. Avea broboane de sudoare pe frunte, iar Leopold se albise la faţă, de parcă ar fi văzut o fantomă. O privea pe Christine cu gura căscată şi ochii ieşiţi din orbite. Ce bătrîn libidinos!

Se ridicară în picioare.

– Christine, cred că îl cunoşti pe Montague Windhall.

Christine dădu din cap, cu ochii în podea.

– Celălalt este tatăl lui, Leopold, zise ea, făcînd semn spre bătrînul cu perciuni.

Christine îşi înălţă capul şi zîmbi.

– Mă bucur să vă cunosc, Înălţimea Voastră, zise ea, întinzîndu-i mîna.

Leopold îşi reveni repede şi-i sărută degetele.

– Şi eu la fel, milady.

Samantha sesiză ceva ciudat în glasul lui.

Christine se întoarse apoi spre Montague.

– Mă bucur să te revăd.

Tînărul o privea ca un cățeluș credincios, pe care stăpînul tocmai îl mîngîiase pe cap. Se întristă. Se vedea cît de colo că tînărul era vrăjit de sora ei. Pentru a doua oară în viață Samantha simțea ghimpii geloziei.

Își încleștă pumnii. Ce se întîmpla cu ea? O sărutase de două ori – cînd delira încins de febră – și se purta ca o fetiță îndrăgostită. Trebuia să-și revină. Acest om nu însemna nimic pentru ea. Dar oricît de mult încerca nu putea uita trupul lui suplu, fierbinte, lipit de al ei sau buzele înfometate, devastatoare.

Se uită la Leopold, străduindu-se să-și alunge gîndurile. Îi privea pe Christine și pe Montague cu buzele strînse. Părea furios. Oare nu era de acord cu Christine?

– Christine, du-te să vezi ce-i cu Effie. Între timp o să le arăt domnilor grădina. Dacă nu vă deranjează, adăugă ea, întorcîndu-se spre Leopold.

Bătrînul o aprobă, dînd din cap.

În schimb Montague nu se arătă deloc încîntat.

– Cred că o să aștept înăuntru. Nu mi-am revenit încă după răceala aceea cumplită, zîmbi el.

Leopold ezită.

– Cum dorești, zise el, oftînd în cele din urmă și-i întinse brațul Samanthei.

Fata îl luă de braț, uimită de mușchii tari care se simțeau sub haine. Îi tremura mîna și Leopold se grăbi să-i cuprindă degetele. Căldura lui o înfioră din cap pînă în picioare și o făcu să se întoarcă spre el. Cînd se priviră în ochi, avu senzația că se oprise timpul în loc. El tresări, la fel de mirat ca ea.

Samantha își reveni prima și-i făcu semn spre glasvandul care ducea spre verandă.

– Pe aici, Înălţimea Voastră.

De ce era atît de agitată?

– Nu vă luaţi un şal?

Samantha ştia că aşa ar fi trebuit. Doamnele în vîrstă nu ieşeau în rochie pe o asemenea vreme, dar era prea înfierbîntată să-i pese.

– Nu, sînt obişnuită cu frigul.

– Cum doriţi.

Cînd ajunseră pe aleea care ducea spre tufişuri, fata se opri brusc.

– De ce nu vă place nepoata mea?

– Ce vă faceţi să credeţi asta?

– Leopold, sîntem prea bătrîni să ne purtăm ca nişte copii. De ce nu-mi spui? Poate o să rezolvăm într-un fel.

O privi gînditor un timp şi apoi încuviinţă din cap.

– Poate că ai dreptate, lady Traynor.

Atinse o frunză cu degetul înmănuşat.

– Fiul meu este un băiat bun. Din păcate însă se îndrăgosteşte cu uşurinţă de femei frumoase, cu ochi mari, ca nepoata dumitale. Are multă treabă aici, la Crystal Terrace, şi a început s-o neglijeze.

– Crezi că nepoata mea este de vină?

– Nu în întregime. Dar ai observat probabil ce mult îl tulbură prezenţa ei.

Se încruntă brusc.

– Apropo de nepoată, te-a ajutat cumva să-l îngrijeşti pe fiul meu cînd zăcea bolnav?

– De ce mă întrebi?

Ridică din umeri, mişcîndu-şi burta voluminoasă.

– Montague spunea că a văzut o fată cu păr negru şi

ochi verzi. M-am gîndit că s-ar potrivi descrierii.

Samantha înghiţi în sec. Ştia la ce se referea. Simţea şi acum strînsoarea braţelor lui Montague, dezmierdarea buzelor lui. Îşi trase mîna şi îşi strînse braţele în jurul ei.

– Cred că a stat lîngă el o dată sau de două ori, cînd aveam treabă, minţi ea.

– Înţeleg.

Se uită gînditor la tufişul de şofran de iarnă şi luă un boboc în mînă.

– Cîţi ani are?

– Optsprezece.

– Atît de tînără?

– Pentru noi doi pare foarte tînără, într-adevăr, zîmbi Samantha. Dar cred că fiul tău are altă părere.

– Da, probabil.

Se întunecă la faţă şi se întoarse brusc.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem înainte să... adică ştii, mi s-a făcut frig.

Samantha îl privi mirată, iar apoi dădu din cap, pornind-o pe cărare. Se împiedică de rădăcina unui copac şi fu cît pe ce să cadă.

Leopold o prinse de braţ, dar burta lui mare îl dezechilibră şi căzură amîndoi în tufiş.

Samantha îşi acoperi faţa cu mîinile să-şi înăbuşe rîsul. Leopold era foarte caraghios pe spate, cu pîntecul lui voluminos în sus.

Dar îşi reveni repede şi o ajută să se ridice. Nu-şi luase mîinile de pe faţă, de teamă să nu izbucnească în rîs.

Probabil că o crezuse şocată, pentru că o luă în

braţe, cît îi permitea burta.

– Te simţi bine, Madeline? Te rog să nu plîngi.

O mîngîie pe spate. Era atît de plăcut, încît îşi lipi sînii de pieptul lui. Pîntecul lui moale se mulase pe abdomenul ei. Dar cînd o privi drept în ochi se încruntă şi-i dădu drumul brusc, ca şi cînd şi-ar fi amintit unde se afla.

Fata se îngrozi. Dacă îi aflase secretul? Mîinile lui îi pipăiseră spatele – singura parte a corpului pe care n-o acoperise cu perniţe.

– Te simţi bine? o întrebă el rece.

Samantha încuviinţă din cap.

– Atunci să mergem.

Această bruscă schimbare de atitudine o îngrijora. Oare îşi dăduse seama că nu era o femeie bătrînă? Sau era uluit de faptul că o ţinuse în braţe? Era neplăcut în ambele cazuri.

Samantha fu cît pe ce să se lovească de Leopold cînd intrară în salon. Omul încremenise în loc.

– Ce este?

Se uită în cameră. Christine era în braţele lui Montague, înlănţuiţi într-un sărut pasional. Cînd îi văzu, se albi la faţă.

Leopold îşi încleştă pumnii. Samantha se cutremură cînd îl auzi vorbind:

– Dă-i drumul imediat, Montague.

Tinerii tresăriră.

Christine se înroşi violent şi lăsă ochii în jos.

Montague, în schimb, zîmbea nepăsător. Oare nu se temea de tatăl lui?

Se uită atentă la Leopold. Era furios. Ochii lui arun-

cau scîntei. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi jurat că era gelos pe Montague.

Îl urmări curioasă cum îşi frămîntă mîinile. Pentru o clipă crezu că o să izbucnească, dar se stăpîni. Cînd vorbi din nou, cuvintele lui răsunară mai rece ca viscolul.

– Hai să mergem, Montague. Acum!

De îndată ce plecară, Samantha se întoarse spre sora ei.

– Ţi-ai pierdut minţile? Înţeleg că ai vrut să-l săruţi pe Montague. Este foarte atrăgător. Dar aici, cînd era şi tatăl lui?

Christine se trînti pe canapea.

– Am stricat tot, nu-i aşa? Ah, Samantha, nu ştiu cum s-a întîmplat, te rog să mă crezi. Stăteam şi discutam, iar apoi m-am trezit deodată în braţele lui.

Îşi frîngea mîinile în poală.

– N-am făcut-o dinadins. S-a întîmplat. Acum, tatăl lui o să creadă că sînt o... tîrfă, zise ea, tremurînd.

Samantha se aşeză oftînd lîngă ea. Cum s-o învinuiască pe Christine cînd şi ea căzuse victimă farmecului irezistibil al lui Montague?

– Nu cred, o linişti fata. La vîrsta lui are destulă experienţă de viaţă. Poate că ştie de ce este capabil fiul lui. Mă îndoiesc că va da vina pe tine. Cel mult, o să-i tragă o bătaie bună odraslei sale pentru că a corupt o fată inocentă.

– Ah, nu, n-aş suporta să sufere din cauza mea.

Se ridică în picioare.

– Trebuie să discut neapărat cu tatăl lui.

– Cu Leopold? Ah, nu, Christine. Ar fi şi mai rău.

Lasă-mă pe mine. Ultima oară cînd ai încercat să te justifici, tata te-a închis două zile în camera ta.

– Mă îndoiesc că o să te asculte chiar şi pe tine, mătuşă Madeline. Era turbat de furie cînd a plecat.

– Nu mă dau drept Christine. Hai, vino sus şi ajută-mă să mă schimb.

– N-o să cred niciodată aşa ceva, zbieră Nick.

Jason oftă şi îşi aruncă peruca pe pat.

– Fir-ar să fie, Nick. Nu înţelegi că am văzut-o pe Seducătoarea în roşu cu ochii mei? I-am zărit gura, bărbia, sînii. Este una şi aceeaşi femeie cu Christine.

Se întoarse furios spre fratele lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu! A venit la mine cînd eram bolnav. Să-şi examineze opera, probabil. Am sărutat-o, am ţinut-o în braţe. Crezi că nu i-aş recunoaşte rîsul? Crede-mă, Nick, lady Christine Fleming este Seducătoarea în roşu. Şi jur că o să ţi-o dovedesc.

Nick clătină din cap.

– Era probabil cineva care-i seamănă. Este prea blîndă, Jason. N-ar fi capabilă de aşa ceva. N-o cunoşti ca mine. Este o adevărată lady. Aş garanta cu viaţa mea.

– Nu te sfătuiesc, frăţioare, pentru că ai pierde. Este Seducătoarea în roşu.

– N-ai curajul să pariezi, nu-i aşa?

– Ba da, pe orice.

– Dacă pierd, îţi dau o mie de lire, iar dacă voi cîştiga mi-l dai pe Adversary.

Jason ezită. Adversary? Armăsarul lui?

– Alege altceva.

– Văd că nu mai ești atît de sigur, frățioare.

Jason scrîșni din dinți. N-o să-l lase pe Nick să triumfe. Și era convins oricum că avea dreptate.

– S-a făcut.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– O să-mi prindă bine niște bani. Și acum te rog să mă scuzi, frățioare. O să-mi petrec următoarea oră – se trase de barba falsă – în baie, să scap de Leopold.

Nick rîse.

– Păcat. Începuse să-mi placă bătrînul.

Își aranjă manșetele dantelate.

– Eu o să trec pe la Peter. Am auzit azi-dimineață că reședința Hawksley a fost călcată de hoți ieri.

Jason tresări.

– Nu mai spune. Află cît mai multe amănunte. S-ar putea să fie interesant.

După plecarea lui Nick, se îmbăie, dar nu reușea să-și alunge din gînd incidentul de la reședința Hawksley. Să fie mîna Seducătoarei în roșu? Oare Christine fusese acolo noaptea trecută?

Peste o oră, Jason își puse pantalonii și o cămașă înflorată. Părul lui negru era umed încă. Doamne, ce bine era să se îmbrace din nou în hainele lui!

– Înălțimea Voastră! zise Dahlia, închizînd ușa. Vă caută cineva. Spune că o cheamă lady Fleming.

Nu-i venea să creadă. Ce voia oare? Fir-ar să fie. N-avea timp să se deghizeze în Leopold. Dar se liniști imediat și începu să zîmbească. Poate că i se oferea ocazia să afle mai multe amănunte despre prea ne-

vinovata lady Christine... şi poate va obţine un avantaj asupra fratelui său.

– Mulţumesc, Dahlia. Poţi să te întorci la treburile tale. O să mă ocup eu de această domnişoară.

Samantha îl aştepta pe Leopold în holul spaţios, pardosit în roşu. Se îmbrăcase în rochia verde a lui Christine.

– Lady Fleming? răsună o voce în spatele ei. Ai vrut să mă vezi?

Samantha se întoarse brusc. Nu-şi imaginase că o să dea peste Montague.

– Nu, aş vrea să discut cu tatăl tău.

– De ce?

Îşi lăsă ochii în jos. Pieptul lui lat o înnebunea. De ce se îmbrăcase aşa?

– Mă gîndeam să-i explic. N-aş vrea să se răzbune pe tine pentru cele întîmplate la Riversedge. A fost vina mea. N-ar fi trebuit să te las să mă săruţi.

Jason se apropie; îi studia buzele, atent.

– Mi-a plăcut să te sărut, spuse el sincer, amintindu-şi de noaptea cînd delirase, încins de febră.

Samantha se uită în jur, nervoasă. De ce vocea lui o tulbura atît de mult? Doamne, parcă nu mai era ea!

– Şi mie mi-a plăcut. Dar nu vreau să-l ştiu supărat pe tatăl tău.

Jason o luă de bărbie.

– Tata nu este acasă şi oricum ne înţelege. Doar a fost şi el tînăr şi îndrăgostit.

Samantha se grăbi să schimbe subiectul.

– Era furios cînd aţi plecat. Şi am presupus...

Jason îi atinse buzele cu degetul mare.

– Sssst.

Nu trebuia s-o lase să vorbească. De fapt şi lui îi venea foarte greu să se concentreze. Nu rezista s-o vadă mişcîndu-şi buzele. Doamne, nu-şi dorise niciodată să sărute o femeie ca acum.

Samantha îl privea împietrită. Ce mult ar fi vrut să simtă căldura buzelor lui!

Jason îi mîngîie obrazul. Apoi înaintă spre ea, pînă cînd îşi atinse pieptul de sînii ei. Simţea că explodează. Incapabil să se abţină, îi acoperi gura cu a lui.

Samantha se topise. Plăcerea o inunda în valuri. Fără să-şi dea seama, îi mîngîie umerii, gîtul, tremurînd de pasiune. Se lipi de ea gemînd ca un animal rănit şi-i desfăcu buzele.

Cînd îi simţi limba, se cutremură de dorinţă. Mîinile lui îi frămîntau senzual umerii. Îşi atinse limba de a lui, iar în clipa aceea constată îngrozită şi entuziasmată în acelaşi timp că o apăsa ceva tare pe burtă.

Pentru prima dată în viaţa lui Jason se lăsase pradă sentimentelor. Această femeie îi trezea senzaţii nebănuite. Ştia că ar fi trebuit să pună capăt acestei nebunii, dar nu putea. Îşi încleştă mîna pe sînul ei şi-i simţi sfîrcurile întărîndu-se în palma lui. Samantha tremura de dorinţă. Cealaltă mînă alunecă pe şoldul ei şi o lipi de el, să-şi înece pasiunea.

Teama o readuse la realitate. Deşi nu ştia ce o înspăimînta mai mult: sentimentele ei sau ale lui. Trebuia să pună capăt imediat acestei nebunii.

– Montague, încetează, te implor.

Jason era prea pierdut să audă sau să înţeleagă rugămintea ei. O săruta la nesfîrşit.

Doamne sfinte, se rugă ea, trebuia să se oprească. Se gîndea disperată ce să facă. În cele din urmă, îl luă de umeri şi începu să-l scuture.

– Încetează imediat!

Jason clipi, ca şi cînd s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Ce?

– Cum îndrăzneşti să profiţi de mine?

– Să profit? repetă el, uluit.

– Da, nu-ţi dai seama ce faci?

– Ah, afurisită ce eşti! ţipă el furios, apropiindu-se şi mai mult. Pe cine încerci să păcăleşti? Ţi-a plăcut la fel de mult ca şi mie.

Samantha se făcu stacojie la faţă. Ştia că avea dreptate.

– Mi-a plăcut? Cum îndrăzneşti? Ascultă, neruşinatule, află că atingerea ta mă lasă rece, minţi fata.

Jason se încordă furios. Îl zvîcnea un muşchi în bărbie, ameninţător. Samantha se dădu înapoi.

– Vrei să-ţi arăt ce efect are atingerea mea? o întrebă el blînd, înaintînd hotărît.

Ştia că n-ar rezista s-o mai ia în braţe, aşa că înălţă capul, sfidător.

– Ascultă, domnule, persoana dumitale nu mă interesează nici un pic.

Apoi se întoarse, încercînd să pară cît mai demnă şi se îndreptă spre uşă.

– La revedere, Înălţimea Voastră.

Ieşi în grabă şi se urcă în trăsură. De-abia îşi stăpînea tremurul. Cum îndrăznise să-i vorbească aşa? Încercase să se desprindă din braţele lui înainte să fie prea tîrziu. Dar nu-şi imaginase că o să-i spună „afurisită". Ce

cuvînt revoltător. Avea tupeu, nu glumă. Se trînti pe canapeaua tapiţată. Şi ea care se simţise vinovată pentru felul în care îl tratase Seducătoarea în roşu. Auzi! Porcul ăsta merita tot ce era mai rău.

Deodată îi veni o idee şi zîmbi răutăcios. Oftă uşurată, netezind rochia lui Christine. Poate n-ar fi rău ca Seducătoarea în roşu să învie din morţi şi să dea încă o lovitură scandaloasă.

Capitolul 16

Cînd sosi acasă, Samantha era atît de grăbită să ajungă în camera ei, încît fu cît pe ce să se ciocnească de Effie.

– Uşor, fetiţo. Sora ta nu-i sus. A plecat cu prietena ei Pamela.

Apoi îi dădu o scrisoare sigilată.

– Tocmai voiam s-o duc la tine în cameră, cînd ai apărut ca o vijelie.

Samantha zîmbi cînd recunosc scrisul lui Nicole Heatherton.

Rupse plicul în grabă, nerăbdătoare să afle ce-i scrie cea mai bună prietenă a ei.

Dragă Samantha,

Am încercat să aflu cît mai multe amănunte despre tatăl tău. Se pare că va fi judecat la jumătatea verii. După

cum ştii, magistraţii deţin dovezi clare care-l acuză de trădare. Şi s-ar putea să fie suficiente ca să-l condamne.

Autorităţile s-au înfuriat cînd nu v-au găsit nici pe tine, nici pe Christine. Sperau să vă interogheze pe amîndouă, crezînd că or să scoată ceva de la voi, care să-l afunde şi mai rău pe tatăl vostru. Dar nu vă cunosc ca mine.

Tatăl meu este revoltat de nedreptăţile la care sînt supuşi lorzii, în ultima vreme, din cauza oamenilor regelui.

L-am auzit discutînd cu mama, azi-dimineaţă. Cred că vrea să plecăm în colonii. Spunea că unchiul Arthur are o mică plantaţie lîngă Bedford County, în Augusta, şi i-a propus tatei s-o cumpere. Din cîte am înţeles, plantaţia este foarte aproape de Riversedge. N-ar fi minunat să fim din nou împreună?

Chiar există indieni acolo? Eu...

Zîmbind, Samantha urcă la ea în cameră şi puse scrisoarea lui Nicole în scrinul de cedru, împreună cu celelalte. Nu ştia dacă să se bucure sau să fie îngrijorată pentru tatăl ei. Pînă în vară, ar avea mai mult timp să strîngă banii, dar într-un fel era şi o limită. Dacă n-o să se descurce pînă atunci?

Se aşeză în faţa oglinzii, cu peria în mînă. Poate că planurile de răzbunare împotriva lui Montague nu erau totuşi atît de fanteziste. Trebuia să-şi elibereze tatăl. Şi pentru asta avea nevoie de bani, de mulţi bani.

Montague ar fi victima perfectă. Caraghiosul ăla avea mai mulţi bani decît creier, cel puţin aşa auzise. Puse peria jos. Va trebui să-şi ia costumul roşu şi să-şi

pună planurile în aplicare.

Ezită pentru o clipă, amintindu-şi ce se întîmplase ultima oară. Şi cum rămînea cu jurămîntul ei? Îşi alungă sentimentele de vinovăţie şi înăbuşi glasul conştiinţei. Trebuia s-o facă. Dar va avea grijă să nu iasă încurcături. De data aceasta va pune mîna pe bani.

Jason bombănea în timp ce se plimba prin biroul lui, cu paharul de whisky în mînă. Ce femeie afurisită! De ce oare îl scotea mereu din sărite! Ah, Doamne! Nu-şi pierduse niciodată stăpînirea de sine. Îşi păstrase întotdeauna mintea limpede. Atunci de ce îl tulbura atît de mult?

Răsună o bătaie în uşă.

– Jason? îl strigă Dahlia. Hawk te aşteaptă lîngă rîu.

Hawk? Ce voia la ora asta? se întrebă Jason.

– Mulţumesc, Dahlia.

Se strîmbă cînd îşi puse o haină uşoară. Se simţea mult mai bine în propria lui piele, fără să se deghizeze.

Amintindu-şi de Hawk, coborî scările în grabă şi ieşi pe uşa din spate. Cînd se apropie de rîu, nu-l văzu. Se făcuse nevăzut în pădure.

– Hawk?

Apăru ca o fantomă dinaintea lui.

– Salutări, frate.

Jason zîmbi şi-i strînse mîna.

– Mă bucur să te văd, prietene. Dar de ce m-ai chemat?

Hawk îl studie solemn.

– Am veşti despre David Brown. A fost luat de soldaţi. Se lăudau cum or să-l tortureze pînă vor afla unde a ascuns maşina de fier.

– La dracu'! Ştii unde l-au dus? Carl a aflat?

– Nu cred. A luat-o mai devreme, spre nord. Nu cred că s-a întors încă. În privinţa tiparniţei...

Hawk înălţă din umeri.

Jason se încruntă îngîndurat şi-i întinse mîna.

– Ca de obicei, veştile tale sînt valoroase. Sper că acel Călăreţ al Diavolului o să-l găsească şi o să-l elibereze înainte să fie prea tîrziu.

– Vin cu tine.

– Nu. N-are rost să te amesteci. Prefer să atîrn singur în streang.

Hawk se posomorî.

– Eu aş vrea să nu atîrni deloc.

Jason zîmbi.

– Sînt perfect de acord cu tine. Ai grijă, frate. Şi mulţumesc. Ah, era să uit! Cînd poţi, du-i-o pe Molly lui Jed, da?

Hawk încuviinţă din cap şi dispăru în pădure.

Jason o porni spre casă, dar, cînd se apropie, o văzu pe Dahlia cu o scrisoare în mînă.

– Uite ce ţi-a lăsat Hadley, servitorul lui Carl, îi spuse ea.

Jason deschise plicul în grabă şi văzu scrisul ferm, îndrăzneţ al lui Iron Sword – Spadă de fier.

Prietene,

David Brown a fost arestat de oamenii regelui. Dacă

vrei să-l ajuţi, te informez că se află în pivniţa familiei Hawksley.

Am aflat că astă-seară vor da o mică petrecere. Dar sorţii nu sînt în favoarea ta. În hambar sînt patru soldaţi şi căpitanul Harvey Langford este oaspetele familiei. Din fericire, David Brown este păzit de o singură santinelă.

Jason mototoli bileţelul în mînă.

– Trebuie să plec.

– Ai grijă, băiete, îi spuse Dahlia, îngrijorată.

Bărbatul îi strînse mîna.

– Aşa o să fac, Dahlia, îţi promit.

Apoi se înveseli, să-i alunge îngrijorarea.

– Parcă te duceai la biserică astă-seară, nu?

– Da, o să mă duc.

Îi zîmbi şi-i făcu semn cu ochiul.

– Să mă pomeneşti şi pe mine în rugăciunile tale.

Apoi o sărută pe obraz şi urcă scările în grabă. Voia să plece înainte să se întoarcă Nick. Fratele lui ar insista să-l însoţească. Era exact ce-i mai lipsea!

Cînd scoase costumul negru din ladă, observă imediat că Dahlia îl curăţase şi zîmbi în sinea lui. Luă repede o lumînare şi dădu la o parte tapiseria de pe perete, care ascundea uşa spre tunel.

După cîteva minute, străbătu coridorul umed şi ieşi în pădure, prin peştera secretă. Cînd se apropie, Adversary nechează. Carl trecuse să-l hrănească din cînd în cînd şi nu se mai mişcase de cînd se îmbolnăvise Jason, aşa că era nerăbdător să galopeze.

După o jumătate de oră, cînd se apropie de Hawksley Manor, dinspre pădurea care mărginea latura es-

tică a proprietății, Jason văzu santinela postată la ușa pivniței. Îl privi cu ură pe soldatul în uniformă. Oare era același care-i ucisese tatăl? Imposibil. Părea un puști. Se liniști, concentrîndu-se asupra mesajului primit de la Iron Sword. Pînă acum, informațiile fuseseră corecte. Nu-i rămînea decît să scape de santinelă, de preferat fără s-o omoare. Poate dacă l-ar lovi cu mînerul cuțitului...

Îl lăsă pe Adversary în pădure, strecurîndu-se printre copaci. Cărarea era pustie, așa că o luă la fugă spre casă. Cînd ajunse, se lipi de zid, înaintînd spre fereastră. Înăuntru răsunau rîsete, clinchet de pahare, muzică.

Își băgă cuțitul în talie și se strecură în spatele clădirii. Cînd trecu de aripa principală, ieșită în afară, auzi o ușă deschizîndu-se. Se ascunse în umbră, ținîndu-și respirația.

Pași ușori se îndreptau spre el. Doamne sfinte! Ce dracu' căuta pe afară? Se uită în spate. Nu cumva venise după gardian? Înseamnă că Virginia avea mai multă personalitate decît crezuse.

Îi veni o idee. Puse cuțitul la loc și se lipi de perete. Pașii se apropiau. Cînd trecu pe lîngă el, îi astupă gura cu o mînă, iar cu cealaltă o luă de talie.

Fata se încordă.

– Să nu scoți nici un sunet, îi șopti el la ureche.

Apoi o luă înapoi, trăgînd-o după el.

Mergea spre pădure. Știa ce îngrozită era. Ar fi vrut s-o liniștească, dar, ca să-și pună planul în aplicare, trebuia să fie atît de înspăimîntată, încît să-l asculte.

Se opri lîngă un brad și-i spuse la ureche:

– Acum o să iau mîna. Dacă țipi, te amuțesc pe loc.

Ai înţeles?

Virginia încuviinţă din cap. Puse mîna pe şalul legat în talie.

– Nu, te rog, se smiorcăi Virginia: Ce vrei de la mine?

Jason ştia de ce se temea.

– Nu te îngrijora, milady, virtutea ta va rămîne intactă. Nu vreau decît să-ţi iau şalul.

Fata oftă uşurată.

O împinse spre copac.

– O să te leg, dar n-o să păţeşti nimic, te asigur.

Virginia dădu din cap, ascultătoare.

După ce o legă, se dădu înapoi. Îi părea rău că o înspăimîntase. Fir-ar să fie, nu-şi dorise o asemenea complicaţie. Îi zîmbi, încercînd s-o liniştească.

– Dacă n-aş fi presat de timp, milady, nu m-aş grăbi să-ţi abandonez trupul ademenitor.

Se uită la fata slăbănoagă, fără sîni, gîndindu-se că nu strica să mintă din cînd în cînd.

Virginia tremura, dar se vedea că era încîntată de vorbele lui.

– Te rog să numeri încet pînă la o sută. Pe urmă poţi să ţipi cît vrei. Dar, dar dacă scoţi vreun sunet înainte, o să mă obligi să fac ceva regretabil pentru amîndoi. Ai înţeles?

– Da, da, murmură ea.

– Bravo. Hai, apucă-te de numărat.

Jason alergă prin pădure, pînă ajunse în dreptul santinelei. Se ghemui, gata s-o rupă la fugă. Era foarte important să se coordoneze. Nu-i văzuse pe ceilalţi soldaţi. Spera să fie în camerele sclavelor.

Ţipătul Virginiei răsună asurzitor.

Santinela tresări. Făcu un pas înainte, ezitînd. Nu ştia ce să facă: să păzească prizonierul sau să se poarte ca un adevărat cavaler? Cînd fata ţipă din nou, se hotărî. Înşfăcă puşca şi o luă la fugă spre copaci.

Jason ţîşni spre casă. Cînd ajunse, se uită pe fereastră, să se asigure că nimeni n-o auzise. Peter stătea lîngă un ofiţer, cu mîna ridicată, discutînd aprins. Joshua Minter îl asculta atent. Alţi invitaţi se plimbau cu paharele în mînă. Era evident că nu auziseră strigătul Virginiei.

Jason alergă în spatele casei şi deschise uşa pivniţei.

David Brown îl privi surprins.

Jason duse mîna la buze şi îi făcu semn să se grăbească.

David se ridică şi ieşiră împreună.

Apoi o luară la fugă pe pajişte, spre pădure. Jason încălecă pe Adversary cu David în spatele lui şi mînă armăsarul la galop.

Deoarece tiparniţa era ascunsă la nici o milă depărtare, Jason se gîndi să-l ducă acolo. Carl se întorsese probabil şi va avea grijă să-i găsească un loc sigur.

După ce îl lăsă pe David la hambar, Jason o luă spre Crystal Terrace. Avu grijă să rămînă la adăpostul pădurii, ştiind că soldaţii vor porni în căutarea prizonierului.

Îi trebui mai mult de-o oră să străbată cele patru mile. Deoarece voia să se întoarcă acasă în caz că soldaţii vor veni să-i ceară informaţii, nu-şi schimbă costumul. Îl duse pe Adversary în grajd, luă lumînarea şi parcurse în grabă tunelul îngust.

Cînd deschise uşa din spatele tapiseriei, îl cuprinse

un fior şi se încordă stînjenit. Era cineva în cameră. Se dădu înapoi şi astupă lumînarea cu mîna, de teamă să nu-şi deconspire ascunzătoarea. Apoi scoase cuţitul şi ridică încet tapiseria.

Camera era cufundată în beznă. Se încordă, gata de atac.

– Te sfătuiesc să renunţi, zise o voce ameninţătoare.

O recunoscu imediat. Scrîşnind din dinţi, lăsă mîna în jos. Ce dracu' făcea aici?

Auzi scăpăratul unui chibrit şi Seducătoarea în roşu aprinse o lumînare.

Doamne, ce frumoasă era, se gîndi el. Dar se înfurie imediat. Ce căuta aici? I-o fi descoperit secretul? Fir-ar să fie. Dacă o să-l şantajeze?

– Ia te uită cine a venit! exlcamă ea, împungîndu-l cu ţeava puştii şi făcînd semn spre tapiserie. Alt bandit!

Pe urmă lăsă puşca jos.

– Văd că ai descoperit o cale mai bună de a te strecura în casă decît mine, dar mă tem că a fost în zadar. Bunurile lordului Windhall vor fi numai ale mele.

Oftă uşurat cînd o auzi. Nu-i descoperise secretul. Credea că era alt bandit venit să-l jefuiască pe viconte. Ce prostie!

– Ce-ai zice să împărţim bunurile?

Samantha rămase uimită să-i vadă dinţii albi sclipind în contrast cu pielea bronzată.

– Cine ştie?

Jason băgă cuţitul în toc şi făcu o plecăciune.

– Călăreţul Diavolului la dispoziţia dumneavoastră, milady.

Ceva în atitudinea lui îi aminti de cineva cunoscut.

Dar era imposibil; îl vedea pentru prima oară.

– Nu vreau să împart cu nimeni. Şi, după cum vezi, am ajuns înaintea ta.

Făcu semn spre uşa secretă.

– Şi acum lasă-mă te rog să-mi văd de treabă.

Jason îi studia gura sub masca roşie. Era sigur că sărutase buzele acelea cu cîteva ore mai devreme. Îi privi pieptul dezgolit de decolteul adînc al rochiei şi îşi aminti ce plăcut fusese cînd îl mîngîiase. Nu putea fi decît Christine.

Gustul dulce al răzbunării îi invada simţurile. Aştepta demult această clipă. Trebuia să egaleze scorul şi ştia exact cum o s-o facă.

– Mă tem că nu este posibil...

Auzi paşi pe hol şi trase instinctiv cuţitul, făcînd un pas spre femeie. În clipa aceea se deschise uşa.

Capitolul 17

Nick fu cît pe ce să scoată un strigăt de uimire. Trecuse s-o vadă pe Christine şi fusese acolo cînd veniseră soldaţii. Voiau să afle dacă nu văzuseră un bărbat mascat, îmbrăcat în negru. Bineînţeles că nu văzuseră, dar Nick ştia că îl căutau pe fratele lui. Aşa că se întorsese în grabă acasă să-l prevină pe Jason că mergeau din casă-n casă.

Dar nu se aşteptase să-şi găsească fratele cu o femeie îmbrăcată în roşu. Doamne sfinte! Ce mai pusese la cale? Şi cum ar trebui să reacţioneze? Cînd se uită la femeie, înghiţi în sec. Era superbă.

Peruca albă, cu păr lung, era puţin demodată, dar îi stătea bine, remarcă el. Sfîntă Fecioară! Avea aceeaşi gură ca iubita lui Christine! Nu era de mirare că fratele lui o confundase cu Seducătoarea în roşu. Dacă nu s-ar

fi despărţit chiar acum de Christine şi el ar fi crezut la fel. Dar ea era la Riversedge. Şi n-ar fi putut ajunge la Crystal Terrace decît dacă ar fi zburat. Se bucură. Jason se înşelase.

– Ce înseamnă asta? spuse Nick în cele din urmă, încercînd să se arate revoltat, deşi îi venea să rîdă.

Jason se uită la el să-l prevină. Dacă Nick nu-şi păstra seriozitatea, jocul era pierdut.

– Intră şi închide uşa, îi zise Jason pe un ton aspru.

Nick se supuse. Cum ar trebui să se poarte? Să se arate surprins? Înspăimîntat? Revoltat? Ah, Doamne!

– Ce vrei?

Femeia ridică puşca.

– Ceea ce n-am putut să iau la prima noastră întîlnire, lord Windhall, punga ta cu bani şi alte obiecte valoroase. Te rog să te grăbeşti! N-am timp de pierdut.

Oare Jason înscenase toate acestea? Nu. L-ar fi prevenit, dacă ar fi făcut-o. Nick îşi încrucişă braţele.

– Nici nu mă gîndesc. Voi, bandiţii, veţi vedea cît de curînd că nobilii nu mai au de gînd să vă suporte.

Femeia îşi încleştă mîna pe armă.

– Prostule.

Jason se apropie de ea, să-l apere pe fratele său, dacă Seducătoarea ar fi făcut vreo mişcare bruscă.

– N-ai auzit? întrebă el, învîrtind cuţitul. Te sfătuiesc să dai punga.

Nick deschise gura să protesteze, dar renunţă cînd se uită la Jason. Apoi scoase punga din haină şi i-o aruncă fratelui său.

– O să plătiţi cu capul pentru asta! se înfurie el.

Jason luă punga, băgă cuţitul la loc şi se întoarse

spre femeie.

– Hai să plecăm.

Voia să scape mai repede de ea.

– Nu!

Femeia făcu un pas înainte, revoltată.

– Mi se pare prea puţin. M-a înşelat o dată. Acum nu mă mai las.

Se întoarse spre Nick.

– Vreau mai mult.

Jason înjură pe înfundate. Fir-ar să fie. Acum ce-o să facă? Se uită la fratele său şi ridică din umeri.

– N-ai auzit?

Nick încercă să-şi ascundă mirarea. Ce dracu' avea de gînd Jason? Ezită. Apoi oftă, cînd îl văzu dînd din cap imperceptibil.

– Am un safe în birou.

Acum fu rîndul lui Jason să ezite. Cel cu scrisoarea lui Sam Adam? Nu. Doar nu era atît de nebun! Sau era? Se îndreptă spre uşă, îngîndurat.

– Ia-o înainte.

Observînd că Jason se băgase între el şi femeie, zîmbi, impresionat de grija fratelui său.

În briou, Nick se apropie de cămin şi aprinse o lumînare. Spera că Jason ştia ce făcea. Scoase cîteva cărţi din raft şi luă safe-ul micuţ.

– O să plătiţi pentru asta, zise el, sperînd că păruse destul de ameninţător, cînd i-l dădu fratelui său.

Jason îi făcu semn cu ochiul Seducătoarei.

– Va trebui să ne prinzi mai întîi.

– Deschide cutia! îi porunci Samantha.

Nick îi aruncă o privire fratelui său.

– N-avem timp, o preveni Jason. Soldaţii mişună pe afară.

Fata scrîşni din dinţi. Nu avea pic de încredere în lordul Windhall. Ignorînd sfatul Călăreţului, repetă:

– Deschide-o.

Nick se uită la Jason. Fratele lui lăsase ochii în jos. N-avea încotro. Băgă mîna în buzunar şi scoase cheia.

– O să regreţi, bombăni el.

Sau el va fi cel care o să regrete? Băgă cheia în broască. Cum o să poată explica ce se afla înăuntru?

– Ţi-am spus că n-avem timp! pufni Jason.

Se întoarse spre Seducătoare.

– Hai să plecăm!

Cine se credea să-i dea ei ordine?

– Nu te amesteca în treburile mele.

Jason ştia că ar fi fost o nenorocire să deschidă cutia. Disperat, se întoarse brusc, i-o smulse din mînă şi ieşi din cameră.

Samantha se înfurie. Ridică arma, se încruntă şi fugi imediat după el.

Nick rîse cînd o văzu plecînd. Femeia aceasta o să-i dea de furcă lui Jason!

Călăreţul Diavolului se îndrepta spre grajduri cînd Samantha ieşi din casă. Fir-ar să fie! Cine o fi omul acesta? Şi cum îndrăznise să-i ia prada? O să-l înveţe minte! Ridică din nou puşca, pornind după el.

– Dă-mi cutia.

Jason se opri la intrarea în grajduri şi se întoarse spre ea. Îi admira tupeul. Intră înăuntru.

– Ţi-o dau cu o singură condiţie.

– Care? Să-ţi cruţ viaţa?

– Să mă săruţi.

– Ce?

Îşi drese glasul.

– Nu fi absurd.

– De ce ţi se pare absurd că vreau să fiu sărutat de o femeie frumoasă?

– De unde ştii că sînt frumoasă? Poate că această mască ascunde un chip hidos.

– Îmi asum riscul.

Rîsul lui o stîrnea.

– Şi tu ce ascunzi?

De ce simţea că i se taie respiraţia cînd îl auzea?

Jason ridică din umeri.

– N-am de ce să mă plîng pînă acum.

Se apropie de ea.

– Şi acum îmi vreau răsplata.

Samantha ştia că nu avea de ales, ori îl împuşca, ori se lăsa sărutată. Îi studie pieptul puternic. Nu rănise pe nimeni, în viaţa ei, cel puţin nu din voia ei. Ştia că nu putea să-l împuşte. Se uită apoi la gura lui hotărîtă, sub masca neagră de mătase. Dar va îndrăzni oare să-l sărute? Lăsă puşca în jos şi se îndreptă spre el.

– De ce?

Jason o luă de talie şi o trase spre el.

– Pentru că aşa vreau, îi răspunse el blînd.

Cutia căzu pe jos, cu puşca alături de ea.

Samantha simţi că se învîrteşte totul în jurul ei. Gura lui era atît de caldă! Atingerea buzelor i se părea cunoscută... Oare toţi bărbaţii din colonii sărutau la fel? Cuprinsă de pasiune, îi puse mîinile pe piept.

Bărbatul o strînse în braţe şi-i desfăcu buzele cu

limba. Samantha îşi strecură degetele în părul lui. Mirosea a brandy, a tutun şi a mentă, o combinaţie ameţitoare.

– Eşti a mea, Seducătoareo, murmură el. A mea...

Îi încercui buzele cu limba, înainte s-o sărute din nou. Simţea mătasea măştii pe obraji, amintindu-i că era un bandit. Acest om nu avea nici un drept s-o sărute. Absolut nici unul. Şi, cu toate acestea, se simţea fascinată. Ce făcea cu ea? Nu-şi imaginase că un sărut putea fi atît de senzual, încît să-i ia minţile. Simţea deodată nevoia să se lase posedată.

Nici nu se gîndea să-l respingă. Savura căldura inimii lui pe sînul ei. Se cutremură de plăcere, ca şi cînd s-ar fi mişcat pămîntul sub picioarele ei. În clipă aceea se încordă. Pămîntul se mişca într-adevăr.

Jason înălţă capul.

– Vine cineva.

O apucă de mînă şi o luă la fugă prin grajd, ieşind pe partea cealaltă. Se uită în jur, gîndindu-se cum s-o salveze. Oftă uşurat cînd văzu calul lîngă copac.

– Încalecă şi pleacă.

Văzînd că nu se mişcă din loc, o apucă de talie şi o urcă în şa.

– Fir-ar să fie, femeie. S-ar putea să fie soldaţi. Pleacă dracului de aici.

Trase de hăţuri.

– Nu fără prada mea.

Ropotul copitelor se apropia.

Doamne sfinte, îi venea s-o scuture!

– Mai tîrziu! Pleacă odată.

Bătu calul pe crupă. Oricît de mult o ura pe această

femeie, n-ar fi vrut să cadă în mîinile soldaţilor.

Samantha scoase un strigăt, dar puse repede mîna pe hăţuri şi se afundă în pădure.

Răsună o împuşcătură.

Simţi o durere sfîşietoare în umăr.

Straburst se ridică în două picioare.

Un soldat ţîşni dintre copaci, aruncîndu-şi pistolul şi ridicînd puşca.

– Opreşte-te, Seducătoareo!

Straburst se zbătu speriat, aruncînd-o din şa. Căzu pe o piatră, gemînd îngrozitor. Se tîra pe pămînt, încercînd să scape.

Soldatul descălecă, ameninţînd-o cu puşca.

– Ridică-te! îi porunci el.

Intrase în panică. Încercă să se ridice, dar durerea îi sfîşia pieptul şi se învîrtea totul în jurul ei.

– Nu pot.

Îşi duse mîna la coaste.

Soldatul o apucă de păr şi rămase cu peruca în mînă.

În momentul acela, apăru alt călăreţ din luminiş.

Soldatul ţinti şi trase.

Călăreţul Diavolului întoarse calul şi apoi se năpusti spre soldat.

Se prăbuşiră amîndoi pe pămînt, înlănţuiţi. Gîfîiau rostogolindu-se unul peste altul.

Călăreţul Diavolului sări în picioare şi-i trase un pumn în falcă soldatului. Omul căzu leşinat.

Apoi se aplecă spre Samantha.

– Eşti teafără? Te-a nimerit?

Dădu din cap.

– Nu-i decît o zgîrietură.

Se ţinea de coaste.

– Am...

Îi rupse mîneca, dezgolind rana sîngerîndă.

– Fir-ar să fie de soldat!

– Nu-i adîncă, îl linişti ea. Ajută-mă să încalec. Trebuie să plec.

Jason ezită pe moment. Pe urmă se uită în jur şi o luă în braţe.

Samantha fu cît pe ce să strige de durere.

– Iartă-mă, nu mi-am dat seama.

O duse la Straburst, o urcă în şa şi îi puse hăţurile în mîini. Apoi alergă la calul lui, şi-i dădu puşca pe care o uitase în grajd.

– S-ar putea să ai nevoie de ea.

Cînd întinse mîna s-o ia, o săgetă din nou durerea.

– Crezi că o să te descurci?

Dădu din cap. În clipa aceea răsună din nou ropot de copite şi tresări speriată.

Călăreţul Diavolului se întoarse în direcţia aceea.

– Ia-o pe cel mai scurt drum spre casă. O să rămîn în urmă să abat soldaţii de pe urmele tale.

– Nu, mai bine pleacă, n-o să mi se întîmple nimic.

Trase de hăţuri, cu puşca în mînă.

– Mulţumesc, murmură ea.

Jason îşi încleştă pumnii, în timp ce o urmărea cum se îndepărta. Fusese foarte aproape de moarte. N-o să uite niciodată ce simţise cînd auzise împuşcătura aceea. Şi cînd o văzuse întinsă pe pămînt! Inspiră adînc, încercînd să-şi alunge imaginea din minte.

Se uită peste umăr la soldat. Îi venea să-l ucidă. Dar

zgomotul copitelor îl trezi la realitate. Alergă la calul lui, în luminiş.

Deodată, îşi aminti ceva şi se opri. Păr negru! Avea păr lung şi negru. La fel ca frumoasa Christine Fleming.

Cînd Jason intră în dormitorul său de la Crystal Terrace, mai tîrziu, îl găsi pe Nick aşezat pe scaun, îngîndurat.

– Ce s-a întîmplat? Am auzit o împuşcătură, zise el, sărind în picioare.

Jason îşi smulse masca şi trînti cutia pe pat.

– A fost rănită, Nick. Un glonţ i-a atins braţul stîng. Pe urmă, ticălosul de soldat i-a smuls peruca.

Îl privi drept în ochi pe fratele lui.

– Are păr negru. Păr negru şi lung. Acum nu mai am nici o îndoială că Seducătoarea în roşu este Christine.

Nick deschise gura să protesteze. Dar Jason îl opri, ridicînd mîna.

– Fir-ar să fie, Nick, ştiu că a fost ea. Şi acum pot să ţi-o dovedesc.

– Cum?

Jason zîmbi.

– Mîine o s-o vizităm pe lady Fleming.

Se aşeză pe pat.

– N-am crezut că o să vină ziua cînd o să te încurajez să mîngîi o femeie, dar acum este necesar.

– Sper că nu vorbeşti serios.

– Ba sînt cît se poate de serios. Doar aşa putem

dovedi cine este.

– Nu, protestă Nick. N-o să abuzez de o tînără domnişoară doar ca să-i dovedesc fratelui meu că se înşeală.

Jason zîmbi încîntat.

– Bine, frăţioare, atunci o să abuzez eu.

– Nu!

– Eram convins.

– Şi dacă te înşeli? îl întrebă el, apropiindu-se de pat.

– Nu cred. Zgîrietura este sub umărul stîng.

– Şi dacă te înşeli?

Jason înălţă din umeri fără să-i răspundă.

Nick lăsă ochii în jos.

– Bine, Jason, zise el în cele din urmă. O s-o fac, deşi nu vreau.

Jason îl privi suspicios. Nu-i plăcea tonul lui. Se temea că pusese la cale vreo nebunie. Va încerca probabil să-i ascundă adevărul. Dar o să aibă grijă.

– Bine.

Îşi trase cizmele.

– Dar o să merg cu tine.

Apoi îşi scoase cămaşa neagră şi o aruncă în Nick.

– Ce? se revoltă fratele lui. Şi de ce mă rog?

Jason îşi ascunse zîmbetul. N-avea de gînd să-i spună.

– Pentru că, frăţioare, trebuie s-o întreţină cineva pe însoţitoarea lui lady Fleming.

Capitolul 18

Samantha se uită la Christine. Sora ei fredona fericită în timp ce îşi alegea rochia pentru vizita lui Montague din după-amiaza aceea. Samantha nu-şi revenise încă după incidentele din noaptea trecută cu arogantul bandit şi soldatul englez.

Îşi frecă braţul bandajat şi îşi duse mîna la coaste. Se strîmbă cînd îşi aminti ce vînătăi urîte avea pe braţ. Slavă Domnului că nu putea s-o vadă Carl. Nu se întorsese încă din escapadele sale misterioase. Ar fi strîns-o de gît, probabil.

Fusese surprinsă să afle că Montague o vizitase pe Christine în absenţa ei. Zîmbi cînd îşi aminti ce stînjenită fusese sora ei. Christine îi spusese vicontelui că Medeline era sus, răpusă de gută şi îşi petrecuse toată seara singură cu el. Iar acum se temea să nu afle cineva

şi să-şi strice reputaţia. Bineînţeles nu-i păsase atît de mult, încît să-l trimită la plimbare, după cum remarcase Samantha.

Şi acum era nevoită din nou să joace rolul mătuşii Madeline. Nu putea s-o lase din nou singură cu Montague.

Oftă şi ridică din umeri. O durea umărul îngrozitor şi junghiul din coaste îi împiedica respiraţia. Întîlnirea cu Montague Windhall era tot ce-i mai lipsea.

– Ce s-a întîmplat aici, noaptea trecută? o întrebă Samantha.

Nu înţelegea de ce sora ei era atît de fericită.

– Nimic, îi răspunse Christine. Oricum, nimic deosebit. Dar, după cum ştii, Montague a trecut pe aici aseară şi... cred că ţine la mine.

Îşi lăsă ochii în jos.

– Cel puţin aşa mi-a făcut impresia.

– Şi tu ce părere ai despre încrezutul viconte?

Christine puse pe pat rochia pe care o alesese şi se întoarse revoltată spre sora ei.

– Nu este încrezut. Este un om blînd şi bun.

Veni lîngă Samantha şi îşi puse mîinile în şolduri.

– Ţi-ai fi dat şi tu seama, dacă n-ai fi fost atît de preocupată să-l fulgeşti.

Samantha se încruntă. Îmbrăcată numai în cămaşă, cu părul negru revărsat pe umeri şi ochii verzi aruncînd fulgere de mînie, semăna cu îngerul răzbunării. Remarcă deodată un lucru pe care nu-l văzuse pînă acum. Christine părea schimbată. Căpătase o strălucire deosebită şi era mai îndrăzneaţă.

– Te-ai îndrăgostit de el.

Christine îi întoarse spatele.

– Nu te priveşte, oricum!

Apoi, Christine zîmbi tristă.

– Da.

Sentimente contradictorii se abătură brusc asupra Samanthei: mînie, durere, trădare, bucurie pentru sora ei. Simţea şi acum atingerea buzelor lui Montague. Glasul lui melodios îi mîngîia urechile. De ce el? Oare sora ei n-ar fi putut să se îndrăgostească de altcineva? Samantha încuviinţă din cap, inspirînd adînc.

– Înţeleg.

Îşi drese glasul.

– El ştie?

– Nu pot să-i spun, cel puţin, nu încă. Trebuie să văd care sînt sentimentele lui faţă de mine.

Samantha îşi aminti de după-amiaza trecută, cînd îl întîlnise pe Montague la Crystall Terrace şi o sărutase. Simţea că i se sfîşie sufletul de durere. Montague o sărutase într-adevăr ca un îndrăgostit. Îl oprise pentru că se temuse să nu se lase în voia pasiunii. Dar, cînd se gîndea că acel sărut îi fusese destinat de fapt lui Christine, îi venea să înnebunească.

– Sper, pentru binele tău, că ţine la tine şi nu te foloseşte doar ca să se distreze.

– Încetează cu ideile preconcepute, rîse Christine. Nu este un ticălos.

Se întoarse spre pat să-şi ia rochia.

– Mă ajuţi să mă îmbrac?

Apoi deschise dulapul şi scoase un costum maron de lînă.

– O să te ajut şi eu.

După o oră, Samantha se deghizase în mătuşa Madeline şi se instalase în salon. Pe măsuţa de marmură de lîngă foc erau înşirate platouri cu prăjituri, plăcintă şi ceai proaspăt de mentă. Christine se străduise să-şi impresioneze oaspeţii, punînd la bătaie cel mai fin porţelan al lui Carl.

Samantha nu se obosi să se ridice cînd Hadley îl pofti pe Montague în salon. Cînd îl văzu pe Leopold cu el, înjură pe înfundate. *Fir-ar să fie! Ce căuta aici?* Ştiind că ar trebui să se ridice, încercă, dar nu reuşi. O dureau coastele şi o înţepa umărul. Sub pudra albă, era palidă la faţă şi obosită.

– Bună ziua, *domnilor*, îi salută Samantha, dînd din cap. Vă rog să mă scuzaţi că nu mă ridic, dar am o criză de gută.

Apoi le făcu semn cu braţul sănătos.

– Aşezaţi-vă, vă rog. Christine o să coboare imediat.

Montague se instală pe banchetă, vizavi de ea şi de Leopold *pe un scaun*.

– Vreţi un... ceai de mentă?

– Da, mulţumesc, zîmbi Montague.

– Eu, nu, zise Leopold, morocănos.

Samantha umplu ceştile.

– Cu zahăr? Sau lapte?

Montague încuviinţă din cap.

– Cu amîndouă, dacă se poate.

– Unde este lady Fleming? se interesă Leopold.

Samantha tresări surprinsă. Ce îi păsa?

– Ultima oară cînd am văzut-o, se încălţa.

– Acum sînt aici, se auzi vocea lui Christine din prag.

Bărbaţii întoarseră capul amîndoi. O priveau atent.

Samantha se încruntă. Nu înţelegea de ce erau atît de agitaţi.

Îi văzu ridicîndu-se în picioare.

– Arăţi superb! exclamă Montague, exagerat de vesel, apropiindu-se de Christine.

O luă de mînă şi-i sărută degetele.

– Într-adevăr! zise Leopold.

Samantha observă că se uita fix la mîneca stîngă a surorii ei. De ce, oare? Lăsă ochii în jos, gînditoare. L-o fi informat cineva de incidentul dintre soldat şi Seducătoarea în roşu? Aflase cum şi unde fusese rănită? O bănuiau pe Christine? Ce interesant, se gîndi ea.

– Montague şi cu mine ne pregăteam să bem un ceai. Vrei şi tu unul, Christine? o întrebă Samantha, veselă.

Sora ei se arătă surprinsă.

– Da, mulţumesc, mătuşă Madeline.

Samantha îi umplu ceaşca, încercînd să-şi ascundă durerea.

– Aţi auzit ultimele veşti? întrebă Leopold calm. Fiul meu a fost prădat din nou de Seducătoarea în roşu, azi-noapte.

– Ah, nu! exclamă Christine. Ce îngrozitor!

Apoi se întoarse spre Samantha.

– Da, zise Montague, dar se pare că nu a fost numai atît. Am aflat că era cît pe ce să fie prinsă de un soldat. De fapt, se pare că a rănit-o.

Christine îşi pipăi instinctiv braţul stîng.

– Vai, ce îngrozitor!

Amîndoi se uitau la Christine care se ţinea de braţ.

Samanthei îi venea să-i tragă un picior. Ştia că sora

ei resimţise durerea cînd fusese împuşcată. Încercînd să găsească ceva care să le arate surprinderea, îi întrebă:

– A fost rănită grav? Poate au ucis-o?

Leopold o privi drept în ochi.

– Nu. Glonţul a zgîriat-o doar.

Se uită fix la Christine.

– La braţul stîng.

Fata lăsă mîna în jos şi se înroşi la faţă.

– Ce cumplit pentru tine, bineînţeles. Păcat că soldatul n-a prins-o, zise Christine. Poate că acum o să se gîndească de două ori înainte să atace altă victimă. Şi să-i scandalizeze pe gentlemenii din ţinutul nostru, adăugă ea.

– Sînt perfect de acord, zise Montague.

– Am auzit că s-au găsit nişte veşminte femeieşti în casa lui Peter Hawksley, spuse Leopold. Se pare că sînt ale Seducătoarei în roşu.

Îi zîmbi lui Christine.

– După ce au găsit biroul lui Minter răvăşit şi au descoperit o rochie, Langford a presupus că este mîna Seducătoarei. Probabil că s-a deghizat ca să poată intra la petrecere.

Se încruntă.

– Mi s-a spus că semăna foarte mult cu rochia pe care ai purtat-o în noaptea aceea.

– Cea roz? întrebă Christine inocentă.

– Da, îi răspunse Montague. Dar i-am asigurat, draga mea, că erai îmbrăcată în rochia aceea cînd te-am condus acasă, o mai ai, nu-i aşa? În caz că se interesează oamenii regelui?

Christine zîmbi tristă şi îşi împreună mîinile.

– Da.

Îşi lăsă ochii în jos.

– Deşi n-aş vrea s-o arăt nimănui.

Nici eu, se gîndi Samantha îngrijorată. Cum ar putea explica două rochii identice? Christine va trebui să-i pună nişte dantelă sau să-i adauge ceva.

– De ce n-ai vrea? o întrebă Leopold, insinuant.

Christine se înroşi.

– Pentru că este ruptă.

Ruptă? se miră Samantha. Nu-i spusese nimic. Şi de ce nu îndrăznea să se uite în ochii lui Montague? Ce se întîmplase cu rochia? Şi Montague părea stînjenit. Ce se întîmpla oare?

– S-ar putea să fii obligată s-o arăţi, insistă Leopold. Căpitanul Langford este foarte insistent.

– Dacă autorităţile or să ne ceară rochia, nu va fi nici o problemă, se enervă Samantha, nerăbdătoare să pună capăt acestei discuţii care o deranja pe sora ei.

Se ridică încet în picioare.

– Am înţepenit. N-ai vrea să facem o plimbare? îl întrebă ea pe Leopold.

La început, fu cît pe ce să refuze, dar se răzgîndi, după ce se uită la Montague.

– Da, bineînţeles, doamnă Traynor. Cu plăcere.

– Vă rog să ne scuzaţi, îi spuse ea lui Montague. O să ne întoarcem repede.

Soarele se reflecta în rîu, poleindu-l într-o lumină aurie. Căldura topise gerul de noaptea trecută, umezind pămîntul. Samantha păşea cu grijă, să nu alunece.

Leopold încetini pasul.

Îi făcea mai bine să meargă. O săgetă o durere in-

suportabilă de fiecare dată cînd respira. Avusese noroc că nu-şi fracturase vreun os.

Cînd ajunseră pe malul rîului, Samantha îl conduse spre pavilionul de vară. Trebuia să se aşeze cît mai repede.

– Unde este Carl? o întrebă el brusc.

– Este plecat cu afaceri.

Leopold o strînse de braţul rănit cînd păşi peste o creangă căzută.

– Cînd crezi că se întoarce?

Urcară treptele pavilionului şi o ajută să se aşeze pe bancheta capitonată.

– De cînd aţi venit la Lynch's Ferry? o întrebă el deodată.

– Cred că au trecut mai mult de şase luni. De ce?

– Nimic, eram curios.

De ce atîtea întrebări? Şi de ce avea senzaţia că urmărea ceva? Aflase cînd îşi începuse atacuriie Seducătoarea în roşu? Încerca să facă o comparaţie?

– Am stat prea mult, zise Samantha posomorîtă. Coloniile sînt monotone. Uneori îmi vine să mă întorc în Anglia mai devreme.

– Mai devreme? Dar cînd ar trebui să plecaţi?

– La sfîrşitul verii. Tatăl lui Christine a vrut ca fata lui să vadă lumea înainte să se mărite, minţi Samantha. Anul trecut am stat în Franţa.

– Tatăl ei i-a găsit cumva un soţ?

– Da, zise ea.

De fapt era pe jumătate adevărat. Deşi tatăl lor îşi făcuse planuri pentru Samantha.

– Pe fiul vecinului nostru, William Brucknell.

Leopold se încruntă.

– Îl iubeşte?

Samantha se gîndi la bunul şi blîndul William. Fusese întotdeauna ca un frate pentru ele două.

– Da, sînt sigură că îl iubeşte.

Oare i se părea sau Leopold se posomorîse?

– Cred că ar trebui să ne întoarcem.

Îi întinse mîna.

– S-a făcut frig. Şi guta nu se împacă bine cu frigul.

Samantha se ridică, strîmbîndu-se de durere.

– Ai dreptate. Sper că n-am exagerat.

Leopold nu scoase nici o vorbă în drum spre casă. Oare la ce se gîndea? Mai credea şi acum că sora ei era una şi aceeaşi persoană cu Seducătoarea? Ce absurd! Intrară în sufragerie. Samantha observă mirată că uşa salonului era închisă.

Cînd Leopold o deschise, scena care apăru înaintea lor o făcu să scoată un strigăt de uimire.

Mîneca rochiei atîrna pe umărul stîng al lui Christine, iar Montague îşi îngropase capul la pieptul ei, înlănţuindu-i talia.

– Să fii blestemat, Windhall!

Toţi patru întoarseră capul spre intrare.

Carl Malderon stătea în uşă, stacojiu la faţă de furie. Îşi încleştase pumnii şi-i pulsa o venă la tîmplă.

– De data aceasta ai mers prea departe.

Montague se ridică demn.

Samantha observă că Leopold studia braţul gol al lui Christine, dezamăgit.

Sora ei îşi trase mîneca.

Carl făcu un pas, ameninţător.

Leopold se mişcă surprinzător de rapid şi se băgă între Carl şi Montague.

– Uşor, calm! îl preveni el.

Se pare că glasul lui îşi pierduse hîrşîitul bătrînesc.

– Pleacă din calea mea! zbieră Carl.

Dar Leopold nu se urni.

Încremeniseră în loc cu toţii.

– Hai să discutăm între patru ochi, îi propuse Leopold.

La început, Carl fu cît pe ce să se repeadă la el, dar reuşi să se calmeze puţin.

– Vino în biroul meu, zise el străfulgerîndu-l din priviri pe Montague.

Tînărul se ridică în picioare, zîmbindu-i lui Christine. Fata se uită peste umărul lui şi izbucni în lacrimi.

Samantha se întoarse şi îşi dădu seama ce se întîmplase. Peter Hawksley stătea în holul spaţios, cu gura căscată.

Jason sesizase şi el prezenţa lui Peter şi înjură pe înfundate. Fir-ar să fie, ce încurcătură! Acum, cînd Peter Hawksley fusese martor la această situaţie compromiţătoare pentru Christine, nu existau decît două posibilităţi: fie Carl se duela cu Nick, fratele lui, fie cineva se căsătorea cu fata.

Peste cîteva clipe Nick intră în birou şi închise uşa în urma lui. Apoi se întoarse spre Carl, cît se poate de demn.

– Înainte să spui ceva, vreau să ştii că sînt gata să mă însor cu Christine.

– Nu! izbucni Jason, răsucindu-se spre Carl. Este numai vina mea. Am fost atît de sigur că era Sedu-

cătoarea în roşu, încît l-am încurajat pe Nick s-o dezbrace, ca să-mi verifice suspiciunile.

Clătină din cap.

– După cum am văzut cu toţii, m-am înşelat. Sînt singurul vinovat.

Se întoarse spre Nick.

– Aşa că eu trebuie să mă însor cu ea.

– Jason, îl întrerupse Nick, ştiu că vorbeşti aşa ca să mă protejezi. Dar adevărul este că vreau să mă însor cu Christine. Aş fi cerut-o în căsătorie chiar dacă nu s-ar fi întîmplat acest incident.

Se uita cînd la Carl, cînd la fratele său.

– O iubesc, Jase. O iubesc cu adevărat.

Vorbele lui erau ca o săgeată înfiptă în inimă. Fratele lui se va căsători cu iubita lui Jason. Iubită? I se încleştase stomacul. Dar el n-o iubea pe Christine, ci pe Seducătoarea în roşu! Apoi, îşi aminti de după-amiaza aceea cînd o sărutase pe Christine la Crystal Terrace. Parcă o simţea şi acum tremurînd în braţele lui. Îi răspunsese cu aceeaşi pasiune, trezindu-i senzaţii nebănuite. Doamne sfinte! Oare le iubea pe amîndouă?

Carl îşi trecu degetele prin părul cărunt. Se îmblînzise.

– Fir-ar să fie, de ce a trebuit să se întîmple aşa ceva?

Se aşeză la birou.

Dar decît să-l ucidă pe Nick în duel sau s-o trimită pe Christine înapoi, în Anglia, să evite scandalul, era cea mai onorabilă ieşire.

– Să fixăm nunta pe la mijlocul lunii viitoare? întrebă Nick. Ştiu că este puţin timp, dar în situaţia de faţă,

n-avem de ales.

Jason se prăbuşi pe scaun. Simţea că se sufocă.

– Da. Şi, pentru fericirea ta, mă bucur că n-a fost Seducătoarea în roşu.

– De ce sînteţi obsedaţi de această femeie? se înfurie Carl.

– El nu, doar eu sînt, zise Jason. Eu vreau să... fie prinsă.

– Pentru că te-a jefuit?

– Este doar unul din motive.

– Jason, îi spuse Nick cu blîndeţe. Ştiu că nu este momentul potrivit, dar cred că am cîştigat pariul.

Jason se albi la faţă.

– Nu te îngrijora, frăţioare, poţi să-l păstrezi pe Adversary, zîmbi Nick. Am cîştigat ceva mult mai valoros.

Capitolul 19

Vîntul de martie se îmblînzise, ca şi cînd s-ar fi pregătit pentru nunta de la Riversedge. Cînd Samantha ieşi în grădină, să verifice dacă totul era aranjat pentru petrecere, văzu trandafirii îmbobociţi care străjuiau aleea. Erau de diverse culori: roşii, roz, albi, galbeni. Perfect!

Se îndreptă spre un şir de scaune şi se aşeză în faţa unei arcade construite în grabă. Se uită la aleea care separa scaunele pe mijloc, la fişiile roz de mătase, drapate de-a lungul culoarului.

Pipăind una din panglici, contemplă aranjamentul floral delicat, pe gustul lui Christine.

Christine. Sora ei se căsătorea. Simţi un nod în gît şi încercă să se gîndească la altceva. Nu trebuie să plîngă. Şi-ar strica faţa de... Madeline.

Lăsă ochii în jos şi îşi aminti de ultimele patru săptămîni. Montague o curtase neobosit pe Christine, bine-

înţeles. Sora ei plutea de fericire. Leopold însă nu mai apăruse. Montague le spusese că plecase să-şi vadă de afaceri.

Pe Hawk nu-l mai văzuse din noaptea seratei lui Peter. Se uită spre pădure. Oare o să-l mai vadă vreodată? Întrebarea era dacă îşi dorea să-l vadă. Nu. Hawk era prea ciudat pentru liniştea ei.

Liniştea ei! Se încordă. Nu mai avusese parte de linişte în ultimele săptămîni, de cînd căpitanul Langford venea mereu s-o întrebe pe Christine ce era cu rochia roz. Sora ei era foarte tristă că nu reuşise s-o repare. Zîmbi cînd îşi aminti cum îl duseseră de nas Carl şi Madeline pe încrezutul ofiţer. Îl informaseră de fiecare dată că lady Christine era plecată la cumpărături, se plimba cu Montague sau nu se simţea bine. Langford devenea din ce în ce mai furios.

Christine şi Montague participaseră la numeroase petreceri şi serate date în onoarea lor, în timp ce Seducătoarea în roşu dispăruse. Misterioasele absenţe ale lui Carl se îndesiseră şi Samantha se văzuse nevoită să preia o mulţime de responsabilităţi: trimiterea invitaţiilor pentru nuntă, aranjarea salonului, a meniului şi alte amănunte.

Se întoarse spre casă. Nunţile erau obositoare... iar aceasta va marca o cotitură în viaţa Samanthei şi a lui Christine. În cele patru săptămîni care trecuseră de la incidentul petrecut în salon, nu mai ieşise din casă. Dar azi, după nuntă, se va schimba totul. Christine şi Montague intenţionau să piece într-o scurtă lună de miere la Williamsburg. Şi pentru că vara şi procesul tatălui ei, se apropiau, Seducătoarea în roşu va trebui să-şi intre în

rol din nou.

Intenţia ei îl înfuriase pe Carl, dar nu putea s-o oprească decît dacă o încuia în dormitorul ei. Se gîndise şi la această posibilitate, bineînţeles, dar era ferm hotărîtă. Trebuia neapărat să facă rost de bani. Deşi jurase că n-o să mai jefuiască pe nimeni, o s-o ia de la început. Viaţa tatălui ei era mai importantă decît un jurămînt. Va avea grijă să nu rănească pe nimeni.

Îşi aranjă rochia peste pernuţele îndesate pe şolduri şi se rezemă de balustrada verandei. Nu-i convenea că trebuia să stea deghizată toată ziua, dar unii oaspeţi sosiseră deja.

– Domnişoară! o strigă Effie. A sosit ceva pentru dumneavoastră, zise ea, întinzîndu-i un plic alb.

– Mulţumesc, îi răspunse Samantha, luînd scrisoarea din mîna cafenie a femeii.

Bartholomew Dungworth îi cerea permisiunea să vină la nuntă cu stimatul lui văr, căpitanul Harvey Langford.

Samantha îşi ascunse disperarea şi se întoarse spre servitoare:

– Pregăteşte cina, Effie. Şi spune-i lui Hadley să ducă un bilet familiei Dungworth.

– Da, domnişoară.

Samantha se uită din nou la scrisoare. Va fi o noapte cumplită cu ofiţerul acela arogant.

Se întristă. Îşi ridică poala rochiei şi urcă scările. Acum nu era timp să se gîndească. Mai erau doar cîteva ore pînă la nuntă şi Christine era încă în cadă.

După două ore, Samantha coborî îmbrăcată într-o rochie voluminoasă din satin. Ura peruca, pudra albă şi hainele acestea bărbeşti. Îi venea să-şi smulgă totul de

pe ea. Trecuse atîta timp de cînd nu apăruse în societate într-o rochie frumoasă, tinerească. Ah, Doamne, cînd dansase oare ultima oară? Cînd fusese curtată de un gentleman?

Cînd intră în living, îl găsi pe Carl cu un pahar de brandy în mînă. Arăta superb. Redingota grena de mătase şi pantalonii îi veneau perfect.

– Ah, ce bine îţi stă! Parcă tu ai fi ginerele, nu lordul Windhall.

Carl rîse, venind spre ea. Apoi o luă de mînă şi o strînse afectuos.

– Ah, Samantha, vorbele tale îmi alină inima mea bătrînă.

– Dar tu nu eşti bătrîn, Carl.

– Linguşitoareo!

Se întoarse la barul pe care-l aranjaseră pentru nuntă.

– Vrei un brandy? Un sherry?

– Nu, mulţumesc, zise ea, zîmbind. Vreau să-mi păstrez mintea limpede azi.

Lui Carl îi pieri zîmbetul.

– Fir-ar să fie, Samantha, te rog să renunţi la această idee nebunească. Dacă te împuşcă vreun soldat sau răneşti tu pe cineva?

– Încetează, Carl. Nu mă face să mă simt vinovată. N-ai nici o şansă. Mi-am pus ceva în gînd şi n-o să mă oprească nimeni. Nu trebuie decît să aflu cînd vor fi transportaţi banii pentru taxe.

– Am auzit un zvon, dar nu-mi vine să cred. Doar n-ai găsit nici un indiciu în biroul lui Joshua Minter. Dacă ar fi urmat să fie transportat vreun ban, el ar fi aflat primul.

Joshua ştie tot ce se petrece.

– Mai sînt şi unele lucruri de care n-are habar. De mine, de exemplu.

Carl deschise gura să protesteze, dar renunţă. Goli paharul şi-l aşeză pe bar.

– Oaspeţii trebuie să sosească în curînd. Hai să-i aşteptăm în holul de la intrare.

Minerva Carstairs şi Peter Hawksley veniră primii. Minerva, într-o rochie amplă, roz-aprins, de-abia încăpu pe uşile duble cu fusta ei înfoiată. Peter se îmbrăcase în verde-închis. Semănau cu un trandafir uriaş pe o frunză subţire.

– Ia te uită, lady Traynor, se alintă Minerva, arăţi superb. Este prima oară cînd te văd îmbrăcată în altceva, în afară de rochiile acelea mohorîte de lînă. Ar trebui să porţi mătase. Îţi avantajează tenul palid.

Îi zîmbi lui Peter, ridicîndu-şi evantaiul rozaliu.

– Nu-i aşa, Peter?

Bărbatul îşi drese glasul, stînjenit.

– Mulţumesc. Voi încerca să ţin cont de sfatul tău.

Apoi, ridicîndu-şi mîna înmănuşată, îi făcu semn lui Hadley.

– Serveşte nişte răcoritoare în timp ce-i aşteptăm pe ceilalţi oaspeţi.

Carl îi salută pe noii veniţi, dar nu zise nimic în timp ce Hadley îi conducea în sala de bal.

Pe urmă sosiră Sally Blakenship, cu fratele ei, Westly, urmaţi de Virginia Hawksley şi Joshua Minter. Samantha se simţea vinovată că îi răscolise biroul acum cîteva săptămîni. Pentru un funcţionar vamal, nu era un om rău.

Familia Millworth, cu fiica lor, Pamela, şi soţii Wainwright veniră imediat după Virginia şi Joshua. Pe urmă se revărsă un grup imens de oaspeţi din Lynch's Ferry. Samantha şi Carl erau copleşiţi de noii veniţi.

După o jumătate de oră, îşi făcu apariţia lordul Bartholomew Dungworth. Era un bărbat solid, cît uşa. În spatele lui stătea un om înalt, bine făcut, în uniformă militară. Harvey Langford era cam de vîrsta lui Carl. Ar fi fost un bărbat frumos, dacă n-ar fi avut obrajii mîncaţi de vărsat. Aşa însă părea ameninţător.

– Carl, lady Traynor, spuse Bartholomew, aş vrea să vi-l prezint pe vărul meu, căpitanul Harvey Langford.

– Ne-am cunoscut, zise Samantha pe un ton sec. Nu-i aşa, căpitane?

Langford îi aruncă o privire rece.

– Da, doamnă. Ne-am întîlnit de mai multe ori.

Ochii lui negri sclipeau feroce.

– Dar sper că de data aceasta lady Fleming nu este nici plecată... nici bolnavă.

Samantha zîmbi răutăcios.

– Într-adevăr.

Apoi se întoarse spre ceilalţi oaspeţi.

– Vă rog să vă serviţi.

Langford se uita de jur împrejur.

– Unde este masa cu răcoritoare? întrebă el, trecînd pe lîngă Samantha.

Carl îi răspunse calm:

– O să vă conducă servitorul meu.

După ce sosiră şi ultimii oaspeţi, Samantha se întoarse îngrijorată spre Carl.

– Unde este mirele? Ar fi trebuit să fie aici.

Carl zîmbi.

– Liniştește-te. Montague va veni la timp. Doar n-o să lase o femeie să-l aştepte în faţa altarului.

– Mai ales pe *această* femeie, zise Montague din uşă, în spatele lor.

Samantha se întoarse brusc. Cînd văzu ce superb arăta, i se opri inima în loc. Pantaloni albi, mulaţi pe coapsele lui musculoase, tunică muştar din catifea, care cădea perfect pe umerii săi laţi şi părul negru ca pana corbului, strîns la spate cu o fundă. Doar dezgustătoarea pudră albă şi aluniţele îi ascundeau trăsăturile virile.

Samantha simţi un nod în stomac. Sora ei o să se mărite cu Montague Windhall şi ea nu putea face absolut nimic.

Leopold stătea tăcut în spatele lui, îmbrăcat într-un costum de catifea bleumarin, cu vestă argintie. Peruca, la fel ca celelalte pe care le purtase, îi încadra faţa părosasă.

– Intraţi, îi invită Carl. Preotul este gata, adăugă el, întorcîndu-se spre Montague.

După ce mirele şi Carl ieşiră din hol, se răsuci spre Leopold. Pentru o clipă, i se păru că zăreşte o sclipire dureroasă din ochii bătrînului, dar dispăruse imediat.

– Să mergem şi noi, îi propuse el, oferindu-i braţul.

– Să mergem. Înălţimea Voastră, zise Samantha, am obosit deja să stau în picioare şi să întîmpin atîţia oaspeţi.

În sala de bal, atmosfera era veselă, dar Samantha îşi simţea inima grea, ca de plumb. Sora ei se va căsători cu Montague şi ea îşi va petrece tot restul vieţii

visînd la el.

Leopold o conduse la bar.

– Sherry? o întrebă el.

Îi umplu paharul şi după ce îşi turnă un brandy pentru el, se îndreptară spre cămin.

– Pentru familiile noastre, zise el solemn, ridicînd cupa de cristal.

De ce oare îi făcea impresia că era nefericit? Sorbi din băutură.

– Nu prea o placi pe Christine, nu-i aşa?

– Cum? tresări el, surprins. Bineînţeles că o plac. De ce mă întrebi?

– Aşa mi-a făcut impresia.

– Te înşeli. Sînt foarte fericit pentru Montague. Nepoata dumitale este o femeie frumoasă şi voi fi onorat să-i spun sor... fiică.

Bău repede, ca şi cînd ar fi vrut să-şi înghită cuvintele.

Orchestra intonă primele acorduri, anunţînd începutul nunţii. Samantha se încordă.

Leopold părea la fel de tulburat, dar reuşi să se stăpînească.

– Dă-mi voie să te conduc, lady Traynor, îi spuse el, întinzîndu-i mîna.

Samantha puse paharul pe o masă şi îi dădu mîna. Observă că tremura imperceptibil. Uimită, se lăsă condusă la locul ei. Leopold se aşeză lîngă ea, privindu-l insistent pe Montague.

Cînd toţi oaspeţii se instalară pe scaune, mirele veni lîngă preot.

Apoi începu marşul nupţial şi toate capetele se în-

toarseră în direcţia casei.

Hadley, îmbrăcat în negru şi alb, se apropie de uşile duble şi le deschise.

Şoapte de uimire scăpară de pe buzele celor prezenţi.

Christine stătea cu capul plecat, cu un buchet de trandafiri albi, împletiţi cu dantelă şi perle.

Samantha se uită pe furiş la Leopold. Ochii lui albaştri precum cerul se înceţoşară de durere. Ce se întîmpla? Se îndrăgostise de sora ei? Imposibil. Deşi, dacă se gîndea mai bine...

Alungîndu-şi acest gînd aiurit, Samantha îşi concentră atenţia asupra lui Christine. Sora ei era atît de frumoasă! Rochia albă de mătase, care dăduse atîta bătaie de cap croitoreselor, era superbă. Mînecile de dantelă îi acopereau braţele de la umăr pînă-n talie. Decolteul pătrat, tivit cu perle, îi punea în evidenţă sînii mari, frumoşi. Un colier de perle cu un ametist în mijloc îi împodobea gîtul.

Corsajul strîmt se mula pe talia ei îngustă, revărsîndu-se apoi în falduri ample. Trena avea vreo patru metri lungime. O coroniţă din perle şi ametist îi susţinea voalul care-i acoperea faţa pînă i-l va ridica Montague, soţul ei.

Samantha îşi duse repede batista la ochi, să-şi oprească lacrimile care i-ar strica faţa de... Madeline.

Carl o conduse pe Christine la altar şi i-o dădu lui Montague. Mirele şi mireasa se priviră timp de cîteva clipe, după care se întoarseră spre preot.

Samantha îşi stăpînea cu greu durerea care ameninţa s-o sugrume. Îl scăpă un mic suspin, fără să vrea.

– Nu! exclamă Leopold, strîngînd-o de mînă.

Atingerea lui îi dădu curaj să urmărească ceremonia fără să plîngă.

Dar cînd Montague ridică vălul miresei sale şi o sărută blînd, simţi că este gata să izbucnească.

Noroc că Leopold o strînse şi mai tare, oftînd adînc ca şi cînd ar fi fost tulburat de aceleaşi senzaţii. Oricum, nu avea timp să-şi analizeze sentimentele, pentru că oaspeţii se adunaseră să-i felicite pe tinerii căsătoriţi.

Cînd Montague îşi luă în braţe soţia, Samantha crezu că o să i se frîngă inima. Singurul bărbat care o atrăsese vreodată era acum cumnatul ei.

Leopold nu prea ar fi vrut să sărute mireasa, dar o făcu în grabă.

Samantha se apropie de el.

– S-a întîmplat ceva?

– Ce? tresări bătrînul.

Clipea din ochi, ameţit.

– Ah nu, nimic.

Îl privi un timp şi apoi se întoarse spre miri. Montague şi Christine acceptau felicitările oaspeţilor, înainte să intre în casă, să deschidă cadourile.

Samantha şi bătrînul viconte stăteau mai retraşi. Nu le ardea să se amestece printre ceilalţi.

Leopold luă în mîini cîţiva trandafiri albi. Îi privi un timp, îngîndurat şi apoi le dădu drumul.

Pornise spre masa cu gustări. Samantha îl urmărea atentă. Îl preocupa ceva. Nu cumva era bolnav?

– Cine este domnul acela? răsună o voce, în spatele ei.

Cînd se întoarse îl văzu pe Harvey Langford.

– Tatăl mirelui, îi răspunse ea, pe un ton înţepat.

– Prezintă-mă, îi ordonă căpitanul.

Fata îşi ţuguie buzele, revoltată de atitudinea acestui om arogant.

– Desigur.

Se apropiară de Leopold, care stătea cu spatele la ei.

– Înălţimea Voastră? îi spuse Samantha, discret.

Cînd se întoarse, bătrînul se uită mai întîi la ea şi apoi la căpitan.

– Da, ce doriţi?

– Acest gentleman doreşte să vă cunoască.

Îi făcu semn spre căpitan.

– Lord Windhall, vi-l prezint pe căpitanul Harvey Langford.

Ura întipărită pe faţa omului o şocă. Oare ce avea împotriva oamenilor regelui?

Pe urmă, observă cum se relaxează treptat.

– Încîntat de cunoştinţă, zise el, în cele din urmă, cu un glas sugrumat.

– Lord Windhall, spuse Langford, făcînd o mică plecăciune, aş vrea să vă vorbesc între patru ochi. Este vorba de fiul dumneavoastră. Dacă nu doriţi cumva să iau mirele din braţele miresei.

– Să mergem în birou, zise Leopold.

Puse paharul pe masă şi-i spuse Samanthei:

– Scuză-mă, lady Traynor; n-o să întîrzii mult timp.

Fata îi urmări cu privirea, în timp ce îşi croiau drum printre oaspeţi. Ce se petrece aici? Ce are Leopold împotriva căpitanului? Se cunoşteau? Bineînţeles că nu. Altfel Langford nu i-ar fi cerut să i-l prezinte. Clătinînd

din cap, uluită de atitudinea ciudată a bătrînului, se duse s-o caute pe Effie. Voia să se asigure că menajera n-o să-l aşeze la masă pe căpitan lîngă Leopold Windhall.

Jason închise uşa biroului şi inspiră adînc, înainte să se întoarcă spre marioneta regelui. Simţea că se sufocă de ură şi îşi puse ca de obicei aceeaşi întrebare. Să fie oare soldatul care l-a ucis pe tatăl meu? Alungîndu-şi gîndurile, se uită încruntat la căpitanul Harvey Langford. Acesta era ticălosul arogant care o bănuise pe Christine. Ce-o mai vrea? Şi de ce aici, la nuntă?

– Doreşti să-mi vorbeşti?

Langford se aşează pe scaun, la birou.

– Am aflat că fiul dumneavoastră a fost atacat de Seducătoarea în roşu.

Îşi împreună mîinile.

– Povestiţi-mi, vă rog.

Jason se uită cu dispreţ la faţa mîncată de vărsat a soldatului.

– Ce să vă povestesc? L-a jefuit, l-a dezbrăcat şi l-a lăsat să se întoarcă pe jos acasă.

– Gol?

Jason se uita la flăcările din cămin.

– Da.

– V-a spus cum arăta?

– Nu era nevoie. Am întîlnit-o personal peste cîteva zile.

– Unde?

– Pe drumul spre Bedford County.

– Am auzit.

Se sprijini de spătarul scaunului.

– Parcă ați fost rănit în noaptea aceea. De Seducătoare, nu?

– Nu. Am avut ghinionul să mă mișc exact cînd nu trebuia. Nu mi-am dat seama că vizitiul va sări cu cuțitul.

Langford se încruntă.

– Vizitiul v-a rănit?

– Exact.

– Era complicele ei?

– Nu știu.

Căpitanul căzu pe gînduri.

– Oricum, aș vrea să-l iau la întrebări. Cum îl cheamă?

– Rollie Parker.

Langford se liniști.

– Înțeleg.

Își lăsă ochii în jos.

– Descrieți-mi cum arată Seducătoarea.

– Înaltă, solidă, cu buze subțiri.

Ofițerul tresări.

– Ciudat. Eu auzisem că este mică de statură și suplă. De fapt, Private Baylor, soldatul care era cît pe ce s-o prindă, spunea că este o frumusețe și are păr lung, negru.

Îi zîmbi rece.

– Seamănă foarte bine cu mireasa fiului dumneavoastră.

– Vă asigur că, după părerea mea, nu seamănă nici pe departe. Și, în afară de asta, în ziua cînd bandita a

fost împuşcată în braţ, Christine a fost găsită într-o poziţie compromiţătoare. Am văzut cu ochii mei că nu avea nici o rană.

– Serios?

Ochii căpitanului sclipiră triumfător.

Lui Jason îi venea să-şi muşte limba. Nimeni, în afară de Călăreţul Diavolului şi de soldat n-ar fi putut să ştie unde se afla rana. Fir-ar să fie.

Langford se aplecă spre el.

– Rănile pot fi ascunse.

Jason nu era deloc amuzat de jocul căpitanului. Se săturase de el.

– Atunci de ce n-o chemaţi pe Christine şi n-o puneţi să-şi scoată rochia?

– Interesantă idee, dar nu ar fi cuviincios şi nici necesar.

Se ridică şi se duse la uşă. Apoi deschise şi ieşi pe hoi zîmbind.

– O să rezolv lucrurile altfel.

Se uită spre sala de bal.

– Cine ştie, poate o s-o înving pe Seducătoarea în roşu cu propriile ei arme.

Capitolul 20

Cînd primele raze ale soarelui se strecurară printre draperiile de la Treveler's Inn, Nick se ridică din pat şi se uită la soţia lui, care dormea liniştită. Buzele ei moi, întredeschise, îl îmbiau din nou să le soarbă nectarul. Era o femeie în carne şi oase, frumoasă, pasională, care-i aţîţase instinctul animalic, de cîteva ori chiar, din cîte îşi amintea. Sfinte Sisoie, nu se aşteptase să-i răspundă atît de senzual ca noaptea trecută. Numai cînd se gîndea, îi venea s-o posede din nou. Chiar acum.

Potoleşte-te, omule. Vrei să creadă că s-a căsătorit cu un animal? Dezgustat de propriile sale porniri, începu să se îmbrace. După ce-i aruncă o privire galeşă miresei sale, ieşi din cameră, să se mai răcorească.

În salonul de la Traveler's Inn erau puţin oameni la ora aceasta matinală. Observă că paşii săi răsunau pe

holurile pustii.

Îşi găsi un loc lîngă fereastră şi aşteptă proprietarul să-i aducă ceaşca de ciocolată fierbinte pe care o comandase. Luă o revistă veche de-o săptămînă şi începu să citească *Virginia Gazette* încercînd să-şi alunge gîndurile de la Christine.

– Stăpîne Kincaid?

Nick tresări şi se uită în jur să vadă dacă auzise cineva. Negrul îl strigase pe numele lui adevărat. Din fericire, încăperea era goală.

– Da.

Băiatul scoase ceva din cămaşă.

– Un om mi-a spus să-ţi dau asta.

Îi întinse un bileţel sigilat.

– Mulţumesc.

Nick puse o monedă în palma băiatului şi-l aşteptă să piece înainte să desfacă sigiliul. În timp ce citea, se încruntă.

N.K.
Ne întîlnim în spatele grajdurilor.
Peste zece minute.

P.H.

Nick băgă bileţelul în buzunar. Ce căuta Patrick Henry aici? Şi ce voia? Aruncă revista pe un scaun şi se ridică de la masă.

Se opri la recepţie, să comande micul dejun pentru soţia sa şi încă un buchet de flori; spera să-l aprecieze la fel de mult ca pe cel din noaptea trecută. Apoi scrise un bileţel care să le însoţească. Zîmbi cînd se gîndi cum

o să răspundă Christine la gestul lui, cînd o să se întoarcă.

Oraşul Bent Creek era aproape pustiu cînd Nick o porni spre grajduri. Un vînt slab mişca firma din lemn a fierarului, care atîrna pe un stîlp. Cînd dădu colţul clădirii, intră în umbră şi simţi imediat o prezenţă.

– Kincaid.

Deşi nu-i văzuse faţa, recunoscu glasul lui Patrick Henry.

– Ce s-a întîmplat?

– O să afli imediat. Vino la adăpost.

Îl urmă în spatele grajdurilor, într-o clădire dărăpănată. În spate era un mic birou.

Patrick aprinse o lumînare şi se întoarse spre Nick.

Prietenul lui părea palid la faţă. Ochelarii mici, cu ramă din sîrmă, se sprijineau pe nasul lui lung, drept. Îşi legase părul castaniu la spate, cu o fundă neagră, fără să-l pudreze. Strîngea din buze, furios.

Nick fu uimit de atitudinea lui. Deşi ştia că Patrick era un bărbat înverşunat, se purta de obicei cu blîndeţe.

– Ce este, Patrick? Ce s-a întîmplat?

Tînărul se aşează pe scaun, la birou.

– Parlamentul, Nick! Am trimis o garnizoană la Williamsburg, să oprească jafurile. Se pare că nu vom mai primi nimic dacă refuzăm mărfurile englezeşti.

Scoase o scrisoare din haină.

– Această situaţie cu ţara-mamă a început să scape de sub control. Jumătate din guvernatorii numiţi de rege în colonii nu au pus niciodată piciorul pe pămînt american! Dar asta nu-i împiedică să stea la birourile lor grandioase şi să proclame legi intolerabile.

Îşi trecu degetele prin păr.

– Nu mai putem suporta. Ne-am hotărît chiar acum să adunăm un grup de oameni. Vreau să fii şi tu prezent, Nick. Dar pînă atunci va trebui să te întorci la Williamsburg, să te ocupi de corsari. Soldaţii au băgat spaima în ei. Dacă nu luăm măsuri, s-ar putea să pierdem singurii noştri aliaţi împotriva Angliei.

Se opri zîmbind, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva.

– Apropo, felicitări. Îmi pare rău că trebuie să-ţi cer asta tocmai în luna de miere.

Ridică din umeri.

– Nici n-aş face-o dacă n-ar fi atît de important.

Nick dădu din cap, dar, în realitate îi venea să înnebunească. Henry voia să-şi lase soţia pentru cîteva ore?

– Vasul lui Clayton Cordell va încerca să străpungă blocada peste trei zile. Aduce arme pentru ai noştri. Avem nevoie de cel puţin douăzeci de oameni să descarce marfa şi s-o bage în peşteri, la sud de port. Eşti singurul care poţi aduna oameni de încredere. Cred că nu este nevoie să-ţi precizez cît de vitală este această operaţiune. Este o chestiune de viaţă şi moarte pentru America.

Nick oftă. Doamne sfinte! Ce să facă? Îşi frecă ceafa.

– Patrick, soţia mea este aici, cu mine.

– Trimite-o acasă.

Vorbele lui sunaseră ca un ordin, dar Nick ştia că prietenul lui nu încerca să-şi impună voinţa. Îi explicase doar despre ce era vorba cît mai scurt posibil. Dar...

– Patrick, de-abia a trecut o zi de cînd m-am căsătorit. Nu pot să-mi trimit nevasta acasă. O s-o iau cu mine. Va sta la *Raleigh Tavern*.

Patrick zîmbi blînd.

– Ştiu ce simţi, Nick; dacă ar fi fost altă situaţie, nu ţi-aş fi cerut un asemenea sacrificiu. Dar acum este un moment foarte periculos.

Se aplecă spre el.

– Dacă te prind şi te torturează, ştiu că n-ai scoate un cuvînt, chiar de-ar fi să mori. Dar ai fi capabil să păstrezi secretul dacă ţi-ar tortura soţia în faţa ta? Ai putea să-ţi păstrezi calmul sau le-ai spune tot ce ştii?

Nick încercă să-şi alunge din gînd imaginea clădită de vorbele lui Patrick. Doamne sfinte, n-ar suporta s-o vadă pe Christine suferind.

– Eşti un om, Nick. N-ai rezista. Nici eu n-aş putea, te rog să mă crezi. Acum înţelegi de ce trebuie să fie cît mai departe de tine? Oamenii aceştia sînt capabili de orice atrocitate. Şi te rog să mă crezi că nu s-ar sfii să abuzeze de o femeie.

Nick simţi un nod în gît. Nu putea risca viaţa lui Christine. Deşi acest fapt nu-i uşura cu nimic situaţia. Ce explicaţie să-i dea miresei lui?

Lăsă mîna în jos. Nu exista decît o singură soluţie. Să nu-i spună. Ah, Doamne, nu putea să-i spună, ce mai! O să-l pună pe Jason să-i ţină locul. N-o să-şi dea seama şi era convins că soţia lui va fi în siguranţă alături de el.

Jason se fîţîi în şa, uitîndu-se la copacii din stînga lui. Unde dracu' o fi Nick şi de ce îl chemase? Ce putea fi

atît de urgent, încît să-i tulbure luna de miere?

– Dacă aş fi în patul lui Christine, zise el cu voce tare, nu aş pleca orice ar fi.

Adversary ciuli urechile.

Armăsarul pufni şi scuturâ coama lui neagră, ca şi cînd l-ar fi certat pe Jason pentru gîndurile lui dezonorante.

Jason îl mîngîie pe gîtul lui suplu.

Adversary nechează deodată şi se agită nervos.

Jason scrută copacii.

În clipa aceea, Nick apăru călare din pădure.

În timp ce se îndreptă spre el, îl studie atent. Fratele lui arăta ca dracu'. Era tras la faţă, încruntat, nu semăna deloc cu un mire fericit.

Nick trase de hăţuri.

– Îţi mulţumesc că ai venit imediat.

Jason încremeni în loc. Ce se întîmplase oare? Arăta obosit. Ba chiar supărat.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

– Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse Nick. Trebuie să schimbi locul cu mine şi s-o duci pe Christine acasă, la Crystal Terrace.

Jason îşi privi fratele ca şi cînd nu i-ar fi venit să creadă. Doar nu vorbea serios!

– Bine. Care este adevăratul motiv?

Nick strînse hăţurile în mîini.

– Există într-adevăr un motiv. Şi te rog să mă crezi că nu-mi place deloc ce fac. Dacă ar putea să-mi ţină altcineva locul la Williamsburg, l-aş lăsa.

Jason avea senzaţia că păşise în mijlocul unui coşmar. Ce tot vorbea Nick? Ce legătură avea William-

sburg-ul? Îşi duse mîna la gît.

– Nu înţeleg nimic, Nick. De ce n-o iei de la început?

După ce-i povesti conversaţia avută cu Patrick Henry, Jason fu cît pe ce să leşine. Ah, nu. Nu, Doamne, nu se poate. Numai tu ştii că n-aş rezista. Dar, pe măsură ce-l asculta pe Nick, ştia că nu avea cum să-l refuze.

– ... iată de ce trebuie să schimbi locul cu mine. Nu pot s-o duc cu mine şi nici s-o trimit singură acasă.

Oftă.

– Şi oricum este mai bine să nu afle deocamdată cu ce mă ocup.

Jason ameţise.

– Fir-ar să fie, Nick! Ţi-ai pierdut minţile? Nu pot să-ţi iau locul a doua zi, după noaptea nunţii.

– Ascultă, Jase, viaţa lui Christine şi a mea probabil sînt în mîinile tale. Altfel nu ţi-aş fi cerut aşa ceva.

Jason gemu. Te rog, Doamne, nu merit o asemenea pedeapsă.

– Regele a trimis un detaşament de soldaţi la Williamsburg, să întărească blocada. Sau cel puţin aşa speră. Dacă voi fi prins, sau dacă o să atrag suspiciunile lor, este posibil să se folosească de Christine ca să pună mîna pe mine.

– Gîndeşte-te, Jason, nu pot risca viaţa soţiei mele. Tu eşti singura mea speranţă.

– De ce nu mă laşi să merg la Williamsburg, în locul tău?

– Crezi că n-aş vrea? Din păcate, sînt singurul care ştiu.

Se încruntă.

– Crezi că vreau să-mi dau mireasa pe mîna altuia?

Chiar dacă este fratele meu?

Dădu din cap şi rîse aspru.

– Gîndeşte-te!

Jason simţea cum îl cuprinde disperarea.

– N-o să-şi dea seama de diferenţa dintre noi?

Îi ardea faţa. Doamne, se purta ca un adolescent.

– Ştii, acum după ce...

Nick se înfurie.

– Nu poate să-şi dea seama decît dacă te vede dezbrăcat.

Îl privi duşmănos.

– Te iubesc, Jason. Eşti fratele meu, o parte din mine. Dar, dacă te atingi de soţia mea, îţi scot inima... şi altceva care ţi- e drag.

Jason se înfioră.

– Nu te grăbi să tragi concluzii, frăţioare. Mă gîndeam să nu mă surprindă ieşind din baie şi să-mi vadă cicatricea. Doar o să locuim în aceeaşi casă.

Nick oftă şi îşi trecu degetele prin păr.

– Iartă-mă, Jason. Bineînţeles că la asta te-ai gîndit. Sînt cu nervii la pămînt, dar ştii doar că am încredere în tine.

Bine că ai tu, cel puţin, îşi spuse Jason. Conştient de vorbele fratelui său, Jason încercă să se domolească.

– Cum să te conving? Ce se fac?

– Nicicum. Du-o acasă pe Christine şi ai grijă de ea. Este tot ce-ţi cer. O iubesc mai mult decît orice pe lume, Jase.

Jason îşi dădu seama că n-avea scăpare. Dumnezeu să aibă milă de noi toţi.

– Jur pe viaţa mea, îi promise el, întrebîndu-se dacă

nu cumva acesta va fi preţul, pînă la urmă.

– O să ne schimbăm rolurile în spatele hanului, în hambarul fierarului. I-am spus deja lui Christine că trebuie să ne întoarcem la Crystal Terrace. Am motivat că trebuie să angajez un supraveghetor pentru plantaţie.

Nick luă hăţurile.

– O să-mi pun o cămaşă albă şi pantaloni din piele de căprioară cînd mă întorc la han. Ştiu că ţi-ai adus ceva asemănător, aşa că schimbă-te şi aşteaptă-mă. O să-i spun lui Christine că plec să aduc trăsura şi atunci o să mă înlocuieşti.

– Cît o să lipseşti?

Nick clătină din cap.

– O săptămînă-două.

Jason se cutremură. Era atît de mult. Dar ştiind că Nick avea destule probleme pe cap, se abţinu.

– Cînd facem schimbarea?

– Peste o oră.

Jason observase ce îndurerat era fratele lui, dar nici el nu se simţea mai bine. Cum să se dea drept soţul lui Christine fără s-o atingă? Fără să facă dragoste cu ea? Clătină din cap.

– N-o să reuşesc.

Adversary sforăi pe nas.

Cînd se întoarse la han, să se schimbe, Nick văzu că soţia lui se ocupase deja de bagaje şi avusese grijă să fie transportate la parter.

Nick se uită prin cameră, înainte s-o privească pe Christine.

Stătea pe marginea patului, cu mîinile în poală. Semăna cu o şcolăriţă. I se puse un nod în gît cînd îşi

aminti de noaptea trecută. Nu mai era o şcolăriţă. Era o femeie, femeia *lui*, şi o împingea în braţele altui bărbat. Ah, Doamne, ajută-l pe Jason să-şi păstreze cumpătul. Nu ştia cum intenţiona să evite patul lui Christine fără să stîrnească suspiciuni, dar spera să găsească ceva plauzibil, care să nu-i creeze probleme la întoarcere. Se uită la faţa frumoasă a lui Christine. Trebuia să-şi ia rămas bun de la ea, chiar dacă ea nu ştia că se despărţeau.

Se aşeză în faţa ei, studiindu-i trăsăturile delicate, părul negru, mătăsos, care-i atîrna pînă la talie. Îşi pusese o pălărioară galbenă, delicată, în ton cu costumul ei. Îl privea curioasă. Îi observă buzele roz, umflate după ce făcuseră dragoste şi i se strînse stomacul. Tînjea s-o posede din nou, dar nu mai avea timp.

O ridică în picioare şi o strînse în braţe. Trebuia s-o simtă la pieptul lui.

– Te iubesc, îngerul meu, murmură el, atingîndu-i fruntea cu buzele. Să nu uiţi asta.

Apoi îi acoperi gura, lacom.

O simţea tremurînd în braţele lui. Ah, ar fi vrut să nu-i mai dea drumul. Îi dezmierdă gîtul. Sfîrcurile ei tari îi împungeau pieptul. Gemu înnebunit. Trebuia să se oprească acum, altfel n-o să mai reuşească.

Desprinzîndu-se de ea, îi spuse amuzat:

– Draga mea, dacă nu plecăm imediat, n-o să mai ajungem.

Christine se îmbujoră.

– Mă duc după trăsură, zise el, pe un ton serios. Aşteaptă-mă aici.

– N-o să plec nicăieri.

Ştia că ar trebui să se grăbească. Jason îl aştepta

mai mult ca sigur în hambarul fierarului. Dar Christine era irezistibilă şi o sărută din nou.

Îi gustă buzele umede, înnebunit de pasiune. Cînd îi puse mîna pe fund, îşi pierdu complet minţile. Nu putea să-i dea drumul. Nu acum. Doamne sfinte! Îi tremură mîna cînd îi atinse sînul.

Christine îşi trecu degetele prin părul lui.

Nick se gîndi pentru o clipă la fratele său care aştepta în hambar şi apoi se lăsă în voia pasiunii. N-avea decît să aştepte.

Capitolul 21

Jason se plimba agitat în hambarul fierarului. Unde o fi Nick? De ce dracu' întîrzia atît? Scrîşni din dinţi şi se duse la uşă. Ştia exact de ce întîrzia.

Dădu cu piciorul într-un lanţ rupt şi se uită furios la un butoi gol. De ce îl durea atît de mult s-o ştie pe Christine în braţele lui Nick?

Scîrţîitul uşii îl făcu să se întoarcă.

Fratele lui avea o figură atît de satisfăcută, încît îi venea să-l strîngă de gît. Dar se simţi imediat vinovat. Nu mai cunoscuse gelozia pînă acum şi crezuse că n-o s-o cunoască niciodată. Iar faptul că era vorba de fratele lui i se părea şi mai cumplit. Încercă să vorbească liniştit.

– Gata?

Nick încuviinţă din cap şi îşi duse o mînă la ceafă.

– Da, să zicem.

Apucă hăţurile şi încălecă.

– Am aranjat cu băiatul fierarului să ţi-l înapoieze pe Adversary.

Nu îndrăznea să-l privească pe Jason.

– Ştiu ce greu o să-ţi fie fără el.

– Da, zise Jason, încet.

Ştia ce mult suferea Nick. Se apropie de fratele lui şi-i strînse mîna.

– Drum bun şi nu te îngrijora în privinţa miresei tale. O să am grijă de ea.

Nick închise ochii pentru o clipă şi ieşi în grabă.

Inspirînd adînc să-şi alunge durerea care ameninţa să-l sufoce, Jason îşi masă tîmplele şi se urcă în trăsură. Nu voia să se gîndească la călătoria spre Crystal Terrace... sau la noaptea care va urma.

Soarele amiezei se ridicase sus pe cer cînd trăsura opri în faţa reşedinţei Windhall. Jason trase de hăţuri şi sări de pe capră ca ars. Apoi o ajută pe Christine să coboare. Se încordă cînd îi simţi atingerea caldă şi o conduse repede în casă.

Dahlia stătea în prag, cu gura căscată.

– Ce este? S-a întîmplat ceva?

– Nu, Dahlia. M-am întors să rezolv o problemă urgentă de afaceri.

Îi zîmbi lui Christine.

– Soţia mea a fost foarte înţelegătoare, trebuie să

recunosc.

Christine se înroşi, ferindu-şi privirea.

– Pune-l pe Bromley să aducă bagajele şi pe urmă trimite-l în biroul meu, îi spuse el menajerei. Vreau să transmită un mesaj cuiva.

Dahlia îl privi curioasă. Apoi încuviinţă din cap.

Jason se simţea stînjenit.

– Te rog să mă scuzi, dra... draga mea, se bîlbîi el, dar trebuie să verific registrele înainte să vină supraveghetorul pe care vreau să-l angajez.

– Desigur, Montague. O să mă ocup de bagaje şi o să discut cu Dahlia ce vom avea la cină.

Jason dădu din cap.

– Să pună un tacîm în plus. L-am invitat pe Carl.

Christine tresări uimită.

– Astă-seară?

Dar îşi ascunse repede dezamăgirea.

– Cum doreşti.

Se întoarse spre scări, dar se răzgîndi în ultimul moment şi-i întinse faţa s-o sărute.

Jason încremeni în loc. Doamne, era tot ce-i mai lipsea!

– A... oftă el.

N-avea încotro.

Îşi lăsă capul în jos şi o sărută repede pe buze.

– Pe curînd, draga mea.

Şi, zicînd acestea, se răsuci pe călcîie, pornind glonţ spre biroul lui. Cînd ajunse, închise uşa şi se sprijini de ea, oftînd.

– Fir-ar să fie! exclamă el. N-o să reuşesc.

Apoi se repezi la birou, luă o bucată de hîrtie şi-l

rugă, mai bine-zis îl imploră, pe Carl să vină cît mai repede.

Peste cîteva clipe, cînd sosi Bromley, îi dădu scrisoarea şi i spuse cui s-o înmîneze.

Pe urmă se duse în grajduri şi puse şaua pe un cal. Se va preface că plecase la întîlnirea cu supraveghetorul. Spera că la întoarcere o să-l găsească pe Carl. O să inventeze o poveste plauzibilă pentru Christine şi o să spună că supraveghetorul nu i se păruse o persoană potrivită. Apoi o să se închidă în birou cu Carl şi or să discute ce este de făcut.

După o oră, Jason se întoarse în grajduri şi oftă uşurat cînd văzu calul lui Carl. Descălecă repede şi intră în casă.

Îl găsi pe Carl în salon. Din păcate, era şi Christine.

Jason încercă să zîmbească.

– Văd că soţia mea ţi-a ţinut companie, zise el.

– A fost întotdeauna o companie mai plăcută ca tine, spuse Carl, surîzător.

– Probabil că ai dreptate.

Carl dădu din cap.

– Cum a mers întîlnirea cu supraveghetorul?

Jason se prefăcu indiferent.

– Prost, din păcate. Nu mi s-a părut demn de încredere.

Îi zîmbi lui Christine.

– Se pare că ne-am întrerupt degeaba luna noastră de miere.

– Puteţi oricînd s-o continuaţi, îi sugeră Carl.

Jason scrîşni din dinţi şi-i aruncă o privire ucigaşă naşului său. Ce-l apucase? Doar ştia că schimbase

locul cu Nick. Îi scrisese în bilet. Nu cumva încerca să-l pedepsească pentru toate festele jucate de cei doi băieţi pe parcursul anilor?

– Bună idee. Dar mă tem că sînt complet epuizat după drumul de azi-dimineaţă şi întîlnirea de acum. Şi cred că nici soţiei mele nu i-ar strica să se odihnească puţin.

Îi surîse lui Christine.

– Nu-i aşa, draga mea?

Christine părea uimită.

Jason se blestemă în gînd.

Doar Carl era numai zîmbete.

Scrîşnind din dinţi, Jason se încruntă la naşul său.

– Nu vii în birou, să bem un brandy?

– Sigur, Montague, cu plăcere. Te rog să ne scuzi, Christine.

– Desigur.

Carl ieşi din cameră.

Jason lăsă capul în jos. Nu îndrăznea s-o privească pe Christine drept în ochi.

Fata îl urmărea cu privirea. Oare ce îl preocupa pe Montague? se întrebă ea, stînjenită. De dimineaţă fusese atît de afectuos, iar acum părea complet schimbat. Oare se purtase necuviincios? Era supărat că nu avea nici o reţinere faţă de el? Trebuia să fie retrasă chiar şi după căsătorie? Se înroşi la faţă cînd îşi aminti cum se lăsase în voia pasiunii.

Îşi încolăci o buclă pe deget, gîndindu-se cum ar putea să repare lucrurile. Poate ar trebui să-i ceară scuze şi să-l întrebe cum prefera să se poarte. Înghiţi în sec. Nu. N-o să facă niciodată aşa ceva. Dar atunci,

dacă nu-i vorbea, cum o să afle vreodată ce dorea de la ea?

Inspirînd adînc, se îndreptă spre birou. O să-i spună că dorea să discute cu el, după ce termina de vorbit cu Carl.

Străbătu holul în liniște și se apropie de ușă. Vocile celor doi bărbați răsunau clar. Se încruntă cînd îl auzi pe Montague ridicînd glasul, furios.

– Fir-ar să fie, Carl, trebuie să mă ajuți. Altfel cum dracu' o să mă țin departe de patul lui Christine? Nu uita că s-a căsătorit numai de două zile, pentru numele lui Dumnezeu!

Christine își duse mîna la gură.

– Liniștește-te Jason, îi porunci Carl. O să găsim ceva. Nick cît spunea că o să lipsească?

– Două săptămîni, poate chiar mai mult. A plecat la Williamsburg, după ce am schimbat rolurile.

Coborî glasul.

– O să lucreze din nou pentru guvernator. Este cea mai bună acoperire. Un vas încărcat cu arme va încerca să străpungă blocada. O să se ocupe de transportul lor la Concord.

Christine rămase cu gura căscată. Au schimbat rolurile. Cea mai bună acoperire! Cine era Nick? Dar Jason? Și de ce voia Montague să se ferească de patul ei? Și cum adică s-a căsătorit numai de două zile? El nu se căsătorise?

Glasul soțului ei se ridică din nou.

– Știi, numai Seducătoarea în roșu este de vină. O să i-o plătesc pentru tot ce mi-a făcut.

Carl rîse.

– De ce?

– Pentru că nu m-aş fi îmbolnăvit, dacă nu m-ar fi jefuit. Iar Nick ar fi rămas la Williamsburg în loc să vină la Crystal Terrace. Şi n-am mai fi schimbat locurile. Fratele meu geamăn nu s-ar mai fi dat drept Montague Windhall şi nu s-ar fi căsătorit cu Christine. *Şi nici eu n-aş mai fi fost acum în această situaţie!*

Christine fu cît pe ce să scoată un strigăt.

Carl rîse din nou.

– Nu am judecat niciodată lucrurile din această perspectivă, dar ai dreptate, bineînţeles. Deşi, dacă te consolează cu ceva, cred că am soluţie măcar la una din problemele tale.

– *Te ascult.*

Christine se lipi de uşă, încordată.

– Ai putea să te prefaci că ţi-ai rupt o coastă, zise el, rîzînd. Nici o femeie n-ar avea pretenţii să faci dragoste cînd eşti bolnav.

Cel căruia îi spunea Jason rîse şi el.

– Eşti un geniu, Carl!

Christine strînse din dinţi şi se desprinse de lîngă uşă. Era ameţită de ce auzise. Deci erau doi? Gemeni. Cum au îndrăznit? Cum au îndrăznit Nick şi Jason, cine or fi ei, să-şi bată joc de sentimentele ei?

Simţi un nod în stomac. Dar oare ea şi Samantha nu făcuseră acelaşi lucru? Christine se îndreptă spre scară. Dar era altceva. Ea, cel puţin, îşi folosise adevăratul nume. Îşi duse mîna la gît. Doamne sfinte! Dacă nu exista nici un Montague Windhall, atunci cu cine se căsătorise, cu acest Nick sau cu cine?

Se înfurie. Auzi, gemeni! O să-i înveţe minte! Nimeni

nu-şi bătea joc de Christine Fleming!

Îşi înălţă bărbia şi porni spre dormitor. Trebuia să se gîndească. O să-i vină o idee, pînă la urmă.

Închise uşa în urma ei şi se aşeză pe scaun.

Mont – Nick – era la Williamsburg deghizat probabil în altă persoană, ca să poată lucra pentru guvernator. Oare îl pîndea vreun pericol? Şi-ar risca viaţa dacă s-ar descoperi această mascaradă? Se cutremură. Nu suporta să-l ştie în pericol. Chiar dacă se înfuriase, îl iubea cu adevărat şi nu voia să i se întîmple ceva.

Totuşi... merita să-i dea o lecţie. Îşi duse mîna la gură şi îşi muşcă degetele. Williamsburg. Auzise de multe ori de oraşul acesta, dar nu fusese niciodată acolo. Deşi era locul unde ar fi trebuit să-şi petreacă luna de miere. Zîmbi răutăcios. Ce-ar fi să se ducă la Williamsburg? Nu în persoana lui Christine... ci deghizată ca Seducătoarea în roşu.

Se bucură şi mai mult cînd îşi aminti că Montague – Nick – cumpărase de curînd un balot de catifea roşie. Pînă o să ajungă la Williamsburg, va avea destul timp să-şi termine rochia.

După ce îşi petrecuse o noapte în braţele acelui bărbat, nu se îndoia nici o clipă că va reuşi să-l ducă de nas. Îşi dădu părul peste umăr. Cum o să se descurce Nick cu ferocea Seducătoare în roşu? O să rămînă credincios soţiei sale iubite? Sau o să cedeze farmecelor ei?

Ce răzbunare delicioasă! Acum nu-i mai rămînea de făcut decît s-o convingă pe Samantha să schimbe locul cu ea, fără să-i explice de ce. Chiar dacă era furioasă pe Nick, nu voia să-i bage beţe-n roate. Nu, o să găsească

o scuză plauzibilă.

Se ridică şi se duse în bibliotecă. Ce să-i spună? Ştia că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa virtuţii surorii sale gemene. Jason se ferise de ea ca de ciumă, toată după-amiaza. Aşa că n-o să se atingă nici de Samantha. Dar nici n-o să-i vină uşor s-o convingă.

Luă o carte din raft şi începu s-o răsfoiască. Deodată îi sări în ochi cuvîntul „mesaj". Asta era! Îi venise o idee grozavă. Nu era nevoie să găsească nici o scuză. O să-i trimită vorbă să vină imediat la Crystal Terrace. Christine zîmbi încîntată. Şi, cînd o să vină, Samantha o să găsească alt mesaj, cu următorul conţinut:

„Ia-mi locul ca soţie a lui Montague. O să-ţi explic cînd o să mă întorc, după două săptămîni".

Capitolul 22

Samantha se privea în oglinda cu ramă aurie. Nu-i venea să creadă că se afla la Crystal Terrace şi că se dădea drept soţia lui Montague. De ce tinerii căsătoriţi se întorseseră atît de repede? Şi de ce Christine îi ceruse să schimbe locul cu ea?

Oftînd, îşi netezi rochia de culoarea liliacului. Întrebările nu încetaseră s-o tortureze de cînd primise biletul surorii ei şi găsise celălalt mesaj. Oare ce pusese la cale Christine?

Clătinînd din cap, Samantha se îndreptă spre uşă. Sora ei era cu capul pe umeri. N-ar face nimic periculos. Alungîndu-şi îngrijorarea ieşi pe hoi. Oricum, o să afle despre ce era vorba la întoarcerea lui Christine. Între timp, avea alte probleme de rezolvat; de exemplu, prima întîlnire cu cumnatul ei.

Ridicîndu-şi fusta, îşi strînse bandajul de la genunchi sperînd că această rană falsă o va feri de orice avansuri din partea soţului surorii sale. Cînd ajunse în capul scărilor şi puse mîna pe balustradă, îi veni alt gînd. Dacă Montague era capabil să le deosebească? Dar se linişti imediat. Imposibil. Îşi petrecuse prea puţin timp alături de Christine ca să sesizeze diferenţele. Dar se întreba cum va reacţiona cînd Christine va refuza să mănînce zile-n şir pentru că n-o mai încăpea prea bine o rochie. Sau cum o să se acomodeze cu toanele ei, cînd fugea din casă furioasă şi dispărea ore-n şir?

Oricum, era problema lui Montague, nu a ei. Coborî scările, prefăcîndu-se că şchioapătă.

Acum, cînd Montague şi Carl erau plecaţi, nu prea avea multe de făcut. Ce-i apucase oare să verifice hambarele? Nu aveau destul timp pînă la toamnă? Se duse în biroul lui Montague şi luă o carte legată în piele.

Pe urmă o duse în living room, se aşeză pe un scaun şi îşi sprijini picioarele pe un taburet, dezgolindu-şi genunchiul bandajat.

Se uită pentru prima oară la cartea luată din bibliotecă şi izbucni în rîs. Poate că arta jupuirii urşilor se va dovedi interesantă.

– Lady Windhall! Ce s-a întîmplat?

Dahlia intră în cameră şi se repezi la ea, îngrozită.

Samantha se simţea vinovată. Nu-i plăcea s-o păcălească pe Dahlia. Încercă să zîmbească, aşa cum ar fi făcut Christine.

– Nu-i nimic, Dahlia. Nu te îngrijora. Sînt atît de proastă.

Lăsă ochii în jos, prefăcîndu-se stînjenită.

– Am căzut pe scară şi mi-am scrîntit genunchiul.

– Ah, biata copilă!

Samantha regretă din suflet această cacealma.

– Mă tem că Montague o să se supere pe mine. Ştii, este luna noastră de miere....

– N-ai de ce să-ţi faci griji, o linişti Dahlia. Înălţimea Sa n-o să se supere. O să se sperie însă.

O privea blînd.

– Te simţi bine? L-ai trimis pe Bromley după doctor? Vrei să- ţi aduc ceva?

Samantha zîmbi şi o strînse de mînă. Era minunată.

– Mă simt bine, Dahlia. N-am nevoie de doctor. Nu te îngrijora.

Îi dădu drumul şi îşi împreună mîinile în poală.

– Dar, te rog, cînd se întoarce soţul meu, roagă-l să vină la mine.

Dahlia privea atentă obrazul drept al Samanthei.

– Da, sigur. Dar nu te las singură, zise ea hotărîtă. O să te îngrijesc şi o să-ţi ţin companie.

– Şi cina?

Menajera zîmbi.

– Astă seară avem compot şi prăjituri. Totul este gata. Nu mă aşteptam să vă întoarceţi şi am pregătit ceva simplu. Sper că n-o să vă deranjeze.

– Dimpotrivă. Este mîncarea mea preferată.

Samantha ştia că sora ei detesta compotul. Spunea că este hrana săracilor. N-avea decît să se descurce cu Dahlia cum o şti, cînd o să se întoarcă.

Menajera ieşi din cameră şi se întoarse imediat cu nişte lucruri şi un coşuleţ cu aţă şi ace.

Samantha observă o cămaşă în mormanul de lucruri

pe care o văzuse o dată la Montague.

– Te superi dacă te ajut?

Bătrîna se arătă surprinsă.

– Nu, nici vorbă, surîse ea.

Remarcînd la ce se uita, Dahlia luă cămaşa albă de mătase şi i-o dădu.

– Îi lipseşte un nasture.

Samantha nu voia să se gîndească de ce o încînta atît de mult această îndeletnicire şi nici de ce tînjea să-şi îngroape capul în cămaşă, să inspire aroma virilă imprimată în material.

Concentrată asupra lucrurilor, nu observă sosirea cumnatului ei, decît cînd o auzi pe Dahlia strigînd:

– Doamne sfinte! Ce-i cu tine?

Samantha îşi înălţă capul.

Montague stătea în pragul uşii sprijinindu-se de Carl. Nu răspunsese la întrebarea Dahliei, în schimb studia genunchiul Samanthei, îngrijorat.

– Ce s-a întîmplat, Christine? Te-ai lovit?

Vru să facă un pas, dar Carl îl opri.

– Stai jos, Montague, dacă nu vrei să-ţi înrăutăţeşti starea. Mă ocup eu de soţia ta.

Carl îl duse pe Montague pe un scaun, vizavi de Samantha. Apoi se aplecă în faţa ei.

– Ce-ai făcut? o întrebă el.

Încercînd să imite glasul lui Christine, îi spuse pe un ton smiorcăit:

– Am căzut pe scări.

– Ce? izbucni Montague, sărind de pe scaun.

Dar Carl îi aruncă o privire aspră şi se aşeză la loc.

– Nu-i nimic grav. Mi-am scrîntit genunchiul, zise ea,

zîmbind liniştitor. O să-mi revin în vreo două săptămîni.

Întoarse capul spre Carl, surîzătoare, şi constată că se zgîia la obrazul ei drept.

Samantha fu cît pe ce să scoată un strigăt. Ah, nu, Carl îi văzuse gropiţa. Se uită pe furiş la Montague. Din fericire era atent la genunchiul ei bandajat. Încercă să-i zîmbească lui Carl. Omul se uita cînd la ea, cînd la Montague. La un moment dat, se lumină la faţă.

– Da, Christine, sînt sigur că o să te însănătoşeşti.

Apoi se întoarse spre tînăr.

– Deşi Montague o să-şi revină mai greu.

Samantha se încruntă. Abia acum observase că Montague era descheiat la cămaşă.

– Ce-i cu tine? Nu vrei să te întinzi?

– Am avut o neînţelegere cu calul meu şi...

– Calul a cîştigat, rîse Carl. Şi-a rupt cîteva coaste.

– Ah, nu! exclamă Samantha. Te doare? Nu vrei să te întinzi?

Se întoarse spre menajeră.

– Dahlia, spune-i lui Bromley să aducă imediat doctorul.

– Nu, protestă Jason. Mi s-a mai întîmplat. N-are rost să-l deranjez pe domnul Falwick.

Se încruntă, uitîndu-se la genunchiul ei.

– N-ar strica totuşi să vină pentru tine.

– Nu, n-aş vrea să afle şi doctorul ce neîndemînatecă sînt.

Spera s-o înţeleagă.

Montague se îmblînzi.

– Bine, draga mea. Dar, dacă ţi se umflă genunchiul, o să chem doctorul imediat.

Samantha aprobă uşurată.

– Ah, n-aveţi pic de minte, bombăni Dahlia.

Se întoarse spre Carl.

– Dacă îi duceţi în sufragerie, o să pun masa.

– Da, sigur.

După plecarea Dahliei, Carl se ridică şi o luă în braţe pe Samantha.

– Crezi că te descurci singur? îl întrebă el pe Montague. Sau vrei să mă întorc după tine?

Brăbatul scrîşni din dinţi.

– O să mă descurc. Dar mulţumesc, oricum.

Se ridică încet şi-i urmă.

Montague se aşeză în capul mesei, cu Carl şi Samantha lîngă el.

Dahlia puse pe masă un castron cu compot fierbinte, prăjituri şi unt proaspăt. Jason ceru o sticlă de vin.

Menajera i-o aduse imediat, dar Carl insistă să-i servească.

– Ţinînd cont de starea ta, Montague, dă-mi voie să umplu cupele.

După ce le umplu, toastă în cinstea lor.

– Pentru tinerii căsătoriţi. Fie că rănile voastre să nu vă schilodească dorinţa!

Montague se înecă.

Samantha sorbi din pahar, roşie la faţă ca para focului. Observă că soţul ei îl privea furios pe Carl.

– Sînt convins că dorinţa noastră va rămîne neştirbită, şuieră el, printre dinţi. Dar îţi mulţumesc oricum pentru urare.

Carl zîmbea misterios.

Samantha sorbi din nou din băutură. Oare o să se înroşească tot timpul ca o fată prostuţă ori de cîte ori se făcea aluzie la relaţiile intime dintre ei? Îşi înălţă bărbia, hotărîtă.

– Da, Carl. Îţi mulţumesc, spuse ea. Aşa cum a spus şi soţul meu, rănile noastre nu ne vor schimba sentimentele.

Carl înălţă cupa.

– I-auzil

Samantha duse paharul la buze, observînd că Montague rămăsese nemişcat, cu ochii plecaţi.

– Montague? Te dor coastele? îl întrebă ea blînd.

– Nu, draga mea. Mă gîndeam că avem parte de-o lună de miere cumplită.

Îi aruncă o privire lui Carl.

– Cînd o să ne vindecăm, sper să ne revanşăm.

Samantha nu ştia ce să spună, dar o invidia în orice caz pe sora ei pentru această promisiune. Îşi lăsă ochii în jos, plină de remuşcări. În timpul mesei, îi privi pe furiş pe amîndoi.

Carl, în schimb, era în mare vervă, vorbind nestingherit. Nu-i păsa, se pare, că Samantha şi Montague de-abia îi răspundeau.

După masă, Montague le propuse să se retragă în salon, pentru brandy.

Carl se ridică şi o luă în braţe pe Samantha.

– Ştii, Christine, voiam să te întreb unde o fi Madeline, zise el, făcîndu-i cu ochiul. N-am mai văzut-o demult.

Montague tresări.

– Ce? Madeline lipseşte?

Se întunecă la faţă, îngrijorat.

– De cît timp? Cine a văzut-o ultima oară?

– Nu! exclamă Samantha, scrîşnind din dinţi.

Fir-ar să fie! Ce-l apucase oare pe Carl?

– Ştii, Madeline nu lipseşte. A... plecat la Boston.

Încerca disperată să găsească o scuză.

Montague se linişti. Acum era rîndul lui Carl să cadă pe gînduri.

– La Boston? Ce să caute acolo? Nu cunoştea pe nimeni!

Samantha îşi înfipse unghiile în gîtul lui şi zîmbi satisfăcută cînd îl văzu încruntîndu-se.

– Cred că o să se întoarcă în Anglia.

Se uită la Montague, peste umărul lui Carl.

Părea dezamăgit.

– O să se mai întoarcă la Lynch's Ferry?

– Nu ştiu sigur, zise Samantha cu blîndeţe.

Îşi amintise ce mult se legase Montague de „bătrîna doamnă" care-l îngrijise.

Văzînd ce distrus era, fu cît pe ce să înjure cu voce tare. Ah, Carol Malderon, ce meriţi!

– Dar sînt sigură că o să scrie, să ne comunice planurile ei.

Montague trase aer în piept.

– Da, bineînţeles.

Carl o duse pe Samantha în salon şi o aşeză pe canapea. Apoi se întoarse şi-l ajută pe Montague să se instaleze lîngă ea.

– Stai aici, zise Carl. Bucură-te de compania soţiei tale pînă pregătesc băuturile.

Apoi îi zîmbi Samantheı.

– Vrei un sherry? Sau, dacă vrei, o să-i spun Dahliei să-ţi facă un ceai.

– Nu, aş bea un sherry, îi spuse Samantha, zîmbind.

Dar îi aruncă o privire atît de duşmănoasă, încît ar fi trebuit să fie orb să nu observe. O să i-o plătească; doar nu-şi imagina că o să scape atît de uşor.

Probabil că-i citise gînduriie, pentru că se fîţîi pe scaun stînjenit şi se întoarse repede să pregătească băuturile.

Montague se rezemă de spătarul bachetei. Samantha îl simţea aproape de ea. Îşi lipise coapsa musculoasă de-a ei. De-abia se abţinea să nu-i sară în braţe.

Se uită încruntată la bancheta îngustă, care-i obliga să stea unul lîngă altul. Păcat că nu era mai mare.

Montague îi puse un braţ pe umăr şi se întoarse s-o privească. Mişcarea o făcu să-şi atingă pieptul de braţul lui. Se cutremură înfiorată, uitîndu-se repede la el, să vadă dacă observase.

Ochii lui albaştri o învăluiau, tulburîndu-i simţurile. Înghiţi în sec, încercînd să zîmbească. Cînd îl văzu cum îi privea gura, simţi că ameţeşte. Se aplecă spre el, cu buzele întredeschise... parcă n-ar fi fost ea!

În clipa aceea, se trezi cu un pahar sub nas.

– Poftim sherry-ul, Christine.

Vocea lui Carl o trezi la realitate.

Luă paharul cu o mînă tremurîndă şi-l duse repede la buze, sperînd că băutura o s-o întărească.

Carl se aşeză pe un scaun, picior peste picior. Părea atît de calm, încît îi venea să-i tragă un pumn în nas.

Se rezemă de spătar, încercînd să nu-l atingă pe Montague. Nu credea că ar mai reuşi să se abţină.

După ce Samantha termină de băut, Carl se ridică brusc şi-i întinse mîna. Ce mai voia acum? I se citea în ochi că pusese ceva la cale.

– S-a făcut tîrziu, zise el trăgînd-o de mînecă şi ridicînd-o în picioare. Sînt sigur că tu şi Montague vreţi să vă retrageţi. O să te duc sus şi pe urmă o să mă întorc după tine, adăugă el, întorcîndu-se spre cumnatul ei.

Montague se încordă.

Carl zîmbi şi o luă în braţe pe Samantha. Cînd se apropie de uşă, apăru Dahlia.

– Ah, perfect! exclamă el. Tocmai voiam să te chem. Lady Windhall are nevoie de ajutorul tău.

– Mi-am închipuit eu, zise Dahlia.

Samantha se uită la Montague peste umărul lui Carl şi se încruntă. Îşi încleştase pumnii şi-l privea amenin-ţător pe prietenul lui. Dar cînd sesiză că-l urmărea, se îmblînzi. Ceva ciudat sclipi o clipă în ochii lui şi îşi lăsă pleoapele în jos, ca şi cînd l-ar fi durut s-o privească.

După ce Carl o aşeză în pat, Dahlia deschise sertarele scrinului.

– Îl aduc şi pe Montague peste vreun sfert de oră, o anunţă Carl.

Apoi o salută în bătaie de joc şi ieşi din cameră.

Samantha scrîşni din nou. Ah, fir-ar să fie!

Dahlia se apropie de pat cu o cămaşă albă în mînă. O aşeză pe pat şi o ajută pe Samantha să se ridice în picioare.

Degetele ei bătrîne îi descheiau rochia.

– Ar fi mai bine să ne grăbim, dacă vrei să fii gata pînă vine soţul tău.

Samantha oftă şi se lăsă pe mîna menajerei.

După ce o spălă cu apă cu parfum de liliac, Dahlia îi pieptănă părul şi ridică de pe pat cămaşa diafană. Era atît de transparentă şi de spumoasă, încît o să pară aproape dezbrăcată în ea. Doar nu-şi imagina că o să şi-o pună! Ah, Doamne! Samantha ridică braţele şi exact cînd materialul subţire îi alunecă pe corp, auzi o bătaie în uşă.

– Eşti gata? răsună vocea lui Carl.

– O clipă, strigă Dahlia dînd plapuma la o parte şi făcîndu-i semn Samanthei.

Fata se abţinea cu greu să n-o rupă la fugă. Pînă la urmă însă se băgă în pat şi se acoperi cu plapuma, în timp ce Dahlia se pregătea să deschidă.

Montague intră alături de Carl. Cînd o văzu, se albi la faţă şi îşi feri privirea.

Samantha îşi concentră atenţia asupra lui Carl. Părea satisfăcut.

– Acum te-aş ruga să ne scuzi, Dahlia, zise el. O să-l ajut pe Montague să se dezbrace şi o să-i las pe porumbei singuri în cuibul lor.

Samantha se încrîncenă.

Nici Montague nu arăta prea bine.

Menajera ieşi în grabă.

Ah, *Doamne*, îşi spuse Samantha în gînd. Apoi se uită la Montague.

Părea furios. Carl îl duse spre pat şi începu să-i descheie vesta, dar tînărul îl dădu la o parte.

– Lasă-mă pe mine, bombăni el.

Carl se dădu la o parte, zîmbitor.

Montague îşi scoase redingota de mătase şi i-o aruncă lui Carl. Urmă vesta.

Carl era numai zîmbete.

Samantha se afundă în pernă, cu plapuma pînă la gît, vrăjită de braţele musculoase ale cumnatului ei, care se zăreau sub mătasea fină. Cînd îşi dădu jos cămaşa şi o aruncă în direcţia lui Carl, îşi dezgoli spatele bandajat. Fata clipi, încercînd să-şi adune gîndurile.

Montague părea din ce în ce mai furios pe măsură ce îşi scotea pantofii şi ciorapii. Apoi se ridică încet, se încruntă la Carl şi începu să-şi desfacă nasturii de la pantaloni.

Capitolul 23

Samantha strînse plapuma în mîini. Montague se pregătea să-şi scoată pantalonii. Se uită la Carl, implorîndu-l din priviri.

– Ştii, Montague? zise Carl, cu un glas răguşit. S-a făcut cam tîrziu. Crezi că ai putea să mă găzduieşti?

Tînărul se lumină la faţă.

– Bineînţeles.

Carl răsuflă uşurat.

– Bine, atunci ai putea să mă conduci în camera mea?

Montague se uită la Samantha şi-i făcu semn cu ochiul, strengăreşte.

– Du-te în camera de oaspeţi, îi spuse el. Prima uşă la dreapta.

Îi zîmbi încîntat.

– Noapte bună, prietene.

Samantha se cutremură agitată. Şi acum ce va urma? Fir-ar să fie. Soţul surorii ei se pregătea să se urce-n pat, alături de ea. Se uită temătoare la Montague. Cînd îi văzu trupul aproape gol, se gîndi disperată cum ar putea să scape, dar nu-i venea nici o idee. De fapt, observase că şi el părea destul de agitat.

– Poate ar trebui să mă duc la Carl, să văd dacă nu vrea ceva.

Cînd îl auzi, răsuflă uşurată.

– Da, n-ar fi rău!

Îşi luă cămaşa şi se îndreptă spre uşă. Înainte să iasă, ezită pentru o clipă şi se întoarse:

– Cred că o să beau ceva cu el, înainte să se culce. Nu mă aştepta, draga mea. Trebuie să te odihneşti.

Cînd ieşi din cameră, Jason oftă adînc. Carl îl aştepta calm, rezemat de perete.

Prietenul lui scoase ceasul din buzunarul vestei.

– Ţi-am dat cinci minute.

Lui Jason îi venea să-l strîngă de gît.

– Ce fel de joc este ăsta? Ai vrut să-mi testezi onoarea? Fir-ar să fie, Carl, mă scoţi din sărite.

Carl se întoarse spre el, indiferent.

– Meriţi o lecţie după toate farsele pe care mi le-aţi jucat tu şi Nick.

Se uită peste umăr, zîmbind.

– Ce-ai zice să-mi oferi ceva de băut? Cred că va fi o noapte lungă.

Jurînd în gînd să se răzbune, Jason îl conduse în birou.

– Mă întreb dacă Nick îşi dă seama în ce situaţie m-a

pus, spuse Jason, după ce umplu două pahare cu *Porto*.

Carl sobri din băutură.

– Numai dacă ar şti că te simţi atras de Christine.

Jason ridică din umeri.

– I-am spus ceva, dar fără să intru în amănunte.

– Ar fi trebuit să-i spui. Poate ar fi găsit o soluţie.

– Cum? pufni Jason. Ar fi luat-o cu el, să-şi rişte vieţile? Nu prea cred.

Se aşeză pe scaun.

– Nu uita că are încredere în mine.

– Atunci care este problema?

Jason privi gînditor lichidul gălbui din pahar.

– Nu ştiu dacă am eu încredere în mine. Sigur, n-aş vrea să-mi trădez fratele. Dar mi-e foarte greu să mă controlez în prezenţa cumnatei mele.

– Cred că îţi faci prea multe griji. Sînt convins că vei fi stăpîn pe situaţie.

– Sper să ai dreptate, Carl.

Se rezemă de spătarul scaunului şi-l privi drept în ochi.

– Dar, pentru orice eventualitate, o să-mi petrec cît mai puţin timp în prezenţa ei. Mă bazez pe tine să ai grijă de ea în timpul frecventelor mele absenţe.

Carl se aşeză în faţa lui.

– Bineînţeles. Cît o să pot. În curînd o să plec la Bent Creek, pentru o zi sau două, dar nu ştiu exact pînă nu mă anunţă Patrick. Dacă o să fiu plecat, o să-l rog pe Iron Sword s-o supravegheze.

– Cine este Iron Sword?

– Jason, am mai discutat despre asta, zise prietenul

lui. Nu pot să-ţi spun.

Tînărul se gîndi din nou la femeia din patul fratelui său. Oare acest Iron Sword era un afemeiat? O să-i facă avansuri lui Christine în absenţa lui Jason?

Se îngrozea numai cînd se gîndea. Îşi dădu seama că se purta ca un soţ. Doamne sfinte, de ce se agita atît?

– Misterios ca întotdeauna, nu-i aşa, Carl?

Jason se ridică, luă sticla de pe bufet şi umplu paharele.

– Foarte bine, atunci ce-ai zice să jucăm o partidă de şah? Sper, dragul meu naş, că nu te aşteptai să mă întorc în patul lui Christine astă-seară?

– Nu, bineînţeles. Dar nici n-am de gînd să stau treaz toată noaptea.

Carl goli paharul şi se ridică în picioare.

– Dacă ai de gînd să pleci mîine, ar trebui să te odihneşti.

Îi zîmbi vesel.

– Vino, fiule. Poţi să stai în camera mea.

Jason înjură în gînd. N-avea nici un chef să stea în patul îngust din camera de oaspeţi.

– Ia-o înainte, o să rămîn aici, zise el, făcînd semn spre fotoliul de piele de lîngă cămin.

Carl ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

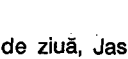

Cum se lumină de ziuă, Jason se strecură în dormitorul fratelui său, rugîndu-se în gînd să n-o trezească

pe Christine. Nu-l încînta ideea să se întindă lîngă ea, dar trebuia să dea impresia că îşi petrecuse noaptea în aceeaşi cameră.

Pipăi patul mare, îmbietor. Nu-i rămînea decît să se dezbrace şi... să se bage sub plapumă, lîngă ea. Îi tremurau mîinile cînd vru să-şi descheie nasturii cămăşii. Să se bage în pat lîngă ea! Ah! N-avea atîta încredere în el.

Se aşeză pe un scaun. Nu. Era mult mai prudent să păstreze distanţa. Cînd o să se trezească, o să-l găsească pe scaun. O să găsească o scuză, o să-i spună de exemplu că-l dureau coastele să stea prea mult întins.

Îşi scoase cămaşa din pantaloni şi îşi trecu degetele prin păr. Nu era nevoie să simuleze efectele unei nopţi nedormite pentru că nu se odihnise mai deloc în birou. Cînd se va trezi, Christine trebuia să creadă că îşi petrecuse noaptea alături de ea. Se strîmbă. Făcea pe mirele înflăcărat, dar invalid. Căscă şi închise ochii. Ah, Doamne, ce obosit era!

Auzi un scîncet din pat.

Deschise ochii şi o privi pe femeia care se răsucea în aşternut. Plapuma îi alunecase pînă la talie, dezgolind cămaşa de noapte albă, diafană.

Simţi o căldură fierbinte în pîntece şi îşi fixă privirea asupra sînilor ei. Sfîrcurile tari, rozalii străpungeau materialul subţire.

Jason inspiră adînc şi încercă să reziste ispitei. Era soţia fratelui său!

Cînd deschise ochii din nou, o văzu în faţa lui, cu braţele întinse.

Christoase! înjură el. Se apucă de fotoliu, încercînd să-şi înfrîneze pornirile. Dar o dorea atît de mult... Cu un uriaş efort de voinţă, îşi desprinse privirea de pe trupul ei îmbietor, care se întrezărea prin cămaşa fină. Dar, cînd îşi înălţă capul şi se uită în ochii ei, văzu că era la fel de aţîţată ca el. Doamne, apără-mă!

– Jason?

Glasul ei răsună ca o dezmierdare.

– Vino în pat.

Jason închise ochii. Pleacă, Seducătoareo... piei din calea mea. Nu sînt destul de puternic să-ţi rezist.

Pe urmă, se trezi gol, în patul imens. Ce dracu' se întîmplase? Încercînd să-şi vină în fire, încercă să se ridice. Dar îi era imposibil. Îi simţi trupul delicat încolăcit în braţele lui, fundul pufos, lipit de bărbăţia sa întărită, deşteptîndu-i emoţii revoltătoare.

Apoi observă că îi pusese braţul pe umăr şi-i cuprinsese sînul cu cealaltă mînă. Pentru o clipă, se lăsă în voia pasiunii. Îi dezmierdă pielea catifelată cu buzele, inspirînd parfumul trupului ei.

Simţea că se sufocă. Dorinţa era mai puternică decît orice. Îi netezi sfîrcurile cu palma. Dar cînd gemu în somn şi se agită, se opri imediat. Ah, Doamne, n-o lăsa să se trezească.

Dar se pare că Dumnezeu îl părăsise, pentru că femeia se întoarse spre el şi se cuibări la pieptul lui. Pasiunea îl încingea ca focul. Părul ei negru, mătăsos, îi mîngîia bărbia şi buzele ei îi dezmierdau gîtul. Murmură ceva şi răsuflarea ei dulce, fierbinte, îl înfioră. Tînjea s-o posede, să se contopească imediat cu ea.

Îl luă de talie, trăgîndu-l mai aproape. Trupul lui Ja-

son se trezi la viaţă. Bărbăţia lui se încordă agonizant.

Incapabil să se oprească, îşi îngropă gura în părul ei, sărutîndu-i tîmplele. Îşi ridică buzele spre el şi gura lui se lăsă pe obraz să le soarbă dulceaţa.

Îi era imposibil să se abţină. O devoră înfometat, sărutînd-o plin de pasiune. Îşi băgă limba printre dinţii ei şi o auzi gemînd. Îi răspundea la fel de aţîţată ca el.

Dorinţa era atît de puternică, încît devenise dureroasă. Conştiinţa se zbătea să răzbată la suprafaţă din străfundurile creierului, încercînd să-l prevină. Dar nu voia s-o asculte. O strînse mai tare în braţe, gata să-i absoarbă sufletul.

Îi simţi unghiile lungi îngropîndu-se în spatele lui, în timp ce-l săruta cu aceeaşi pasiune devastatoare. Îi tremurau mîinile cînd îi cuprinse fundul, lipind-o de coapsele lui.

Îi sorbi din nou dulceaţa buzelor, lăsîndu-se în voia sentimentelor dezlănţuite. Îşi lăsă mîna să alunece pe trupul ei ademenitor, cuprinzîndu-i un sîrc rozaliu.

Îşi ridicase şoldurile, oferindu-se nerăbdătoare. Unghiile ei îi sfîşiau spatele. Incapabil să se oprească, începu s-o pipăie înnebunit.

Bariera dintre ei devenise un obstacol insuportabil. Îi sfîşie cămaşa de noapte. De-abia aştepta să-i simtă trupul gol.

O auzi gemînd cînd îşi atinse mîna de părul mătăsos care ascundeau cel mai intim secret al ei.

Glasul conştiinţei urla înnebunit.

Deschise ochii, clipind ameţit. Stătea pe scaun. Inima-i bătea să-i sară din piept. Transpiraţia îi scălda fruntea. Fusese doar un vis, Slavă Domnului!

Încheindu-şi cămaşa, se ridică în picioare şi se năpusti afară alergînd. Cînd ajunse la uşa camerei lui Carl, bătu furios.

– Ce dracu' s-a întîmplat? îl întrebă prietenul lui, sărind din pat.

– Scoală-te, zise Jason printre dinţi.

Carl clătină din cap.

– Ce s-a întîmplat?

– Am făcut dragoste cu soţia fratelui meu, asta s-a întîmplat, urlă Jason.

– Ce? se înfurie Carl.

Jason dădu din mînă.

– Nu te îngrijora, Carl. Din fericire nu s-a întîmplat decît în vis. De data aceasta, adăugă el, încruntîndu-se.

Carl se trînti pe pat.

– Era cît pe ce să mă omori, Jason.

Tînărul se apropie de cămin.

– Oricum a fost cumplit.

Carl clătină din cap, trecîndu-şi degetele prin părul argintiu.

– Sînt prea bătrîn pentru senzaţii tari.

Jason se aşează pe un scaun, abătut.

– Aş vrea să ştiu de ce mi se întîmplă toate astea, zise el, dînd cu pumnul în spătar. Din noaptea cînd am fost jefuit de Seducătoarea în roşu, n-am mai fost acelaşi om. Mai întîi m-am simţit atras de o bandită bună să atîrne în ştreang. Pe urmă m-am îndrăgostit de o femeie bătrînă. Şi acum, poftim! Mi-am păstrat întotdeauna stăpînirea de sine şi nu am înşelat încrederea nimănui.

Se ridică, apropiindu-se de cămin.

– Femeia aceasta are ceva care mă atrage. Îmi pierd

firea cînd sînt în aceeaşi cameră cu ea şi, dacă acea cameră este un dormitor, îmi pierd minţile.

Carl pufni în rîs.

– Vorbeşti ca un îndrăgostit.

– Nu!

Jason sări ca ars.

– Fir-ar să fie! Cred că înnebunesc.

Apoi deschise uşa şi ieşi pe hol.

– Stai, Jason. Cred că ar trebui să-ţi spun ceva. Femeia din...

– Nu mai vreau să aud nimic! exclamă el, ridicînd mîna. O să fac o plimbare călare. O plimbare lungă.

Strînse pumnii.

– Iar tu, dragul meu naş, vei rămîne la Crystal Terrace, ca tampon, pînă la întoarcerea fratelui meu.

Capitolul 24

Pentru a suta oară în ultimele zile, Jason plecă de la Crystal Terrace, călare pe calul lui. Nici faptul că Nick i-l trimisese pe Adversary nu-l înveselise. Prezenţa lui Christine îl înnebunea. Trebuia să stea cît mai departe de ea. Nu mai avea încredere în stăpînirea lui. Încerca s-o evite de o săptămînă şi jumătate, dar nici prezenţa lui Carl nu reuşise să i-o alunge din minte. Era tot mai greu, pe zi ce trecea.

Trase de hăţuri şi-l băgă pe Adversary în peşteră. Avea mult de mers peste cîmp pînă la Crystal Terrace, dar poate o să se gîndească la o explicaţie pentru Christine. Fiindcă mîine avea de gînd să piece.

Cînd o porni în jos pe deal, ezită pentru o clipă. Şi azi? se întrebă el în gînd. Carl aştepta un mesaj, acasă. Trebuia să se întoarcă. Cum o să se descurce singur cu

Christine? La un moment dat grăbi pasul. Foarte simplu. Nu va rămîne singur în casă cu ea.

Samantha îl privi uluită pe Montague. O plimbare? Singură cu el? Doamne sfinte, era prea periculos. În prezenţa lui simţea că toată stăpînirea ei se topeşte ca ceara la foc. Nu. Nu putea. Nu acum... de fapt, *niciodată*. În ultima săptămînă, ajunsese la limita răbdării. Îi privea profilul viril, luminat de flăcările din cămin. Pe urmă se gîndi totuşi că nu era chiar atît de grav să iasă cu el la o mică plimbare. I se părea de preferat, decît să stea împreună în casă.

Carl tuşi.

– Montague? Credeam că mai ai treburi de rezolvat pe ziua de azi.

– Am, îi răspunse liniştit cumnatul ei, dar pot aştepta pînă mîine.

– Crezi că ar fi înţelept? insistă Carl, vădit îngrijorat.

Montague îl privi drept în ochi.

– Poate că nu. Dar ar trebui să-ţi aminteşti că nu sînt un om prudent de felul meu.

– Cred că ar trebui să fii.

Montague lăsă capul în jos. Ţinea în mînă o ceaşcă de ceai. Porţelanul fin părea gata să crape între degetele sale încordate. Oare era o problemă atît de importantă...?

– Montague, dacă nu se poate, eu...

– Să fii gata într-o jumătate de oră.

Apoi se îndreptă de spate şi puse ceaşca pe măsuţă.

– Şi ai grijă să te îmbraci gros. O să călărim.

Ezită pentru o clipă.

– Dacă nu cumva crezi că o să te incomodeze genunchiul.

Samantha se uită cînd la Montague, cînd la Carl. Bărbatul mai în vîrstă i se părea supărat. Ah, bărbaţii ăştia! Cine putea să-i înţeleagă vreodată?

– Nu cred că o să mă incomodeze, dacă nu o să exagerez, adăugă ea, imediat.

Se îndreptă spre casă.

– Dar ţie n-o să-ţi vină greu?

– O să mă descurc, o linişti el.

– Atunci, lasă-mă să-mi pun costumul de călărie şi să-mi strîng părul.

– Nu, nu-l strînge, îi porunci Montague, dezmierdîndu-i din priviri buclele lungi, mătăsoase.

Apoi îşi reveni imediat şi se grăbi să adauge:

– De-abia aştept să plec şi nu avem timp de pierdut.

Samantha alergă în camera ei şi se îmbrăcă în costumul din catifea verde, cu o pălăriuţă asortată. Cînd se întoarse în living room, după cîteva minute, îl găsi singur pe Montague.

– Carl a plecat?

– Da.

Apoi o luă de braţ şi o conduse spre grajduri. Era evident că evita să vorbească despre Carl.

După ce încălecară, o porniră peste cîmp. În timp ce mergea în spatele lui Montague, îi fu imposbil să nu remarce cu ce uşurinţă călărea şi cum i se mişcau

muşchii, armonios.

Oare nu-şi dădea seama ce efect avea asupra ei? Încetează, îşi porunci fata. Montague nu este al tău şi nu va fi niciodată. Îşi simţea sufletul ca de plumb.

– M-am întrebat adesea cum se conduce o plantaţie de tutun? zise Samantha, cînd se apropiară de hambare.

Jason o privi mirat. Şi el ar fi vrut să ştie. Dar se ocupa de creşterea cailor, nu de tutun. Partea aceasta îi revenea lui Nick. Sperînd să-i dea o explicaţie cît de cît mulţumitoare, opri armăsarul şi descălecă.

– Nici eu nu mă pricep prea bine, recunoscu el. Mă bazez pe supraveghetor.

În mare parte, era adevărat. O luă de talie şi se încordă cînd o ajută să descalece. De-abia se abţinea să n-o ia în braţe şi s-o sărute.

– Mă ocup mai mult de evidenţele contabile şi de vînzarea recoltei.

Samantha se relaxase.

– Ai în plan vreun supraveghetor capabil?

Jason ridică din umeri, contemplînd cîmpurile. Nu putea să-i spună că nu avea în vedere nici un supraveghetor şi nici o recoltă. De îndată ce o să se întoarcă Nick, Jason se va înapoia la Halcyon şi fratele lui geamăn va pleca la Williamsburg. O privi drept în ochi.

– Nu deocamdată.

Samantha se dădu înapoi stînjenită. Izolarea lor începea s-o îngrijoreze. Nu era nici ţipenie în jur.

Hambarul cenuşiu din lemn îi îmbia să intre la căldură. Poate ar fi prea cald... Făcu încă un pas înapoi.

– N-aş vrea să intru, zise-ea. Mi se pare sinistru.

Jason zîmbi şi o luă de mînă.

– Nu-i chiar atît de rău pe cît pare. Vino, o să-ţi arăt.

Trase zăvorul. Uşa grea de lemn scîrţîi din balamale.

Samantha sezisă imediat căldura mîinii lui. I se puse un nod în gît şi încercă să se gîndească la altceva. Se uită de jur împrejur. Razele soarelui se filtrau prin crăpăturile din perete, luminînd podeaua de pămînt presărată cu frunze uscate de tutun. Lîngă un perete se sprijineau cîteva butoaie acoperite cu pînză de sac. Baloturi de sfoară erau aruncate în toate părţile. Din tavan atîrnau cîrlige, lîngă căminul uriaş.

– Îmi imaginez cum usucă frunzele, zise Samantha. Probabil că atîrnă tutunul pe cîrlige şi se face un foc mare.

Jason dădu din cap. I se părea logic ce spunea.

– Da. După aceea taie tutunul şi-l bagă în butoaie pentru transport.

Cel puţin presupunea că aşa se făcea.

Samantha îl privea mirată. I se părea destul de confuz. De ce? Era atît de bogat, încît plantaţia i se părea ceva lipsit de importanţă?

– Se cîştigă bani din tutun?

– Da. La fel ca mine, sînt mulţi oameni cu titlu şi fără bani care au venit din Anglia să facă avere.

Vorbea amar.

– Cei care au supravieţuit, au constatat că plantaţiile de indigo şi tutun sînt cele mai profitabile.

Apoi, ca şi cînd s-ar fi trezit dintr-o dureroasă reverie, se lumină la faţă. Dar glasul lui părea la fel de amar.

– Vino să-ţi arăt unde depozităm seminţele.

Nu-i plăcea cînd se purta atît de reţinut. Ştia că era

un bărbat simpatic, plin de umor şi-i plăcea să-l vadă mereu bine dispus.

– Am înţeles că mătuşa mea, Madeline, te-a îngrijit cît ai fost bolnav, zise Samantha, sperînd să-l înveselească.

Se îmblînzi la faţă şi o ajută să încalece. Pe urmă încălecă şi el.

– Da, m-a îngrijit. Este o femeie deosebită.

Samantha se înfioră, încîntată.

– Şi ea a vorbit frumos de tine.

– Serios?

Samantha nu reuşea să-şi desprindă privirea de la faţa lui.

– Da, murmură ea. Mi-a arătat prisma de cristal pe care i-ai dăruit-o.

Îşi duse mîna la piept. O purta şi acum sub bluză.

– A însemnat mult pentru ea. Nici nu-ţi dai seama cît de mult.

Montague îşi drese glasul şi îşi feri privirea. Părea stînjenit.

– Da. A fost o modestă recompensă pentru felul în care m-a îngrijit.

Samantha strînse cristalul în mînă...

– De aceea i-ai dat-o? Ca plată pentru serviciile ei?

Vorbise pe un ton glacial, fără să vrea.

Montague o privi mirat.

– Nu, bineînţeles. I-am dăruit-o pentru că acea prismă de cristal îmi amintea de isteţimea, căldura şi compasiunea ei.

La un moment dat amuţi şi se îndreptă de spate în şa.

– Ne pierdem vremea. Dacă vrem să vedem plantaţia, ar fi bine să ne grăbim.

Samantha îşi ascunse un zîmbet satisfăcut. Dezvăluise o părticică din sufletul lui şi-i era de ajuns.

Turul plantaţiei se dovedi mai mult decît sumar. Montague părea îngîndurat şi atît de distant, încît Samantha nu se lămuri deloc cum cultiva tutunul şi ce se făcea cu el după aceea.

Cînd soarele se ridică sus pe cer, ajunseră la malul rîului James. Iarba creştea la adăpostul brazilor.

Montague desfăcu nişte saci din piele prinşi de şa. Se pregătise pentru picnic. Întinse o pătură, zîmbind. Apoi o invită să mănînce, făcînd semn spre puiul, plinea şi plăcinta cu mere.

– Cu complimente din partea Dahliei.

Pe urmă scotoci din nou în desagă şi scoase o sticlă de vin franţuzesc.

Samantha zîmbi şi se aşeză pe pătură, lîngă el.

– Vai, Montague, ce frumos din partea ta! Dacă n-am fi fost căsătoriţi, aş fi crezut că-mi faci curte.

O privi serios.

– Căsătoria nu înseamnă că nu trebuie să-i mai faci curte femeii iubite.

Se uita la buzele ei.

– Mi-aş dedica toată viaţa să-ţi fac curte, dacă aş putea.

Vorbele lui îi aţîţară simţurile.

– Şi aş fi încîntată, zise ea.

De fapt, spusese adevărul. Luă o pulpă de pui din coş şi o duse la gură, încercînd să dea o tentă de umor conversaţiei lor.

– Cărei femei nu i-ar plăcea? Ar fi ca şi cînd ai avea propriul tău cavaler în armură strălucitoare.

Îşi înălţă sprîncenele, dar observă sclipirea din ochii lui.

– Un cavaler? Ţi-ar plăcea să fii adorată de un cavaler?

Se ridică în genunchi şi-i făcu o plecăciune, în glumă.

– Atunci dă-mi voie să mă port ca un cavaler, milady.

Îi luă puiul din mînă, îl învîrti ca pe o spadă şi rupse o bucăţică de carne.

Îl privea mirată.

– O doamnă nu trebuie să se hrănească singură, cînd este în compania unui cavaler.

Samantha încercă să nu bage în seamă fiorul care o cuprinsese cînd îi simţi degetele pe buze.

– Cu plăcinta va fi mai complicat, îi spuse ea, zîmbitoare.

Montague oftă.

– Un cavaler trebuie să îndure orice să-i fie pe plac doamnei sale.

Samantha rîse şi luă piciorul de pui.

– Gata. Dacă o ţii aşa, n-o să mai pot înghiţi nimic. Hai, mănîncă, sir Bufon.

Glumiră tot timpul, pînă terminară de mîncat. După ce se sătură, Samantha gemu şi se sprijini în coate.

– Nu cred că a fost o idee prea bună. Acum sînt prea somnoroasă să călăresc.

Se întinse, închizînd ochii.

– Ah, cred că m-ai înţeles greşit. Cînd ţi-am propus să ne odihnim, nu mă gîndeam chiar aşa.

– Am făcut-o pentru binele tău. Şi acum, taci din

gură; vreau să-mi refac forţele. S-ar putea să mai am de omorît cîţiva balauri.

– Balauri? se amuză Samantha.

Apoi închise ochii şi încercă să se odihnească. Dar constată că era imposibil. Cum să doarmă cînd era atît de aproape de ea? Îl auzea cum respiră, cum se mişcă...

Visă că o ia în braţe, că o strînge! Totul î se părea atît de real, încît simţi că se sufocă. Deodată ceva îi atinse buzele şi deschise ochii. Montague o mîngîia uşor pe obraz.

– Ce este?

– S-a făcut tîrziu, draga mea. Ar fi timpul să mergem.

Samantha încuviinţă din cap. Ah, nu suporta să-l simtă atît de aproape.

– Da, sigur, nu mi-am dat seama.

– Nu-i nimic, n-a mai rămas mult de văzut.

Samantha adună resturile prînzului, în timp ce Montague strînse pătura şi o legă de şa.

Cînd soarele coborî la orizont, ajunseră acasă. Samantha începu să se agite. Îşi petrecuse toată ziua în compania lui Montague şi acum ştia că venea noaptea.

Cînd sosiră află că vor fi singuri, în afară de servitori. Carl rămăsese acasă. O cuprinse neliniştea. Sigur, nu se îngrijora că o s-o posede; genunchiul bolnav şi coastele lui rupte erau cea mai bună garanţie. Cel puţin aşa spera. Deşi, dacă se gîndea la coastele lui, avea mari îndoieli. Îi tremura mîna cînd o ajută să descalece. Din cîte îşi amintea, nu-l văzuse nici măcar o dată tresărind de durere în după-amiaza aceasta. Şi nici ea nu şchiopătase, dacă se gîndea bine. Se distrase prea bine şi uitase pur şi simplu. Oare observase? Dar cu el ce era?

Se vindecase deja? Ah, Doamne, atunci era într-adevăr în primejdie.

După ce îi dădu hăţurile lui Bromley, Montague o conduse în casă. Se retrase în dormitorul ei, să se împrospăteze şi să se schimbe. Alegerea unei ţinute potrivite era o problemă la care nu se gîndise pînă acum. Avea şi aşa destule pe cap; nu-i mai trebuia să aţîţe simţurile lui Montague.

Nu era sigură dacă îşi revenise sau nu şi nici nu voia să afle.

Căutînd prin dulap, găsi spre surprinderea ei o rochie galbenă destul de modestă, printre toaletele lui Christine. Poate că providenţa îi întindea o mînă de ajutor. Zîmbind, se îmbrăcă repede. Dar tocmai cînd se aranja, apăru Dahlia.

– Văd că am venit la timp.

Bătrîna începu să-i încheie nasturii, la spate.

– L-aş fi lăsat pe Înălţimea Sa, glumi menajera, dar masa este aproape gata.

Cînd se întoarse, Dahlia exclamă încîntată:

– Doamne, ce superb arătaţi!

Samantha se încruntă. Superb? Atunci cînd se uită în oglinda cu ramă aurită, fu cît pe ce să leşine. Oare aceasta să fie rochia cea urîtă? Doamne Dumnezeule! Era decoltată şi-i expunea braţele revoltător. Fir-ar să fie! Mai rău de atît nu se putea şi nici n-avea timp să se schimbe.

Montague o aştepta în capătul scărilor. Cînd o văzu coborînd, se albi la faţă. Pentru o clipă, ochii lui sclipiră feroce, dar îşi reveni imediat.

– Eşti foarte frumoasă, îi spuse el, luînd-o de mînă.

Prea frumoasă.

Pe urmă, îi făcu impresia că se înfuriase.

– Să mergem la masă. Sînt sigur că Dahlia a pregătit ceva bun.

Uluită de brusca lui schimbare de atitudine, încuviinţă din cap.

Îi ţinu scaunul să se aşeze şi pe urmă se instală în capul mesei.

– Carl a spus cumva cînd se întoarce? îl întrebă Samantha, încercînd să alunge tensiunea care plutea în aer.

– Nu, îi răspunse el, întinzînd mîna să guste din fazanul de pe platou. O să vină mîine probabil. De ce? Este ceva important?

– Nu, m-am mirat că nu şi-a luat rămas bun de la mine.

– Stă la o oră de mers călare. Dar ne vedem destul de des.

Samantha se înroşi. Vorbele ei păreau deplasate.

– Scuză-mă, Montague. Este pentru prima oară cînd sînt departe de cei dragi şi nu prea ştiu să mă port.

Montague o privi blînd. Ochii lui albaştri o sfredeleau pînă- n inimă.

Se uită fix la buzele ei. Samantha inspiră adînc şi se fîţîi nervoasă pe scaun. Ce mult o invidia pe Christine! Ah, cît şi-ar fi dorit să fie în locul ei. Atunci i-ar fi atît de uşor să-l ia de mînă... să-l ducă pe scări în dormitorul lor... să se lase în voia sărutărilor lui lacome... să se piardă în focul pasiunii lui.

Lovi farfuria cu furculiţa şi o făcu să tresară.

Era încordat şi-i zvîcnea un muşchi la tîmplă.

– Fir-ar să fie! Nu te mai uita aşa la mine.

Samantha se albi la faţă.

– Cum? Nu înţeleg.

– Ba înţelegi foarte bine, zbieră el. Stai acolo şi mă ademeneşti din priviri în rochia ta provocatoare, deşi ştii bine că nu pot să fac nimic acum cînd am coastele rupte! Doamne sfinte!

Se ridică brusc.

– Plec. Să nu mă aştepţi.

Vorbele lui Montague i se înfipseră în inimă. Puse furculiţa jos. Îi pierise pofta de mîncare. Îl ademenea din priviri? Asta făcuse? În orice caz, nu avusese nici o intenţie. Dimpotrivă.

Ieşi pe verandă. Situaţia îi scăpa de sub control. Montague şi Christine ar avea de suferit dacă nu punea piciorul în prag. Trebuia să-l evite cu orice preţ.

Fără să-i pese că era numai în rochie, o porni spre grajduri. Calul murg pe care-l călărise Montague o privea semeţ.

Îi venea să-i încalece şi s-o ia la goană. Se încruntă. Şi, în fond, de ce n-ar face-o? Montague plecase. Jucase toată viaţa rolul unei doamne discrete şi la locul ei. Încălecase iapa aceea bătrînă aşa cum se cădea pentru o femeie! De ce să nu încerce acest animal focos? Poate o să-şi descarce nervii!

Fără să-i pese cum era îmbrăcată, sări pe spatele calului, fără şa. Din cauza rochiei ample, nu putea să încalece ca bărbaţii, dar o să se descurce.

Murgul pufni nervos.

Samantha îl domoli şi apoi îl îndemnă la galop.

Calul porni ca din puşcă. Cînd ieşiră din hambar, îl

apucă de coamă şi-l lăsă în voia lui. Era atît de fascinată de galopul avîntat al animalului, încît nu se gîndea la ce-ar spune Montague s-o vadă.

Vîntul îi biciuia obrajii, răvăşindu-i părul. Copitele murgului frămîntau pămîntul spre pădurea din zare. Viteza, bezna, liniştea aveau un efect magic asupra ei.

Trecuse mai mult de o oră pînă să simtă frigul şi s-o ia înapoi spre Crystal Terrace.

De-abia pornise spre casă cînd o vulpe ţîşni în faţa calului. Animalul sări brusc în stînga şi o trînti pe pămînt, iuînd-o apoi la goană, peste cîmp.

Samantha rămase pe iarbă pentru o clipă, să-şi tragă sufletul. Avusese noroc că scăpase teafără. Îşi dădu părul la o parte de pe frunte şi se uită în zare. Nu se vedea nici o casă. Probabil că se îndepărtase mai mult decît crezuse. Se ridică în picioare oftînd.

– Doamne, murmură ea, în timp ce mergea pe jos spre Crystal Terrace, Montague este destul de furios şi aşa. Dacă nu-i găsesc murgul şi nu-l duc în grajd pînă se întoarce...

Se cutremură. Nu voia să se gîndească la această posibilitate. Îşi ridică fusta şi grăbi pasul. Era atît de preocupată de problemele ei, încît nu văzu călăreţul care-i ieşise în cale pînă nu se lovi de calul lui.

Cînd îşi înălţă capul, scoase un strigăt. Ochii lui sclipeau prin crăpăturile măştii negre de mătase.

Capitolul 25

Jason se uită la cumnata lui. Se costumase în Călăreţul Diavolului. Încercă să nu bage în seamă ce frumoasă era sau cum îi sclipea părul negru în lumina lunii. Fir-ar să fie! blestemă el în gînd. Ce caută aici? Cînd plecase, crezuse că o să se ducă la culcare. De ce dracu' nu se dusese? O evitase cît putuse. Îi făcuse o vizită lui Carl, iar idiotul acela îl pusese la treabă.

– Ce faci aici? îl întrebă ea deodată, luîndu-l prin surprindere.

– Nu contează, o repezi Jason.

Deşi ea nu-şi dădea seama în ce situaţie îl pusese, el era perfect conştient. Cu toate că i-ar fi plăcut, nu putea s-o lase singură în beznă şi să plece. Trebuia s-o ducă acasă. I se strînse sufletul cînd se gîndi. Fir-ar să fie!

– Unde ţi-e calul?

La început se arătă mirată de întrebarea lui şi apoi ridică din umeri.

– M-a trîntit şi a iuat-o la goană.

– Ce? Eşti rănită?

Clătină din cap.

– Nu fizic.

Îşi feri privirea. Ştia că ar trebui să piece imediat, că era o greşeală cumplită s-o ia pe calul lui şi s-o ducă acasă.

Încruntîndu-se, încercă să găsească altă soluţie, dar mîna lui trădătoare se întinsese deja spre ea.

– Pot să te ajut, milady?

Samantha privi mult timp palma lui întinsă.

– Da, mulţumesc, zise ea în cele din urmă.

Jason tresări cînd îl atinse. Ah, Doamne! Ce era cu femeia aceasta? De ce nu se temea de el? Dar i se dusese vestea! Dobitocule! Ai un talent deosebit să te bagi numai în încurcături! Se aplecă şi-o ridică pe cal, în faţa lui. Cînd îi simţi coapsele suple lipite de picioarele lui musculoase, regretă imediat gestul.

Adversary se repezi înainte şi Jason o cuprinse de talie, s-o susţină. Îi tremurau degetele.

Samantha îi simţi tremurul şi reacţionă la fel. Nu reuşea să-şi domolească bătăile inimii. Îl văzuse prima oară în dormitorul lui Montague şi apoi se întîlniseră din nou, în grajd. Slavă Domnului că fusese deghizată în Seducătoarea în roşu şi că nu putea s-o recunoască acum.

Dar ea ştia ce momente petrecuseră împreună şi simţea că-şi pierde minţile. Încercă să stea ţeapănă în şa, fără să-l atingă, dar legănatul armăsarului negru o

lipea de pieptul lui solid, atîtîndu-i simţurile. Pînă se ajungă la plantaţie, era un pachet de nervi.

Cînd opri calul, descălecă şi întinse braţele s-o ajute.

– Te-am adus vie şi nevătămată, milady.

Dinţii lui albi sclipeau în beznă. Atingerea lui i se părea cunoscută. Stătea aproape de cal şi cînd o dădu jos din şa, se lovi cu sînii de pieptul lui. Bărbatul se încordă şi îşi înfipse degetele în talia ei. Ochii lui sclipeau intens prin crăpăturile măştii. Sunetele dulci ale nopţii îi învăluiau ca într-o vrajă. Incapabil să se stăpînească, se aplecă s-o sărute.

Samantha tresări cînd îi simţi buzele, dar nu-l respinse. Nu putea. Era prima oară cînd se lăsa în voia lui. Îi amintea într-un fel de Montague, un Montague care nu era căsătorit cu sora ei, un Montague pe care putea să-l iubească fără rezerve; un Montague numai al ei...

Se cuibări la pieptul lui, înlănţuindu-i gîtul cu braţele.

Jason se cutremură. Ce dracu' faci? urla glasul conştiinţei. Doamne sfinte! O împinse brusc.

– Nu cred că soţului tău i-ar plăcea să te vadă, lady Windhall.

Samantha scoase un strigăt.

– Cine eşti?

Întrebarea ei îl făcu să tresară. Sînt cumnatul tău, îi venea să-i strige şi n-ar trebui să mă ademeneşti. Ar fi vrut s-o zguduie, dar, cînd se uită în ochii mari, verzi, se linişti imediat.

– Cineva care regretă că aparţii altcuiva.

Oftatul ei îl trezi la realitate. Conştient că o să-şi dezonoreze familia dacă nu pleca imediat, făcu o mică plecăciune în bătaie de joc şi încălecă.

– Poate altădată, milady.

Apoi împinse armăsarul şi porni spre pădure. Trebuia să se îndepărteze de ispită.

– Ar fi trebuit să-i spun că nu sînt Christine, murmură Samantha în beznă.

Dar ştia că n-ar fi fost înţelept. Nu-l cunoştea, habar n-avea cum îl chema. Dacă i-ar dezvălui adevărata ei identitate, ar risca nu numai viaţa ei, ci şi pe cea a tatălui ei.

– Nebunule, bombăni Jason cînd intră în peştera tainică.

Ce se întîmpla cu el? Nici o femeie nu-l înnebunise vreodată în asemenea hal. Iar acum era vorba de soţia fratelui său geamăn! Pentru numele lui Dumnezeu, oare îşi pierduse minţile?

Descălecă şi se sprijini pe peretele stîncos. Ştia că n-o să mai reziste mult. Christine îi pătrundea în sînge ca un microb ucigător. Trebuia să fugă. Acum. În clipa aceasta.

Îşi schimbă hainele, sări pe Adversary şi trase de hăţuri. O să-şi petreacă noaptea în cabana lui Jed şi o să piece la Halcyon de cum se lumina de ziuă. Carl o să-i trimită lucrurile. Un ghimpe de vinovăţie îi străpunse inima. Dar nu putea să dispară aşa, fără să-i spună lui Christine.

Samantha îşi puse o cămaşă de noapte transparentă de-a surorii ei şi se băgă în pat. Nu se simţea în

stare să dea ochii cu o persoană de sex opus. Dar de-abia închisese ochii cînd uşa dormitorului se deschise brusc şi apăru Montague.

Surprinsă, uitînd ce provocator era îmbrăcată, se ridică.

– Montague?

Cumnatul ei încremeni în loc cînd îi văzu cămaşa transparentă. Apoi îşi feri repede privirea.

– Îmi pare rău că te-am trezit. Dar s-a ivit o problemă urgentă şi trebuie să plec imediat la cealaltă plantaţie.

Samantha îşi trase plapuma pînă la bărbie. Jason îşi îndesa nişte lucruri într-o desagă.

– La Halcyon?

– Da, îi răspunse el fără s-o privească. Şi înainte să-mi propui să mă însoţeşti, te previn că va fi o călătorie incomodă. Cu genunchiul tău, nu cred că...

Samantha înghiţi în sec. Nu intenţiona să-i propună nimic. Dimpotrivă, se bucura că scăpa de prezenţa lui ispititoare. Atunci de ce îşi simţea sufletul gol?

– Cît o să lipseşti?

Se gîndi o clipă.

– Cîteva zile, poate mai puţin.

Cîteva zile. Pînă atunci sora ei o să se întoarcă şi o să-şi ocupe locul de drept lîngă Montague. Îl urmărea cum îşi strîngea lucrurile. Ştia că era ultima oară cînd îl vedea. Cînd va veni Christine, Samantha va pleca.

Îşi muşcă buza, gînditoare. Cît timp Montague va fi plecat, Seducătoarea în roşu o să se apuce din nou de treabă. Libertatea tatălui ei era mai importantă decît ea. Iar ea nu va fi niciodată liberă pînă nu pleca din Virginia şi nu scăpa de prezenţa cumnatului ei.

– O să-mi fie dor de tine, murmură ea, blînd.

Montague se întoarse încet spre ea. I se întunecaseră ochii de durere.

– Şi mie, draga mea, mai mult decît îţi imaginezi.

Samantha de-abia se abţinea să nu izbucnească în lacrimi. Nu trebuia să vadă ce îndurerată era.

– Drum bun, Montague. Cînd o să te întorci, îşi drese glasul, soţia ta o să te aştepte cu braţele deschise.

Parcă o vedea pe Christine repezindu-se la pieptul lui puternic. I se prelinse o lacrimă pe obraz.

– Nu, murmură Montague, venind repede lîngă ea.

Se aşează pe marginea patului şi o luă de mîini.

– Nu suport să te văd nefericită.

Îi privea faţa lacom, ca şi cînd ar fi vrut să şi-o întipărească în memorie.

– Va fi altfel cînd o să mă întorc, îţi promit.

Părea emoţionat.

– Pînă atunci o să mi se vindece coastele şi ţie genunchiul.

Îi privea buzele.

– Atunci nimic n-o să ne mai poată opri.

– Da, murmură ea, tremurînd.

Îi strînse mîinile şi apoi, ca şi cînd s-ar fi dat bătut, se aplecă şi-i descoperi gura cu a lui.

Ştiind că era ultimul lor sărut, Samantha se lăsă în voia pasiunii. Îşi puse tot sufletul în sărutul acela şi îşi desfăcu buzele îmbietor.

Montague se ghemui şi o strînse în braţe atît de tare, încît fu cît pe ce să-i taie răsuflarea. O întinse pe pat, apăsînd-o cu greutatea lui. Limba lui umedă îi pipăia gura. Samantha gustă fiecare dezmierdare, ştiind că va

trebui să-i ajungă o viaţă.

Simţi cînd se cutremură şi reacţionă la fel cînd îi puse mîna pe sîn. Fu cît pe ce să se sufoce cînd degetul lui mare îi atinse sfîrcul rozaliu, întărit de plăcere.

– Te doresc, gemu el. Ah, Doamne, Christine. Te doresc atît de mult.

Samantha se încordă cînd auzi. Nu voia să facă dragoste cu ea, ci cu soţia lui. Simţi o durere în inimă şi întoarse capul.

– Nu se poate, Montague. Cu genunchiul meu şi coastele tale...

Cînd o auzi îi dădu drumul brusc şi îşi trecu degetele tremurînde prin păr.

– Doamne, iartă-mă, draga mea. Era cît pe ce să uit. Ştii, tu reuşeşti întotdeauna să mă tulburi.

Se ridică din pat şi îşi luă desaga. Apoi se întoarse lîngă ea şi o privi mult timp. Înainte să piece, se aplecă din nou s-o sărute, incapabil să-i reziste.

– La revedere, draga mea.

Pe urmă adăugă cu un glas sugrumat:

– Te iubesc.

Zicînd acestea, se întoarse şi ieşi din cameră fără să se uite înapoi.

Samantha îşi duse mîna la gură şi îşi lăsă lacrimile să curgă în voie. Dispăruse din viaţa ei pentru totdeauna.

Capitolul 26

Îndurerat, Jason aruncă o ultimă privire casei de la Crystal Terrace şi trase de hăţurile lui Adversary, mînîndu-l spre rîu. Simţea şi acum dulceaţa buzelor lui Christine şi tînjea după trupul ei îmbietor. Ştia că făcuse bine s-o părăsească, dar gîndul acesta nu reuşea să-i aline suferinţa. Nu-şi imaginase că era atît de cumplit să iubeşti o femeie. Disperat, îmboldi armăsarul.

– Hai să plecăm de aici, Addy.

După cîteva ore cînd ieşi din pădure, Jason îl văzu pe Jed cu arma în mînă, pe veranda cabanei sale de lemn.

Cînd văzu cine era, lăsă puşca jos.

– Ce cauţi aici dimineaţa cu noaptea-n cap, băiete?

Se încruntase.

– Sper că nu s-a întîmplat ceva cu Nick.

– Nu, Jed. Din cîte ştiu, fratele meu este bine.

Îl privi drept în ochi.

– Dar mie nu mi-ar strica o cană cu poşirca aia pe care o numeşti cafea.

– Poşircă! se revoltă Jed, întorcîndu-se să intre în casă. Ha! Insulţi omul şi pe urmă ai pretenţia să te găzduiască.

– Da, cînd omul ţi-e naş, îl necăji Jason.

– Da, este cea mai mare greşeală pe care am făcut-o în viaţa mea.

Jason descălecă, îşi legă calul şi-l urmă în casă. Aroma familiară a lemnului de brad care ardea în cămin îi amintea de copilărie. De verile cînd el, Nick şi Hawk vînau sub îndrumarea lui Jed; cînd îl tachina pe Hawk, spunîndu-i că Jed ştia mai multe despre vînătoare decît indienii. De fapt, dacă se gîndea bine, probabil că era adevărat.

Se uită la blana ursului negru, întinsă în faţa căminului şi zîmbi. Ştia că tatăl lui şi vărul său Derrick îşi riscaseră viaţa să-l salveze pe Jed.

Podelele de lemn scîrţîiră cînd Jed se apropie de masa din mijlocul camerei. Luă două ceşti şi le umplu cu cafea dintr-o cană metalică. Apoi îi dădu o cană lui Jason şi se aşeză pe unul din scaunele puse în faţa căminului.

Jason se instală vizavi de el şi sorbi din cafea, strîmbîndu- se.

– Ce-ai pus în ea? Scoarţă de copac?

Jed dădu din cap.

– Ce ţi-e cu tinerii ăştia!

Gustul amărui îi amintise de altă fiertură cumplită.

– Ştii, cred că tu şi Madeline Traynor v-aţi potrivi de minune.

– Cine este această Madeline?

Contemplînd flăcările, visător, se gîndi la grijulia bătrînă.

– O femeie.

– Ce-i cu tine, băiete?

– Mă duc acasă, la Halcyon.

– De ce? Credeam că-i ajuţi pe rebeli.

– I-am ajutat. De fapt, îi ajut şi acum, dar trebuie să plec de aici, Jed. Am intrat într-o încurcătură.

– Ce fel de încurcătură?

Jason puse cana pe podea şi îşi duse mîna la ceafă.

– N-aş vrea să vorbesc despre asta.

– Dacă ţii supărarea în tine, o să fie şi mai rău. Hai, Jason, descarcă-ţi sufletul, îl îndemnă el.

Jason îl privi drept în ochi, oftînd.

– Cred... ah, fir-ar să fie. M-am îndrăgostit de soţia fratelui meu.

– Nick s-a însurat?

– Acum zece zile.

Îi zîmbi timid.

– Te-am fi invitat, dar ştim că nu suporţi să te îmbraci în costum şi să părăseşti munţii tăi iubiţi.

– Ai dreptate, băiete. N-o să-mi îmbrac costumul de gală decît cînd o să mă bage în coşciug. Dar mă bucur că v-aţi gîndit la mine.

Îşi înălţă sprîncenele.

– Cu cine s-a însurat?

– Cu fiica vărului Derrick.

– Cu care din ele?

Care din ele? Ce voia să spună?

– Mai are şi alte fete?

– Bineînţeles, nu ţi-a spus taică-tău?

Jason se încruntă.

– Parcă îmi amintesc că vărui Derrick ne-a scris că are un copil. Eu eram la internat pe atunci, dar nu cunosc prea multe detalii. Oricum, nu aveam decît doisprezece ani pe atunci.

Jed rîse.

– În schimb, eu îmi amintesc foarte bine. Am discutat ore-n şir despre asta. Tatăl tău era atît de mîndru că Derrick avea două gemene identice, la fel ca voi doi. Doar că ale lui Derrick erau fete, bineînţeles.

– Gemene?

Jason încremeni în loc. Deci Christine are o soră geamănă. Le văzu în faţa ochilor pe Seducătoarea în roşu şi pe Christine, acea Christine de care fusese atît de sigur că era una şi aceeaşi persoană cu bandita.

– Gemene? repetă el.

Îi ţiuiau timpanele.

– Gemene, sînt gemene, fir-ar să fie!

Se ridică în picioare. Furia îl orbea. Se torturase atîta timp şi... ele erau gemene! Îşi îngustă ochii.

– Carl. Ticălosul! A ştiut de la bun început!

Chiar şi în noaptea aceea insistase să-i ajute pe Jason să se aşeze în pat cu... care dintre ele? Îi zvîcnea un muşchi la tîmplă. Începu să se plimbe prin cameră cu pumnii încleştaţi.

– Carl...

Se repezi la uşă şi trase zăvorul.

– Ce-i cu tine, băiete? Unde te duci?

Jason era turbat de furie.

– La ticălosul ăla căruia îi spun naş.

Fu cît pe ce să smulgă uşa.

– Ar fi mai bine să te liniştești puţin înainte să pleci, zise Jed blînd.

Jason scrîşni din dinţi, gîfîind.

– După ce mi-a făcut ticălosul ăla, n-o să mă mai liniştesc niciodată.

Inspiră adînc.

– Nu te îngrijora, Jed, n-o să-l omor.

– Nu-mi fac griji pentru Carl, ci pentru tine.

Jed îl privi serios.

– Mi se pare că eşti supărat din cauza lui Carl şi a fetelor. Poate te-aş ajuta dacă mi-ai spune despre ce este vorba.

– Mulţumesc, dar n-am nevoie de ajutor. Şi-au bătut joc de mine ca de un prost. Am greşit cînd ţi-am spus că m-am îndrăgostit de soţia lui Nick. Se pare că nu mai ştiu de cine m-am îndrăgostit.

Dădu cu pumnul în uşă.

– Doar Carl ştie...

– Vrei să merg cu tine?

– Nu, Jed. Stai liniştit.

Jason străbătu drumul pînă la Riversedge ca vîntul şi ca gîndul. Senzaţii contradictorii îi sfîşîiau sufletul: amuzament, furie, bucurie şi teamă. Vorbele lui Carl puteau să-l marcheze pentru tot restul vieţii.

– Fir-ai să fii, Carl, înjură Jason cu voce tare. Ticălos afurisit! Ai grijă ce spui!

Cînd se apropie de Riversedge pe la prînz, îl văzu pe Hadley ducînd calul lui Carl spre casă. Nu cumva avea

de gînd să plece? se întrebă Carl. În orice caz n-o să-l mai lase pînă nu-i spunea adevărul.

Sărind din şa înainte ca Adversary să se oprească, Jason străbătu curtea furios şi urcă treptele verandei cîte trei deodată. Cînd ajunse la uşă, nu se deranjă să bată. O trînti de perete şi o porni din cameră-n cameră.

– Unde dracu' eşti ? zbieră el.

– Ce-i balamucul ăsta? strigă Carl de la etaj.

Jason se năpusti pe scară şi ţîşni în faţa lui Carl exact cînd ieşea din cameră.

Omul încremeni în loc, în timp ce îşi punea haina.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

Jason nu-i răspunse. În schimb ridică braţul şi-i trînti un pumn în bărbie, proiectîndu-l direct pe perete.

Carl îl privea uimit.

– Care din ele este căsătorită cu fratele meu? şuieră Jason. Hai, spune-mi. Care s-a măritat cu geamănul meu?

– Christine.

Jason se înfurie.

– Care din ele este Christine?

– Cea căsătorită cu Nick.

– Fir-ar să fie!

– Gata, Jason, linişteşte-te. O să-ţi răspund la întrebări, dar mă grăbesc. Tocmai mă pregăteam de plecare cînd te-ai năpustit peste mine. Am primit un mesaj de la Patrick Henry. Trebuie să plec.

– Puţin îmi pasă de Patrick Henry!

Carl oftă.

– Să mergem în birou.

O luă spre scări.

– Cred că nu ne-ar strica ceva de băut.

Jason spumega de furie. Pentru o clipă regretă că-l lovise, deşi o meritase din plin.

Carl umplu două pahare cu whisky şi-i dădu unul lui Jason.

– S-o luăm cu începutul. Le cheamă Christine şi Samantha. Christine este soţia lui Nick, îi spuse Carl, blînd. Dar Samantha este Seducătoarea în roşu.

Se rezemă de birou.

– Anul trecut, cînd autorităţile au percheziţionat vasul lui Derrick în port, au găsit arme. Oamenii regelui l-au arestat şi l-au închis în Turnul Londrei. Samantha încearcă să strîngă bani să-l salveze înainte de proces. Se teme, la fel ca noi toţi, că va fi acuzat de trădare şi spînzurat. Şi pînă la terminarea procesului, toată averea lui Derrick a fost pusă sub sechestru, bineînţeles.

Jason amuţise. Vărul Derrick zăcea în temniţă? Samantha era Seducătoarea în roşu? Christine era soţia lui Nick? Oftă din adîncul sufletului. Atunci de care din ele se îndrăgostise? Samantha era frumoasa bandită care-i tulburase viaţa. Dar cine era oare femeia pe care o ţinuse în braţe acum cîteva ore? Christine sau Samantha?

– Cum le deosebesc?

– Stăpîne Malderon! îl strigă Hadley, în timp ce bătea la uşa biroului. Prietenul dumneavoastră este aici. Vă aşteaptă în curte.

– Mulţumesc, Hadley. Spune-i că vin imediat.

Carl se uită la Jason.

– Trebuie să plec, Jason. Mă aşteaptă un prieten. O să mergem împreună la Bent Creek, zise el zîmbind. Îşi doreşte demult să-l cunoască pe Patrick Henry.

Jason scrîşni din dinţi.

– Carl, nu te las să scapi atît de uşor. Spune-mi cum le deosebesc!

Carl ridică din umeri, gata să iasă. Apoi se întoarse şi-i făcu semn cu ochiul.

– Cînd rîde, Samantha face o gropiţă pe obrazul drept.

Zicînd acestea, rîse şi închise uşa în urma lui.

Ce gropiţă? fu cît pe ce să zbiere Jason. Ce legătură are cu...

În momentul acela, se lumină la faţă. *O gropiţă?* Da, sigur: parcă o vedea zîmbind pe Seducătoarea în roşu, avea o gropiţă pe obrazul *drept.* Iar lui Christine, cînd îşi privise soţul în ziua căsătoriei, îi apăruse o gropiţă pe obrazul *stîng.*

Îi venea să zburde de fericire, dar se posomorî pe loc. Se gîndi la femeia pe care o lăsase la Crystal Terrace. Închise ochii, încercînd să-şi amintească de picnicul lor. Gropiţa era pe *dreapta,* oftă el uşurat. Era Samantha, Samantha *lui.* Dar de ce schimbase locul cu Christine? Şi unde era Christine? Clătină din cap, îndreptîndu-se spre uşă. Dar se opri în loc.

Oare ştia de ele şi Nick?

Îşi plecă privirea. Durerea oglindită în ochii Samanthei noaptea trecută fusese sinceră. O duruse să-l vadă plecînd, dar nu încercase să-l oprească. Credea probabil că era soţul surorii sale! Zîmbi amuzat. Da, bineînţeles, era singura explicaţie.

– Samantha.

Îi pronunţă numele cu drag.

– Seducătoarea în roşu.

Gemu furios.

– Samantha. Frumoasa bandită care m-a obligat să mă dezbrac şi m-a lăsat să mă întorc pe jos acasă... gol puşcă.

Gîndul răzbunării îi înflori din nou în minte.

– Ţi-am spus eu că n-o să scapi de mînia mea!

Cînd puse mîna pe clanţă, se opri. Dar tatăl ei? Ei, fir-ar să fie! Trebuia să-l ajute pe vărul Derrick. Tatăl lui Jason l-ar urmări de dincolo de mormînt dacă n-ar face-o. Lăsă mîna jos şi încercă să se gîndească. În mod obişnuit, ar fi avansat banii necesari căpitanului Cordell şi ar fi lăsat totul în seama lui. Dar îşi cheltuise banii lichizi să-l susţină pe Patrick Henry. Bineînţeles, putea vinde cîteva proprietăţi, dar ar dura luni de zile. Deschise uşa. O să găsească ceva să-l ajute pe vărul Derrick.

Cînd plecă de la Riversedge, nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să se întoarcă la Crystall Terrace, s-o vadă pe Samantha. Dar avea planuri mari, de durată, cu ea. Iar problema vărului Derrick nu suporta amînare. La urma urmei, va fi în curînd socrul lui... dacă n-o sugruma între timp pe Samantha. Nu. Necazul vărului Derrick avea prioritate.

Îi venise o idee şi începu să zîmbească diabolic. Ştia exact de unde o să obţină banii şi cine o să-l ajute. David Brown. Îi era dator.

După aceea... Samantha.

Capitolul 27

Samantha se trezi brusc. În jurul ei răsunau glasuri agitate. Deschise ochii, îşi dădu părul la o parte şi se ridică în pat. Auzi din nou vocile. Glasul Dahliei... şi al lui Bromley. Ce se întîmplase, oare, pentru numele lui Dumnezeu? Se dădu repede jos din pat, îşi puse halatul şi se duse la uşă.

Dahlia şi Bromley stăteau în capul scărilor. Cînd o văzură, amuţiră şi se întoarseră spre ea.

– Ce este? îi întrebă Samantha.

Bromley deschise gura, dar Dahlia îl opri din privire.

– Nu-i nimic, milady, îi spuse ea. Bromley este agitat pentru că l-au prins pe banditul ăla afurisit, căruia i se spune Călăreţul Diavolului.

Samantha se albi la faţă.

– Ce?

Se sprijini de balustradă. Doamne sfinte!

– Ar merita să-l spînzure, izbucni Bromley. L-au prins cînd jefuia familia Wainwright. Chiar în clipa aceasta ridică eşafodul în mijlocul oraşului. O să-l atîrne în ştreang de îndată ce vine căpitanul. Soldaţii de-abia îl aşteaptă. Pînă atunci nu pot să-i scoată masca banditului.

Samantha închise ochii, încercînd să-şi alunge gîndurile. O să-l spînzure. Nu! Deschise ochii deodată.

– Bromley, pune şaua pe calul meu.

Se uită pe furiş la Dahlia. Bătrîna menajeră părea speriată.

Se îmbrăcă în grabă, îşi luă o pelerină neagră şi alergă la grajduri. În timp ce-l aştepta pe Bromley să-i pregătească iapa, încerca să-şi facă un plan pentru salvarea Călăreţului Diavolului. Avea nevoie cu disperare de un ajutor. Dar pe cine? Îşi mişcă buzele. În afară de Christine şi de Carl, nu ştia nimeni că juca rolul Seducătoarei... De fapt nu *chiar* nimeni. Mai era şi Hawk. Hawk? Exact! Bucuria fu înlocuită de nelinişte. Cum o să-l găsească? Şi o s-o ajute oare?

Strîngînd din dinţi, enervată de încetineala lui Bromley, îl aşteptă să termine.

– Repede, Bromley, ajută-mă să încalec.

Înfipse călcîiele în coapsele animalului şi se aplecă în şa. Înainte să-l caute pe Hawk, trebuia să se ducă la Riversedge, să se schimbe. Nu se cădea ca lady Windhall să fie văzută colindînd peste cîmpuri, în căutarea unui indian. Dar trebuia să se grăbească. Dumnezeule, se rugă ea în gînd, ai grijă de bietul bandit!

După ce se schimbă şi îşi puse masca, îl mînă pe Starburst în spatele casei, unde-l văzuse prima oară pe

Hawk. În cele din urmă, o porni spre colina verde din zare.

Se uita în jur, disperată. Nu era nici ţipenie de om.

– Ah, nu, Doamne, te rog! Trebuie să-l găsesc.

Sări din şa şi cercetă fiecare copac în parte, fiecare creangă. Dar în zadar.

– Hawk!

Vocea ei răsuna în linişte.

– Ah, Hawk, te rog. Am nevoie de tine!

Nimic.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz. Fără Hawk, n-avea nici o şansă să-l salveze pe Călăreţul Diavolului. O durere cumplită îi sfîşia inima.

– Te rog, murmură ea distrusă, ajută-mă, Doamne. Nu pot să-l las să moară.

Altă lacrimă i se prelinse pe bărbie.

– Îmi frîngi inima, micuţă bandită, răsună o voce lîngă ea. De ce plîngi?

Samantha tresări.

– Hawk! Ah, Slavă Domnului!

Îl prinse de braţe, să se asigure că nu visa.

– Am nevoie de tine.

Indianul o privea zîmbind. Apoi o luă de talie şi o trase la pieptul lui.

– Şi eu am nevoie.

– Nu! exclamă Samantha respingîndu-l. Nu mă referam la asta. Am nevoie de *ajutorul* tău. Un prieten de-al meu este la ananghie. A fost prins de soldaţi. O să-l spînzure.

Făcu un pas înainte şi-l luă de mînă.

– Te rog, Hawk. Ajută-mă să-l salvez.

Hawk se încruntă.

– Cine este acest prieten?

Samantha clătină din cap.

– Nu ştiu cum îl cheamă, dar soldaţii îi spun Călăreţul Diavolului.

Hawk încremeni în loc.

– Călăreţul Diavolului?

O luă de braţ.

– Unde este? Fir-ar să fie, femeie, răspunde-mi!

Surprinsă de atitudinea lui, se smulse de lîngă el.

– În... oraş. Bromley spunea că au ridicat un...

Hawk se întoarse. Cînd fluieră, apăru un cal din tufişuri. Şi fără să-i dea vreo explicaţie, o luă de talie şi o ridică în şa.

– Să mergem! îi spuse el, încălecînd.

Galopau într-un ritm nebunesc, dar aveau toate motivele să se grăbească.

Cînd se apropiară de oraş, Hawk trase de hăţuri şi descălecă.

– Mă duc după el, zise indianul întinzîndu-i mîna. Poţi să aranjezi o diversiune în timp ce voi încerca să-l salvez?

Ce era Călăreţul Diavolului pentru Hawk? Dar acum n-avea timp să se gîndească. Încuviinţă din cap şi îşi scoase masca roşie din desagă.

– Crezi că va fi de ajuns? întrebă ea zîmbind.

Hawk nu părea deloc surprins. O privi un timp şi apoi o porni spre oraş.

– Îţi rişti viaţa în costumul ăsta. Dar o să aibă efect.

Îi mîngîie obrazul.

– Dă-mi zece minute. Şi ai grijă, micuţă bandită. N-aş

vrea să te salvez şi pe tine.

– Voi fi foarte atentă.

Apoi, se ridică pe vîrfuri şi-l sărută uşor pe buze.

Hawk se încordă. O cuprinse încet de talie şi o trase spre el. Cînd îi acoperi gura, sărutul lui i se păru tare ciudat, tandru şi pasional în acelaşi timp.

Cînd termină, îşi înălţă capul şi o privi drept în ochi oftînd.

– O să-l salvez pe acest om pentru amîndoi, zise el zîmbind trist. Dar ştiu că voi plăti cu propria mea fericire.

Pe urmă se întoarse brusc şi plecă. Ce ciudat vorbea. Cum adică pentru amîndoi? Dar îşi alungă gîndurile şi se avîntă după el. Îi venise o idee.

– Stai, Hawk. M-am gîndit la un plan mai bun.

– Ah, Nick, de data aceasta am făcut-o lată, murmură Jason, uitîndu-se la mulţimea adunată în jurul eşafodului.

Feţe curioase se zgîiau la el. Ticăloşii ăştia de-abia aşteptau să-l vadă spînzurat. Îi legaseră mîinile la spate. O să-l spînzure! Gîndul acesta îl făcea să se înfioare. Se uită la ştreangul care atîrna deasupra lui. Parcă-l simţea strîngîndu-se în jurul gîtului, sufocîndu-l.

Inspiră adînc, să se liniştească. Fir-ar să fie. N-o să le dea acestor vulturi satisfacţia să-l vadă tremurînd de frică. Încercă să se gîndească la altceva. De exemplu la lovitura dată familiei Wainwright. Cel puţin făcuse rost de bani, cu ajutorul lui David. Pentru că safe-ul se afla în

birou, la al doilea etaj. David îi sugerase să aştepte afară, să-i arunce banii jos. Fusese un plan bun şi mersese bine, pînă cînd Jason încercase să scape prin spatele casei. Dacă ar fi...

La un moment dat atenţia mulţimii fu atrasă de altceva în spatele lui şi Jason se uită spre stradă. Langford şi oamenii lui se îndreptau călare către eşafod. Jason se încordă. Căpitanul o să-l demascheze şi, peste cîteva clipe...

Frica îl strîngea pieptul ca într-o gheară. Nu se temea numai pentru el, ci şi pentru Nick. Ce-o să se întîmple cu fratele lui cînd or să-i vadă faţa? Şi ce o să se întîmple cu Christine... şi Samantha? Ah, Doamne, ce le-am făcut?

Surprinse o mişcare în dreapta. Un bărbat cu glugă neagră urca treptele eşafodului. I se puse un nod în gît. Călăul! Închise ochii şi spuse o rugăciune pentru cei dragi.

Se gîndi la tot ce pierduse. Fratele lui, Halcyon-ul, copiii.... o soţie. Samantha. N-o s-o mai vadă niciodată n-o s-o mai ţină în braţe, n-o s-o mai sărute... n-o să facă dragoste cu ea. Îşi simţea inima grea, ca de plumb. N-o să ştie niciodată ce mult o iubea.

Cînd îşi înălţă capul, îl văzu pe Langford descălecînd. Căpitanul cîştigase. Jason şi Nick vor pieri de mîna lui, mai mult ca sigur.

Un ofiţer tînăr îl bătu pe spate pe Langford. Căpitanul se opri şi-i zîmbi locotenentului. Apoi îşi înclină capul într-o parte şi începu să vorbească.

În momentul acela, Jason simţi ceva rece la încheietura mîinii. Se uită la căiăul care se apropiase de el.

– Cînd o să-ţi spun eu, sări, îi şopti un glas cunoscut.

Jason răsuflă uşurat.

– Hawk! exclamă el zîmbind.

Un ţipăt răsună din mulţime. Toate capetele se întoarseră spre femeia în roşu care se năpusti cu calul ei pe străzile aglomerate ale oraşului. Oamenii se fereau din calea ei, de teamă să nu fie zdrobiţi sub copite.

Jason îşi trase mîinile cînd Hawk tăie legăturile din piele cu cuţitul.

– Acum! zbieră indianul, sărind de pe platformă.

Seducătoarea în roşu trase de hăţuri.

– Vino aici! strigă ea, întinzîndu-i mîna.

Jason nu ezită nici o clipă. O apucă de braţ şi se aruncă în şa, în spatele ei.

Calul necheză sălbatic şi ţîşni înainte.

Oamenii ţipau, iar soldaţii începuseră să tragă.

Jason simţi o arsură în braţ, dar nu-şi desprinse mîinile de pe talia Samanthei. Se aplecă înainte, atingîndu-i urechea.

– Şi Hawk?

– O să-i ducă pe soldaţi pe o pistă falsă.

Jason tresări. Îl durea braţul îngrozitor.

– Atunci ia-o spre rîu. Este un loc unde ne putem ascunde.

Samantha dădu din cap şi mînă calul spre pădure, către rîu. Tufişurile ţepoase îi sfîşiau fusta şi crengile îi biciuiau braţele. Dar nu conta, atîta timp cît erau în siguranţă.

Cînd ajunseră la rîu, o dirijă spre sud. Pădurea părea de nepătruns. După ce îşi croiră drum printre copaci,

ajunseră într-un mic luminiş, unde se înălţa o colină.

– Este casa lui Hawk, îi spuse el cînd se apropiară.

– Deci îl cunoşti! Mă întrebam de ce s-a grăbit să te ajute numai cînd ţi-am pomenit numele!

– Ştii cum mă cheamă? sări el.

– Ştiu doar că ţi se spune Călăreţul Diavolului şi susţii cauza coloniştilor.

Şi mai ales că *nu* eşti cumnatul meu. Deşi bănuise de la început, ştia că nu putea fi. Fusese cu amîndoi în cameră, în acelaşi timp.

– Cum ţi-ai căpătat această poreclă?

– De ce, crezi că n-o merit? o întrebă el, liniştindu-se.

Se întoarse să-l privească atentă. Semăna într-adevăr cu un diavol.

– Ba da. Însă mă întreb dacă eşti chiar atît de diabolic pe cît se spune.

Se gîndi un timp, înainte să-i răspundă.

– Poate.

Îi studia buzele, atent.

– Dar depinde ce înţelegi prin diabolic.

Samantha se înroşi.

– De unde îl cunoşti pe Hawk? o întrebă ea, dornică să schimbe subiectul.

Călăreţul Diavolului rîse, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Vrei să schimbi vorba, nu?

Fata se făcu stacojie.

– Dar, ca să răspund la întrebarea ta, continuă el, află că îl cunosc din copilărie. Sîntem ca fraţii.

Descălecă şi-i întinse braţul.

Samantha îşi puse amîndouă mîinile pe umerii lui şi

sări, evitîndu-i privirea. Crescuse cu indienii? Cu sălbaticii? Sau Hawk fusese educat în lumea albilor? Îngîndurată, observă pata de sînge de pe cămaşă.

– Eşti rănit!

– Nu-i decît o zgîrietură, scumpo. Nu te îngrijora.

Se înfioră, cînd îi auzi vorba de alint.

– Nu sînt îngrijorată, zise ea hotărîtă, dar vreau să mă conving cu ochii mei.

Întinse mîna.

– Doar nu te-am salvat din şireang ca să te las să sîngerezi pînă mori.

– Aminteşte-mi să-ţi mulţumesc pentru asta, rîse el. Dacă insişti, milady, sînt la dispoziţia ta.

Cînd intrară în cabană, se opri surprinsă. Nu se aşteptase să găsească mobilă sculptată de mînă, draperii grele de pînză şi un pat de alamă.

– Cred că este o găleată cu apă lîngă sobă şi nişte cîrpe curate pe dulapul acela, îi spuse Călăreţul Diavolului.

Stătea atît de aproape de ea, încît nu făcu nici un efort să- i cuprindă talia cu braţul.

Samantha îi simţea respiraţia fierbinte în ureche. Abia acum îşi dădea seama de izolarea lor. Cabana adăpostită în pădure se afla departe de civilizaţie. Erau complet singuri.

Inspiră adînc şi se întoarse spre el.

– Stai la masă pînă îţi pregătesc un pansament.

– Cred că ar fi mai bine să mă întind.

Zîmbi cînd se aşeză pe sofaua din puf.

Samanthei îi bătea inima să-i sară din piept.

Aşteptă cîteva clipe, pînă să se apropie de pat, cu

cîrpa curată sub braţ şi un vas cu apă în mînă. Observă că închisese ochii în spatele măştii. Respira adînc şi liniştit. Oare adormise? Puse vasul pe noptieră şi se aplecă să-şi studieze pacientul.

În momentul acela deschise încet pleoapele. Un timp, se priviră drept în ochi. Pe urmă îi zîmbi senzual.

– Eşti foarte frumoasă.

– Dă-mi voie să-ţi văd rana, îi porunci Samantha, încercînd să se stăpînească.

Călăreţul Diavolului surîse, arătîndu-şi dinţii albi. Începu să se dezbrace încet, lasciv; dezvelindu-şi pieptul musculos.

Samantha se dădu înapoi.

– Ce faci?

– Nu crezi că ar fi cam incomod să-mi îngrijeşti rana prin cămaşă?

Avea dreptate, bineînţeles. Pieptul lui lat, viril, o făcea să se înfioare în partea de jos a corpului.

– Poate ar trebui să-ţi scoţi masca, zise ea, încordată, sperînd să-şi distragă atenţia de la trupul gol. Sper că ţi-ai dat seama pînă acum că n-ai de ce să te temi de mine.

O studia atent.

– De fapt, de tine mă tem cel mai rău.

Ce voia să spună? Şi de ce o privea aşa? Se uită la corpul lui îmbietor. Îi amintea de clipele acelea cînd o strînsese în braţe şi-i simţise bărbăţia. Tînjea să-i atingă muşchii tari, să-i pipăie părul mătăsos.

– Milady, îmi aţiţi simţurile.

Tresări cînd îi auzi glasul răguşit de emoţie.

– Poftim?

Îşi drese glasul.

– Ce-ai spus?

O studia zîmbitor de sub masca neagră. Avea senzaţia că privirea lui îi străpungea deghizarea.

– Am auzit că ţi se spune... Seducătoarea.

Samantha se foi stînjenită.

– De ce, ţi se pare o poreclă potrivită? îl întrebă ea, nervoasă.

– Poate nu-ţi dai seama ce efect au farmecele tale asupra mea!

I se accelerase pulsul. Îi plăcea să ştie că reuşea să-l aţîţe. Înghiţi în sec şi încercă să schimbe subiectul. Dar, înainte să deschidă gura, îi trase peruca pudrată şi-i scoase masca.

– Sau poate că îţi dai seama, murmură el blînd, studiindu-i trăsăturile.

Privirea lui o vrăjea, în timp ce o trăgea spre el, din ce în ce mai aproape.

Cînd îi acoperi gura fierbinte cu buzele, simţi că ia foc. Mintea ei încetă să funcţioneze în timp ce limba lui i se strecura printre dinţi, ca într-un dans erotic ameţitor.

Îi simţi gustul de bere şi mentă, atît de plăcut, de viril. Mătasea măştii îi mîngîia obrazul, învăluind-o într-o ameţitoare aromă de brad, piele şi mosc, care-i topea raţiunea.

Îşi strecură degetele în părul lui des, fără să-i pese ce se întîmpia cu ea. Se înfioră cînd îşi atinse sfîrcurile de pieptul lui. I se părea că se învîrte totul în jurul ei. Sfîşiată de dorinţe neîmplinite, se lăsă în voia pasiunii.

Bărbatul scoase un geamăt gutural care o aţîţă şi mai mult. O luă în braţe şi o întinse pe pat, culcîndu-se

peste ea. Ca un om însetat de dorinţă, îi sorbi dulceaţa buzelor la nesfîrşit.

Cînd se desprinse de ea, fata scoase un mic strigăt de protest şi deschise ochii, O privi un timp. Ochii lui albaştri sclipeau ca două satire prin crăpăturile măştii negre. Apoi gemu şi-i acoperi gîtul cu sărutări fierbinţi, lăsîndu-se în jos, spre pieptul aproape gol.

Îi frămîntă sînul, tachinînd-o.

Samantha aştepta cu sufletul la gură.

Limba lui îi atinse decolteul exact cînd degetul mare îi gîdilă sfîrcul.

Un fior de plăcere îi cuprinse coapsele. Se arcui sub mîngîierile lui, aşteptînd... dar ce anume oare?

După un timp, începu să-i descheie nasturii unul cîte unul, pînă în talie. Dădu la o parte catifeaua roşie şi-i desfăcu încet dantelele cămăşii, dezgolindu-i sînii.

Cînd îl auzi gemînd, Samantha deschise ochii şi-i văzu privirea înfometată.

– Frumuseţea ta depăşeşte orice imaginaţie, murmură el, cu un glas sugrumat.

Buzele lui îi dezmierdară gîtul, sînul şi sfîrcul rozaliu, întărit, înainte să-l sugă.

Samantha îşi arcui spatele din nou. Ar fi vrut să absoarbă toată fierbinţeala buzelor sale dulci. Îl strînse în braţe, trăgîndu-l spre ea. Jason îi cuprinse din nou gura cu a lui, stîrnindu-i simţurile. O căldură delicioasă se răspîndea în locul ei cel mai intim şi neexplorat. Se cutremură zguduită de o dorinţă care depăşea puterea ei de înţelegere.

Ca şi cînd ar fi ştiut ce dorea, îi băgă mîna sub fustă, pînă ajunse pe burtă. Pe urmă îşi lăsă degetele să alu-

nece între picioarele ei, dezmierdînd-o.

– Isuse Cristoase, Samantha, murmură el. Te doresc. Vreau să fii a mea.

Plăcerea era atît de intensă, încît amenința s-o sfîșie.

În momentul acela, deschise ochii și camera fu inundată de lumină.

Samantha se uită la ușă și fu cît pe ce să scoată un strigăt.

Călărețul Diavolului întoarse capul și o acoperi imediat cu trupul lui.

Fata se uita îngrozită.

Un bărbat stătea în prag, cu brațele încrucișate și îi privea.

Capitolul 28

Călăreţul Diavolului se încruntă la omul din uşă. Înjură pe înfundate şi se ridică, aşezîndu-se în faţa Samanthei.

– Acoperă-te, îi spuse el pe un ton aspru, înainte să-l înfrunte pe intrus. Ce dracu' cauţi aici?

– Aici locuiesc, îi răspunse Hawk apropiindu-se, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

Samantha credea că o să moară de ruşine. Hawk o văzuse în braţele Călăreţului Diavolului. Îi ardeau obrajii ca focul. N-o să mai îndrăznească să dea ochii nici cu unul, nici cu celălalt.

– Fir-ar să fie, Hawk. Doar ştiai că eram aici. Puteai să baţi la uşă, îi reproşă Călăreţul Diavolului.

– Nu ştiam că trebuie să bat la uşă la mine acasă!

Hawk o privea fix pe Samantha.

– Şi nici că voi întrerupe o asemenea scenă.

– Taci din gură! exclamă Călăreţul, furios. Oricît de reprobabilă ar fi fapta noastră, nu te priveşte.

Samantha îşi luă masca şi pelerina, strîngîndu-le la piept. Simţea că se topeşte de ruşine. Nu mai putea să asculte nici un cuvînt. Stăpînindu-şi lacrimile, sări din pat şi trecu pe lîngă el.

Afară, îl găsi pe Straburst legat de un copac. Se aruncă în şa şi o porni spre Crystal Terrace, scăldată în lacrimi de umilinţă şi ruşine.

Cînd ajunse în camera ei, trînti uşa şi se îndreptă spre căminul rece.

Netezindu-şi rochia cu o mînă tremurîndă, încercă să înţeleagă ce o făcuse să se comporte atît de libertin. Nu i se mai întîmplase niciodată! Ce-o apucase oare?

La un moment dat, tresări uluită. Îi spusese Samantha. De unde ştia cum o cheamă? Oare o s-o trădeze? Va ajunge în ştreang? Îşi muşcă buza şi dădu cu pumnul în lespedea de marmură.

Carl! Probabil că îl cunoştea pe Carl!

Îşi frecă palma înroşită din cauza loviturii.

– Fir-ar să fie! De ce a trebuit să-l întîlnesc pe acest ticălos?

Agitată, trînti masca şi pelerina pe pat. Apoi întinse mîna, fără să-şi dea seama, să-şi scoată peruca şi dădu de buclele ei negre. Fir-ar să fie! O uitase în cabana lui Hawk!

Strînse pumnii. Îi venea să bată din picior. N-avea decît să rămînă acolo, din partea ei. Nu s-ar mai întoarce la diavolul acela nici pentru toate comorile Indiei. Porecla i se potrivea de minune. Era într-adevăr Călă-

reţul Diavolului.

Îşi scoase rochia roşie, o trînti pe spătarul unui scaun şi se îmbrăcă repede într-un halat de mătase de-al lui Christine. Apoi se aşeză pe un taburet, la oglindă. O durea capul şi simţea un gol în stomac. Parcă retrăia senzaţiile de mai-nainte. Ah, Doamne! Trebuia să se abţină. Inspiră adînc, îndreptîndu-se de spate. Cel mai bun lucru era să piece de aici. Avea nevoie de bani pentru tatăl ei şi pentru întoarcerea în Anglia. Şi nu exista decît o singură soluţie. Dar mai întîi trebuia să afle cînd va fi următoarea petrecere în înalta societate.

Sally Blakenship tocmai terminase de brodat cînd sosi Samantha. Încîntată se pare de vizita ei, o conduse în salon, unde se aşezară lîngă cămin, cu o ceaşcă de cidru fierbinte în faţă.

– Mă bucur să te văd, Christine, îi spuse Sally. Nu ne-am mai întîlnit de la nuntă. Ce mai faci? Mătuşa ta cum se simte?

Samantha se încordă cînd îi pomeni de mătuşă.

– Sîntem bine amîndouă. De fapt, mătuşa Madeline este plecată.

– Serios? Unde?

Samantha ridică din umeri.

– Vizitează nişte rude în Boston. S-ar putea să se întoarcă în Anglia acum, după ce m-am căsătorit cu Montague.

Sally se întristă.

– O să-mi fie dor de ea, zise ea sincer. Reuşea întotdeauna să mă înveselească.

– Ştiu că şi ea ţinea la tine, îi spuse Samantha, impresionată.

Sally se înroşi şi dădu din mînă.

– Să nu ne întristăm. Spune-mi mai bine cum este să fii măritată, zise fata, aplecîndu-se spre ea.

Samantha se gîndi cum ar fi într-adevăr să fie dacă ar fi fost căsătorită cu Montague şi i se acceleră pulsul.

– Este minunat.

– Ai vorbit ca o îndrăgostită.

I se aprinseră obrajii. Oare sentimentele ei erau atît de evidente? Încercă să-şi păstreze cumpătul şi îşi dădu părul pe spate.

– Sally, mă faci să roşesc.

Roşcata îşi ţuguie buzele, privind-o amuzată.

– Iartă-mă.

Samantha se foi stînjenită.

– Povesteşte-mi ce s-a mai întîmplat în ultimele săptămîni. Nu sînt la curent cu noutăţile.

Sally se rezemă de spătarul scaunului, împreunîndu-şi mîinile în poală, serioasă. Dar ochii ei violeţi scîlpeau jucăuş.

– Să mă gîndesc. Două săptămîni, spui? Ah, da. Virginia a dat o mică petrecere şi l-am întîlnit din nou pe căpitanul Langford.

O privi drept în ochi.

– Omul acesta mă înspăimîntă.

Ridică din umeri.

– În orice caz, la puţin timp după aceea, Maybelle Dungworth a dat o petrecere pentru Bartholomew. A

împlinit douăzeci şi şapte de ani.

Samantha fu cît pe ce să se înece cu cidrul.

– Ce? Are numai douăzeci şi şapte de ani? Credeam că este mult mai bătrînă.

– Şi eu la fel, o aprobă Sally. Cam acestea ar fi ultimele noutăţi. Ah, adică nu, cînd l-am întîlnit pe căpitanul Langford am auzit ceva interesant. Se pare că o să-i joace o festă Seducătoarei în roşu.

Samantha făcu ochii mari.

– Zău? Cum?

Sally se încruntă.

– Stai să mă gîndesc cum s-a exprimat exact. Ah, da. Se teme că bandita a aflat că banii de pe taxe vor trece pe aici. Va avea grijă ca femeia să nu afle niciodată adevăratul traseu. Se pare că vor fi transportaţi peste plantaţia Hawksley, fără escortă militară, într-o simplă căruţă cu fîn. Ingenios, nu? Cine s-ar gîndi că într-o căruţă cu fîn se ascund atîţia bani?

Nimeni, îşi spuse în gînd Samantha.

– Mda, şi cînd va avea loc această înscenare grozavă?

Sally se încruntă, încercînd să-şi amintească.

– Discuţia s-a purtat vineri, acum două săptămîni. Şi banii urmau să fie transportaţi exact peste două săptămîni.

Fata rămase cu gura căscată.

– Adică astă-seară. Doamne, cum zboară timpul!

Samantha încremenise în loc. În noaptea aceasta, banii vor străbate plantaţia Hawksely. Într-o căruţă nepăzită. Erau destui să-şi salveze tatăl şi să piece în Anglia.

O presimţire ciudată puse stăpînire asupra ei. Sau i se făcuse frică? Oare va putea s-o facă din nou? Pentru ultima oară? Oftă adînc.

Da, bineînţeles că va putea.

Jason descălecă în faţa peşterii şi-l duse pe Adversary înăuntru. În timp ce se schimba, se gîndea la discuţia avută cu Hawk în cabană. Îi explicase ce era cu Samantha şi că voia să se însoare cu ea. Îl rugase chiar să fie cavalerul lui de onoare. Îl durea sufletul cînd îşi amintea ce-i răspunsese Hawk.

– Nu pot, Jason.

– De ce?

– Plec în Anglia.

– Ce?

Hawk ridică din umeri.

– Voiam să te anunţ altfel.

Scoase o scrisoare din buzunarul cămăşii şi i-o dădu lui Jason.

– Am primit-o acum trei zile.

Jason o citi repede, surprins de conţinut.

– Te duci la mama ta? După ce v-a părăsit pe tine şi pe tatăl tău?

Hawk se încruntă.

– Da.

– De ce acum? Ai putea aştepta pînă după nuntă.

Hawk nu-i răspunse imediat.

– Cred că ştii de ce, Jason.

Îl durea sufletul pentru indian. Hawk se îndrăgostise de Samantha.

– Da, probabil că ştiu.

Jason se aplecă spre el, înţelegător.

– Îmi pare rău.

Hawk îl privi serios.

– N-ai de ce. Eu n-aş regreta dacă ar fi să mă căsătoresc cu ea.

Adevărul vorbelor lui Hawk îl apăsa ca un plumb. Schimbă subiectul, stînjenit.

– Cînd pleci?

– Peste două zile.

Adversary fornăi, trezindu-l la realitate. Ah, Doamne, o să-i fie dor de Hawk. Îşi încheie cămaşa albă şi o porni spre Crystal Terrace.

– Samantha? strigă el cînd intră în casă.

Văzînd că nu-i răspunde nimeni, intră în salon.

Samantha stătea pe marginea banchetei.

– De ce strigi?

Jason se opri, uitîndu-se la faţa femeii. Nu era Samantha.

– Unde este fratele meu?

Christine tresări surprinsă.

– Ah! Jason. Doamne sfinte.

Dădu din mînă nervoasă.

– Mont..., Nick este sus. Se schimbă. Scuză-mă că te-am confundat cu el.

Cînd zîmbi, îi apăru o gropiţă în obrazul stîng.

– Cred că ar trebui să mă prezint.

Îi întinse mîna.

– Sînt Christine Fleming – Windhall.

Jason zîmbi, fără să vrea. Era adorabilă şi se potrivea perfect... cu Nick.

– Jase? zise fratele său.

Jason se întoarse brusc. Nick arăta superb. Se vedea că-i priise căsătoria. Dar deocamdată avea probleme mai urgente.

– Unde este Samantha?

Nick se întoarse spre Christine.

– I-ai spus?

– Nu.

– Atunci de unde ştii?

– Este o poveste lungă. O să-ţi explic mai tîrziu. Deocamdată trebuie s-o găsesc pe vulpoaică.

Christine pufni în rîs. Cînd o auzi simţi un ghimpe în inimă. Semăna atît de mult cu Samantha.

– Nu era aici cînd am venit, Jason, îi spuse Christine.

– Fir-ar să fie, ah, scuză-mă.

Simţea că înnebuneşte.

– N-am vrut să te jignesc.

Christine rîse.

– M-am obişnuit cu înjurăturile de la Samantha.

– Stăpîne?

Se întoarseră toţi spre Bromley.

Jason şi Nick făcură un pas înainte, în acelaşi timp.

Bromley rămase cu gura căscată.

– Ah, Doamne. Sînteţi doi!

Jason se uită cu bîndeţe la servitor.

– Linişteşte-te, Bromley. Sîntem gemeni. Dar te-aş ruga să-ţi ţii gura.

– Bineînţeles, stăpîne, zise băiatul, dînd din capul lui cîrlionţat.

– Bine, şi acum spune ce vrei.

– Ah, da!

Bromley făcu un pas înainte.

– Un bărbat mi-a lăsat asta...

Îi întinse o scrisoare.

– ...pentru, nu ştiu pentru care anume.

– O iau eu, zise Jason. Mulţumesc.

După ce ieşi din cameră, Jason rupse plicul şi văzu semnătura lui Iron Sword. În timp ce citea mesajul, se albi la faţă.

Dragă prietene,

Am aflat de curînd că bunul nostru căpitan Harvey Langford i-a întins o cursă Seducătoarei în roşu. A răspîndit zvonul că banii vor fi transportaţi într-o căruţă cu fîn nepăzită.

Informaţia a fost transmisă lui Davidson Millworth de către căpitan. Înseamnă că a ţinut neapărat să ajungă la urechile Seducătoarei în roşu că banii vor străbate azi după-amiază plantaţia Hawksley.

Dacă o cunoşti pe doamna în cauză, şi sînt convins că o cunoşti, trebuie neapărat s-o previi asupra pericolului care o pîndeşte.

Jason se încordă. Deci acolo plecase Samantha. Ce nebună! O să fie prinsă, sau... cine ştie.

Capitolul 29

Samantha urmărea înaintarea căruţei cu fîn prin cîmpul cu indigo înflorit. Voia să se asigure că nu era nici un soldat prin apropiere. Totul i se părea foarte ciudat. Dacă era o cursă? încerca s-o prevină raţiunea. Şi dacă nu era? îi şoptea îndrăzneala.

Fir-ar să fie! Trebuia să se hotărască. Oftînd, îşi legă masca şi îşi mînă calul spre copacii de la marginea cîmpului. Îl vedea foarte bine pe vizitiu.

Cu puşca în mînă, aşteptă pînă cînd căruţa ajunse la cîţiva metri de copaci.

– Opreşte.

Vizitiul îşi înălţă capul.

Samantha încremeni în loc. Era Rollie Parker!

Barba lui roşcată se lăţi într-un zîmbet răutăcios şi se uită în spate.

Fata simţi pericolul, dar ştia că era prea tîrziu.

– Salutare, Seducătoareo, răsună glasul triumfător al lui Harvey Langford.

Jason îl mîna nebuneşte pe Adversary. Îi bătea inima să-i sară din piept. Samantha era într-un pericol de moarte. Îl simţea. Ah, Doamne, ajută-mă să ajung la timp!

Scurtătura prin pădure îl aduse pe plantaţia Hawksley dinspre sud. Se opri să cerceteze zona şi se îngrozi. La nici o sută de metri depărtare, Samantha stătea pe calul ei, deghizată în Seducătoarea în roşu, cu puşca lui Harvey Langford în spate.

Îl cuprinse spaima, dar se stăpîni. Samantha avea nevoie de el. Descălecă încet şi o porni spre căpitan.

– Lasă puşca, îi porunci Langford.

Samantha ezită numai o clipă, dar se supuse pînă la urmă.

– Scoate-ţi masca, zise apoi căpitanul, împungînd-o cu ţeava armei în spate.

Jason se opri şi apoi grăbi pasul.

Samantha se pregătea să-l asculte, cînd zări o mişcare la liziera pădurii. I se acceleră pulsul. O siluetă în negru apăru dintre copaci. Călăreţul Diavolului! Oftă uşurată. Trebuia să tragă de timp.

Se întoarse spre Harvey Langford:

– De ce, căpitane? Doar ştii cine sînt. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Eşti atît de nerăbdător să te convingi?

– Gura! Scoate-ţi masca imediat.

– Ţi-e frică de mine, nu-i aşa? îl tachină ea.

O apucă de braţ şi o trase din şa.

– Căţea! Scoate-ţi masca, dacă nu vrei să ţi-o rup eu.

Răsuflarea lui duhnea oribil a tutun şi a băutură. Îi răsuci braţul la spate şi o lipi de el.

– Mi-ai făcut destule necazuri. Dar acum s-a terminat. Eşti a mea.

Ochii lui reci o sfredeleau. Se zbătu disperată. Cînd îi dădu drumul, crezu că reuşise, dar căpitanul ridicaşe mîna spre mască.

Samantha scoase un strigăt disperat.

În momentul acela, Călăreţul Diavolului se aruncă în spatele lui Langford şi căzură amîndoi, înlănţuiţi.

– Pleacă! îi strigă el, în timp ce se lupta cu soldatul.

Rollie Parker urlă furios cînd sări din căruţă.

Samantha se întoarse. Ah, Doamne! Se uită în jur disperată şi văzu o creangă ruptă. O apucă fără să ezite şi-l lovi cu toată puterea în moalele capului. Vizitiul se prăbuşi leşinat.

În momentul acela, Călăreţul Diavolului îi trase un pumn în bărbie lui Langford, doborîndu-l. Apoi sări în picioare.

– Vino! exclamă el.

O înşfăcă atît de tare de braţ, încît Samantha crezu că o să i-l scoată din încheietură. O tîra după el grăbit, fără să-i pese că nu putea să ţină pasul cu el.

Cînd ajunseră la armăsarul lui, o aruncă furios în şa. Apoi încălecă în spatele ei şi o prinse de talie într-o strînsoare de oţel.

– Mulţumesc...

– Taci! o repezi el. Să nu mai scoţi o vorbă.

Samantha amuţi. Ce l-o fi apucat?

Copitele calului frămîntau pămîntul. Se ţinea de braţul încordat al bărbatului. Nu ştia ce să mai creadă. De ce se înfuriase? Pentru că o salvase?

Cînd se apropiară de o peşteră, trase de hăţuri, descălecă, o ajută să coboare şi o băgă înăuntru.

– Nebună ce eşti! Puteai să-ţi pierzi viaţa! Vrei să mori? Îţi doreşti să atîrni în streang?

– Nu fi ridi....

– Taci! M-am săturat de scuzele tale!

O apucă de umeri şi o zgudui. Pe urmă o luă în braţe şi o strînse sălbatic.

– Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva.

– Ce...

Îi astupă buzele cu gura lui.

Samanthei îi bătea inima să-i sară din piept. Doamne sfinte, ce era cu el? Îl împinse, dar era imposibil să-i urnească din loc. Sărutul lui părea că nu se mai termină. O cuprinse ameţeala. Cum îndrăzneşte? se gîndi ea. Dădu cu piciorul în cizma lui, dar se lovi singură. Era cît pe ce să izbucnească în plîns. Buzele lui sălbatice o răneau mai rău decît vorbele furioase pe care i le spusese.

Cădea. Adică nu cădea, era împinsă pe spate. Simţi moliciunea fînului şi greutatea lui. Îl cuprinsese o pasiune greu de înfrînat. Doamne sfinte!

În cele din urmă reuşi să-şi răsucească faţa într-o parte şi să-i evite buzele. Se afundă în fîn; masca neagră de-abia se distingea în bezna din peşteră. Îi zvîcnea

un muşchi în bărbie, iar ochii lui aruncau fulgere de mînie.

– Ce am făcut să te supăr?

Îl văzu încordîndu-se.

– Chiar nu ştii? Dumnezeule, Samantha, îţi imaginezi ce am simţit cînd te-am văzut în mîinile lui Langford? Ce crezi că ţi-ar fi făcut banditul acela după ce te-a demascat?

Inspiră adînc.

– Înainte să te spînzure... ar fi profitat de tine. Te considera o bandită oarecare. Te-ar fi violat fără milă. Şi poate că, la sfîrşit, ţi-ar fi tăiat gîtul.

Se cutremură.

– Am vrut să-l ucid cu mîinile mele pe el, dar şi pe tine, pentru ideea ta nebunească.

O studie un timp în linişte.

– Nu, nu-i adevărat. N-aş putea să-ţi fac rău.

Lăsă capul în jos. Stătea atît de aproape, încît îi simţea răsuflarea.

– Te iubesc, Samantha, murmură el. N-aş suporta să ţi se întîmple ceva.

O sărută din nou, sălbatic.

Samantha ar fi vrut să-l respingă, dar cuvintele lui înflăcărate îi răsunau în urechi. *Te iubesc, Samantha.* Aşa că se lăsă în voia lui, atîtată de pasiune. Poate dacă ar fi muşcat-o de buze ca înainte, l-ar fi respins, dar nu putea rezista acestui sărut dulce, tandru. Îşi încolăci braţele de gîtul lui şi deschise gura.

Jason simţea că-şi pierde minţile. Nu se mai putea abţine. Ar fi trebuit să se oprească. Trebuia să lămurească lucrurile mai întîi. Se sprijini cu amîndouă mîinile

de căpiţa de fîn, încercînd să se ridice. Dar cînd o auzi gemînd şi-i simţi limba în gură, valul plăcerii astupă glasul raţiunii. Timpul se oprise în loc. Nu mai conta decît să-i guste dulceaţa buzelor şi să-i simtă trupul doritor care se zbătea sub al lui.

Pierdut în febra sărutului ei, îi căuta buclele mătăsoase, dar dădu peste o perucă albă. I-o smulse de pe cap nerăbdător şi îşi îngropă degetele în părul ei.

Samantha îşi înfipse unghiile în umerii lui. Trebuia să-i simtă mîinile pe pielea goală. Se desprinse de ea, îşi scoase cămaşa şi îi acoperi gura din nou.

Îi sfîşia spatele ca o tigroaică şi-i muşca buza.

Nu mai putea să suporte. Abrobit de vîrtejul pasiunii, îi acoperi sînii cu mîinile, dezmierdîndu-i sfîrcurile prin materialul subţire. Apoi îşi pierdu răbdarea şi-i desfăcu rochia.

Soarele amurgului care se strecura în peşteră îi poleia sînii frumoşi. Pielea ei mătăsoasă se înfiora cînd o atingea şi-i sugea sfîrcurile.

Îl apucă de păr, în timp ce încerca să-şi lipească buzele de ale lui.

Jason îi dezmierda trupul apetisant. În cele din urmă, îi puse mîna pe abdomen şi o făcu să se cutremure de plăcere.

Strigătul ei îl aţîţă şi mai mult. O mîngîia încet, senzual, incapabilă să se abţină.

– Ah, draga mea, te doresc.

Ridică mîna şi-i scoase masca. Voia s-o vadă mai bine. Samantha îi imită, pipăindu-i faţa cu degetele.

– Cred că arăţi destul de bine, zise ea.

– Seducătoareo! murmură Jason, acoperindu-i din

nou gura.

Samantha gemu şi îşi lipi şoldurile de bărbăţia lui, ispitindu-l.

Simţi că i se taie respiraţia. Nu mai putea să suporte. O dorea din tot sufletul. Aşteptase prea mult. Dacă n-o poseda acum, se făcea de rîs...

Cînd vru să-şi scoată pantalonii, îi simţi mîna pe sexul lui umflat.

– Nu, draga mea, o imploră el, luînd-o de mînă. Nu mă atinge. Nu acum.

Samantha rîse răutăcios şi-l strînse mai tare. Pentru o clipă, Jason se temu că se terminase. Trăgînd aer în piept, îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui.

– Vulpoaico, murmură el, în cele din urmă. Eşti nemiloasă.

Drept pedeapsă, o sărută violent.

Pe urmă se lăsă în jos, dezmierdîndu-i gîtul şi sînii.

– Da, murmură ea, arcuindu-se.

Şoaptele ei îi aţîţau dorinţa. Cu mîini tremurînde, îi scoase rochia şi cămaşa.

– De data aceasta, zise el cu un glas răguşit, n-o să mă mai oprească nimic.

O auzi gemînd înainte să-şi dea jos pantalonii. Apoi, mîinile ei începură să-l pipăie şi să-l dezmierde.

Jason ajunsese la capătul răbdărilor. Nu mai putea să suporte. Îi pironi mîinile deasupra capului şi-i desfăcu picioarele.

Pătrunse puţin în adîncul ei umed, ademenitor, acoperindu-i buzele cu gura, să-i astupe strigătul de durere.

Era atît de strîmtă, încît îl înnebunea. Ar fi vrut să se

mişte, să savureze mişcarea delicioasă care ştia că o să-l ducă în culmea pasiunii. Dar ezită, lăsînd-o să se relaxeze, să se obişnuiască puţin cu această nouă senzaţie.

În cele din urmă o străpunse. Samantha îşi arcui spatele, încolăcindu-l cu picioarele.

Începu să se mişte încet, senzual, înainte şi înapoi.

Se încordase, unduindu-şi şoldurile. Jason fu cît pe ce să scoată un strigăt uşurat cînd o simţi încordîndu-se, gata să se prăbuşească în abisul senzual al unirii lor. Abia atunci o străpunse pentru ultima oară, cutremurîndu-se.

Rămaseră tăcuţi mult timp, gîfîind epuizaţi.

O senzaţie plăcută, liniştitoare, o cuprinsese pe Samantha. Nu-şi imaginase că putea exista ceva atît de minunat. Lacrimi de bucurie i se scurgeau pe obraji.

Jason gustă o picătură sărată şi o sărută.

– Nu plînge, îngeraşule. Am încercat să fiu cît mai blînd.

Samantha se cuibări la pieptul lui.

– Nu plîng de durere. A fost atît de frumos, de minunat, nici n-am visat că...

– Nici eu, îi spuse Jason rîzînd. Şi acum... va fi şi mai bine, adăugă el, mîngîindu-i buzele umflate.

Cînd deschise ochii, razele soarelui de dimineaţă luminau peştera. Samantha nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată atît de adînc şi fără grijă. Se lipi de trupul lui

cald, ascultîndu-i respiraţia liniştită.

După un timp, tresări. Îşi dăduse seama că nu-i văzuse faţa, nici nu ştia cum îl cheamă. Doamne sfinte! Petrecuse o noapte incredibilă în braţele lui şi nu ştia nimic despre el.

Îi atinse părul mătăsos de pe piept. Apoi se ridică într-un cot, îşi dădu buclele la o parte de pe faţă şi-l privi.

Şi, spre oroarea ei, constată că se uita la soţul lui Christine.

Capitolul 30

Samantha îşi duse mîna la gură. Îşi înfipsese degetele în fîn. O durere cumplită îi sfîşia sufletul. Doamne sfinte! Cumnatul ei! Bărbatul cu care îşi petrecuse noaptea era cumnatul ei. Sări în picioare, căutîndu-şi hainele.

Ticălosul! Îi spusese că o iubeşte pe ea, Samantha. Ştiuse cine era. Se îmbrăcă, cu ochii în lacrimi.

Durerea îi umbrea raţiunea. Nu putea să se gîndească la ce făcuse. Trebuia să piece cît mai repede de aici.

Cînd ieşi, se uită după calul lui. Armăsarul era la cîţiva metri depărtare, cu şaua pusă, aşa cum rămăsese de noaptea trecută. Fără să se gîndească la consecinţe, încălecă şi luă hăţurile.

Calul se scutură nervos şi înălţă capul.

– Uşurel, băiete, îi şopti ea cu un glas tremurat,

mîngîindu-i gîtul catifelat. Am nevoie de tine. Te rog să nu-mi faci necazuri. Am destule.

Ca şi cînd ar fi înţeles-o, animalul necheză blînd şi lăsă capul în jos, supus.

O porni uşor pînă se îndepărtară suficient de peşteră, ca să nu-l trezească pe Montague. Şi apoi îl îmboldi la galop.

Vîntul îi biciuia faţa în timp ce alergau printre copaci, spre Crystal Terrace. Era distrusă. Făcuse dragoste cu soţul surorii sale. Cumnatul ei. N-o să uite toată viaţă această faptă cumplită. Îşi aminti că-i văzuse împreună pe Montague şi pe Călăreţul Diavolului. Cine era celălalt bărbat? Cel căruia i se dăruise în grajduri? Doamne! Oare era o femeie uşoară care se topea cînd o atingea orice bărbat? Şi Christine? Îşi trădase sora geamănă!

Îi curgeau lacrimile pe obraji. Nu va mai putea niciodată să dea ochii cu Christine. Niciodată! Simţi o durere ascuţită în piept. Trebuia să fugă. Era singura soluţie. Va pleca din ţara pe care ajunsese s-o îndrăgească. Îşi va părăsi sora şi... pe cine? Pe Călăreţul Diavolului? Pe Montague? Rîse amar. Nici măcar n-o să afle. Alungîndu-şi gîndurile, mînă armăsarul şi mai repede.

Cînd ajunseră în sfîrşit la Riversedge, descălecă şi legă calul. Hadley îi făcea semn cu mîna din curte, dar nu- i răspunse. Parcă împietrise pe dinăuntru.

Urcă scările amorţită spre camera ei şi se duse direct la dulap să ia un geamantan. După ce-l deschise pe pat, adună la întîmplare cîteva rochii şi lenjerie, îndesîndu-le înăuntru. Se uită un timp la toaletele mătuşii Madeline; gîndindu-se că s-ar putea să-i mai folosească, le băgă de asemenea în geamantan.

După ce puse şi cîteva peruci cu păr grizonat, îşi schimbă rochia roşie cu una de zi, îşi adună lucrurile şi ieşi în grabă din dormitor.

Fugi ca laşii, îi şoptea glasul raţiunii, dar nu voia să-i asculte. Nu mai conta, oricum. Era o desfrînată, o trădătoare, aşa că laşitatea părea un compliment pe lîngă celelalte. În orice caz, mai bine fugea decît să-i spună adevărul lui Christine. Sora ei nu merita atîta durere. Samantha suferea destul pentru amîndouă.

Coborî scările şi scoase, din cămara ascunsă, banii strînşi pentru salvarea tatălui său. Tatăl ei! Şi pe el îl trădase.

Ieşi în hoi, îndreptîndu-se spre uşă. Nu ştia unde să se ducă, dar nu conta deocamdată. Nu-şi dorea decît să fugă departe de durerea şi trădarea pe care şi le abătuse singură asupra ei.

Dar, cînd puse mîna pe clanţă, uşa se deschise şi apăru Carl.

– Ce Dumnezeu...

Se întrerupse cînd văzu geamantanul din mîna ei.

– Ce-i asta? Unde te duci?

Samantha deschise gura, dar nu reuşi să vorbească.

Carl se îmblînzi.

– Ce este?

Tonul lui calm o făcu să izbucnească în lacrimi. Suspină distrusă şi se aruncă la pieptul lui, cutremurîndu-se de plîns.

Rămase mult timp în braţele lui, pînă se linişti.

Carl scoase batista din buzunar şi-i şterse ochii. Apoi se aplecă şi o privi atent.

– Ce s-a întîmplat?

Îi povesti totul, dornică să-şi descarce sufletul: ce se întîmplase cu Montague şi Călăreţul Diavolului, cum se îndrăgostise de soţul lui Christine.

– Şi noaptea trecută....

Ezită pentru prima oară, cu lacrimi în ochi, copleşită de grozăvia faptei sale.

– Ah, Carl, murmură ea. Am făcut dragoste cu soţul surorii mele fără să ştiu.

Aşteptă supusă s-o mustre. Dar Carl tăcea.

În cele din urmă, o luă de talie şi o conduse în salon. O aşeză pe scaun şi se rezemă de cămin.

– Îţi aminteşti ce-ţi povestea tatăl tău de vărul lui, Beau Kincaid?

Îl aprobă, întrebîndu-se unde voia să ajungă.

– Ştiai că Beau are doi fii?

Samantha se încruntă.

– Da, parcă tata a spus ceva, dar nu înţeleg ce legătură are cu mine.

– Tocmai că are.

– De ce?

– Samantha, fiii lui Beau, Jason şi Nick, sînt gemeni. Şi se dau drept Montague Windhall şi Călăreţul Diavolului.

Îngenunche lîngă ea şi o luă de mînă.

– Te rog să mă crezi, noaptea trecută nu ai fost cu Nick, soţul lui Christine. Nick şi Christine erau cu mine. Deci tu erai cu Jason.

Continuă să-i explice totul, de la început.

Pe moment, se bucură. Pe urmă, cînd îşi dădu seama, se încordă.

– Gemeni? Montague? Nick? Jason? Călăreţul Dia-

volului?

Strînse pumnii furioasă. Ticăloşii!

– Şi-au bătut joc de mine. Cred că s-au amuzat copios.

– Nu, nu, nu-i adevărat. Jason a fost la fel de nefericit ca tine.

Oare de ce nu-l credea? Ce conta de fapt? Jason o minţise. O înşelase. Îşi bătuse joc de ea. Se linişti brusc şi se ridică în picioare.

– Înţeleg.

Se duse în hol să-şi ia geamantanul. Cînd se întoarse, îl văzu pe Carl.

– Îţi mulţumesc că m-ai lămurit.

Deschise gura să-i mai spună ceva, dar apoi îi întoarse spatele. Auzise destule. Trebuia să ajungă imediat în camera ei. Simţea că nu mai rezistă.

Cînd intră în dormitor, puse geamantanul pe scaun. Senzaţii contradictorii îi măcinau sufletul: bucurie, furie, indiferenţă. Deşi nu ştia exact pe cine era furioasă. Erau doi – gemeni. Rudele ei de departe. Îşi încleştă pumnii. Şi îşi bătuseră joc de ea. Dădu cu piciorul în scaun.

– Ah, fir-ar să fie!

Se aşeză în pat şi îşi frecă piciorul. Durerea o trezise la realitate. Nu putea da vina pe ei. Făcuseră acelaşi lucru ca ea şi Christine. Dar n-o să alerge la Jason cu braţele deschise. Trebuia să-l pedepsească puţin. Se uită la geamantan şi-i veni o idee.

Se ridică şi-l deschise. Apoi scoase rochia cenuşie de mătase pe care o purtase de atîtea ori cînd se deghizase în Madeline şi mîngîie materialul fin. Jason – acum, după ce-i spusese Carl, nu avea nici o îndoială

că el era – se simţise întotdeauna atras de Madeline, deşi încercase să ascundă acest lucru. Zîmbi blînd. Cum ar reacţiona dacă Madeline ar încerca să-l seducă?

Se duse la oglindă şi îşi puse rochia în faţa ei. Ochii verzi, de smarald, se reflectau în mătasea lucioasă. Şi, în clipa aceea, ştiu că nu putea s-o facă. Se săturase de atîtea jocuri şi adevărul era că-l iubea pe Jason.

O oră mai tîrziu, Samantha descălecă în faţa reşedinţei de la Crystal Terrace. Urcă scările şi, cînd ridică mîna să bată, se deschise uşa. Jason stătea în prag. Un timp se priviră fără să-şi spună nimic. Apoi îi zîmbi şi-o luă de mînă.

– Trebuie să vorbim.

– Da, sigur.

Jason se întoarse şi în spatele lui îl văzu pe fratele său geamăn. Semănţau perfect. Deşi, dacă se uita mai bine, sesiza unele diferenţe. Jason avea trăsături mai aspre şi o bărbie mai arogantă.

– Probabil că eşti Nick.

– Da, ştii...

– Nu acum, o întrerupse Jason. Mai tîrziu.

Apoi o luă de mînă şi o porniră în tăcere peste cîmpuri spre peşteră. Cînd ajunseră în grota întunecată, se întoarse cu faţa spre ea.

O studie atent, drăgăstos, cu gîndul la noaptea petrecută împreună.

– Stai aici, îi spuse el, făcînd semn spre căpiţa de fîn.

Îi ardeau obrajii. Îşi imagina la ce se gîndea ticălosul. Fir-ar să fie, o ameţea cu privirea lui. Se aşeză decent, aranjîndu-şi fusta.

Jason se apropie amuzat de gestul ei, dar n-o atinse. Se întinse în fîn, cu mîinile sub cap.

– Acum treisprezece ani, tata a fost ucis de doi bărbaţi. Au fost trei martori, dar doi au murit la puţin timp după aceea.

– Al treilea, Luke August, a fost ucis peste o săptămînă. Eram în Italia, la internat, dar m-am întors imediat ce am aflat. După ce l-am găsit pe Charlie, fratele lui Luke August, l-am luat la întrebări. Dar nu ştia decît că fratele lui a venit acasă în noaptea aceea, şi-a făcut bagajele şi a plecat. A spus doar că el şi prietenii lui văzuseră un soldat cu cicatrice omorînd un lord şi aruncîndu-l în apă. Dar şi ucigaşii îi văzuseră pe Luke şi pe prietenii lui; de aceea se temeau pentru vieţile lor.

Jason oftă. În timp ce-i povestea, îşi răscolise amintirile dureroase.

– Cînd i-am transmis aceste informaţii lui Carl... Jason se opri: Apropo, este naşul meu.

Apoi continuă:

– Deci, cînd i-am spus lui Carl ce am aflat şi i-am explicat că eu şi Nick avem de gînd să-l căutăm pe ucigaşul tatei, ne-a poruncit să ne întoarcem imediat în Italia. Se temea probabil să nu dăm de bucluc, mai ales că unul din ticăloşi era soldat. Şi, pentru că eram minori, a trebuit să-l ascultăm.

Îşi frecă uşor ceafa şi îşi roti gîtul.

– Cînd am terminat şcoala şi ne-am întors, Nick a vrut să stea la Williamsburg, cît mai aproape de docuri, în caz că ar apărea alt martor. Între timp, l-a cunoscut pe Patrick Henry şi s-a implicat în formarea Congresului continental, de care am aflat că se va întruni pentru

prima oară în septembrie.

Se îndreptă de spate.

– Iar eu am pornit în căutarea unui soldat cu cicatrice.

Rîse amar.

– Îţi imaginezi cîţi soldaţi au cicatrice pe faţă?

Clătină din cap.

– Aproape toţi. O să te scutesc de amănuntele căutării mele inutile. Dar, la fel ca Nick, m-am alăturat şi eu rebelilor, iată de ce mă deghizez în Călăreţul Diavolului.

– L-ai găsit vreodată? Mă refer la soldat.

– Nu.

Samantha simţea ce îndurerat era.

– Îmi pare rău, Jason.

– O să-l găsesc într-o zi, zise el, printre dinţi. Într-o zi...

– O să te ajut.

Jason tresări.

– Ce?

Apoi îşi dădu seama ce voia să spună.

– Nu! Ah, Doamne, Samantha, eşti cea mai aiurită şi mai iresponsabilă fată pe care am văzut-o vreodată. Auzi, să mă ajuţi. Probabil că ai sfîrşi în streang.

– Da, ai dreptate, bineînţeles, zise ea, jignită, ridicîndu-se să plece.

Jason o apucă de mînă.

– Stai puţin, Samantha, n-am vrut să te jignesc. Adevărul este că mă tem pentru viaţa ta. Nici nu ştii prin ce am trecut cînd l-am văzut pe Langford ameninţîndu-te cu puşca.

O strînse înfierbîntat.

– Cred că nu-ţi imaginezi ce am simţit.

– Aş fi vrut să te ajut, zise Samantha.

Acum îi trecuse supărarea.

– Ştiu, scumpa mea. Dar, ca să mă liniştesc, te rog să-mi promiţi că nu vei încerca să-l găseşti pe ucigaşul tatălui meu.

– Bine. Îţi promit. Acum eşti mulţumit?

O privi neîncrezător. Felul cum vorbise îl făcea să se îndoiască de promisiunea ei.

– Să zicem.

Apoi o trase lîngă el.

– Şi acum trebuie să lămurim altă problemă.

– Care?

– Data nunţii noastre. Mă gîndeam s-o facem mîine, ce zici?

Samantha fu cît pe ce să leşine.

– Ce?

– Te-am cerut în căsătorie, pentru mîine, spuse el, astupîndu-i gura cu degetele.

– Imposibil.

– Ce anume, că te-am cerut în căsătorie?

Samantha zîmbi şi-l sărută blînd.

– Nu, dar mîine nu se poate. Trebuie să-mi fac o rochie de mireasă, să aranjez cu preotul...

– Samantha, nu putem face o nuntă aşa cum se cuvine. Cel puţin nu aici. Nu uita, lordul Windhall s-a căsătorit deja cu Christine Fleming.

Se aplecă şi-i desfăcu buzele cu limba.

– Iar eu, milady, ard de nerăbdare să ajung în patul tău.

Se dădu înapoi un pas.

– Te rog, Samantha, trebuie s-o facem pentru viitoarea noastră familie.

Îi puse o mînă pe burtă.

– Poate am început deja s-o clădim, aşa că hai să ne căsătorim mai repede.

– Te gîndeşti la un copil? sări Samantha, astupîndu-şi gura cu mîna. Crezi că aş fi putut rămîne gravidă după noaptea trecută?

– Bineînţeles. Trebuie să ne preocupăm de moştenitorii noştri.

Rîse amuzată, amintindu-şi de ceva.

– Spune-mi, dragă vere, crezi că noaptea trecută am zămislit gemeni? Văd că e o modă în familiile noastre.

Jason o luă în braţe şi o afundă în fîn.

– Dacă nu i-am zămislit atunci, poate că o să-i zămislim acum...

Nick şi Chaterine erau în living room cînd Jason şi Samantha se întoarseră în sfîrşit acasă.

– V-aţi lămurit? îi întrebă Christine. Sper că m-ai iertat pentru că ai schimbat locul cu mine.

Samantha o îmbrăţişă.

– Da, surioară.

Apoi îl îmbrăţişă şi pe Nick.

– Bine ai venit în familie, draga mea cumnată.

Jason veni lîngă ea.

– Aş vrea să vă invit mîine la nunta noastră, în Bedford County.

– Nu numai a voastră, zise Nick.

Jason îl privi nedumerit.

– Cum?

– În caz că ai uitat, frăţioare, m-am căsătorit cu Christine sub un nume fals. Şi, dacă nu te deranjează, aş prefera să mă căsătoresc din nou cu ea, legal.

Christine se înroşi.

– Ar fi cazul. După cele întîmplate la Williamsburg.

Jason îl privi mirat pe fratele său.

Nick ridică din umeri.

– Nici nu ştii prin ce am trecut în ultimele două săptămîni. Era cît pe ce să leşin cînd am intrat în camera mea de la *Raleigh Tavern* şi am găsit-o pe Seducătoarea în roşu.

– Ce? sări Samantha.

Christine ridică bărbia sfidătoare.

– M-am deghizat pentru că aflasem de curînd de ei doi şi eram furioasă. M-am gîndit să-i dau o lecţie.

Rîse şi-i apăru o gropiţă în obrazul stîng.

– Şi i-am dat-o!

– Păcat că n-am fost şi eu de faţă, zîmbi Jason. Dar să revenim la planurile noastre de nuntă. Cred că ar fi bine să ne grăbim.

Îi făcu cu ochiul Samanthei.

– Trebuie să ne gîndim la moştenitorii noştri.

Christine se făcu stacojie la faţă şi se ascunse la pieptul soţului ei.

Nick izbucni în rîs.

– Nu m-am gîndit la asta, dar cred că ai dreptate. Mîine este perfect pentru toţi.

– Îl invităm şi pe Leopold? întrebă Samantha.

Jason tuşi stînjenit.

– Ştii, Samantha, în legătură cu Leopold...

Rollie Parker îl repezi pe Harvey.

– De ce eu? De ce nu te duci tu să-i spionezi pe fereastră? Dacă mă prind, or să-mi taie gîtul.

– Gura, Parker. O s-o faci şi gata. S-a descoperit că puşca Seducătoarei aparţine lui Carl Malderon. Doar ştii că lady Christine era protejata lui, pînă să se mărite cu Windhall. Am văzut cu ochii mei calul murg în grajd.

Se uită la armăsarul din spatele lui.

– Familia Windhall este băgată pînă-n gît în această poveste şi vreau să-i dau în vileag.

Se aflau în pădurea care mărginea plantaţia Crystal Terrace.

– Hai, du-te.

Încruntîndu-se la Harvey, Rollie îşi trase tricornul pe sprînceană şi plecă.

– Idiotul. Se consideră prea nobil să-şi murdărească mîinile. Dacă n-ar fi strîns la pungă, porcu' ăsta ar trebui să-şi caute altă slugă. Dacă m-a ajutat odată, cînd armata mi-a dat un şut în fund, nu înseamnă că este stăpîn pe sufletul meu.

Dînd la o parte o creangă, Rollie o porni spre casă, uitîndu-se nervos în jur. Păşind cît mai uşor posibil pentru un om de talia lui, se strecură în grădină. Se opri în spatele tufişurilor, prudent. Văzînd că nu era nimeni, se apropie de zid şi se uită pe fereastră. Cînd auzi voci,

încremeni în loc. Dar, pînă la urmă, îşi luă inima în dinţi şi se uită printre draperii.

– Şi aş vrea să fiu primul care să vă invite...

Rollie îi privea uluit pe cei doi lorzi Windhall şi pe cele două lady Christine. Pe urmă o zbughi la fugă împleticindu-se să-i spună ce aflase lui Langford.

Samanthei nu-i venea să creadă că Jason şi Leopold erau una şi aceeaşi persoană, iar Jason răsuflase uşurat să afle că ea era Madeline.

Samantha o urmă pe Christine sus, s-o ajute să se dezbrace. Dar cînd deschise uşa dormitorului, încremeni în loc.

– Ce s-a întîmplat cu lumînarea? S-a stins? o întrebă Christine, indiferentă.

– Nu ştiu.

Samantha făcu un pas înainte în camera întunecată.

– Stai în urma...

O mînă îi acoperi gura şi alta îi cuprinse talia. Dădu din picioare şi se zbătu îngrozită. În clipa aceea, primi o lovitură puternică în bărbie şi leşină.

Capitolul 31

Jason se ridică de pe banchetă şi puse paharul gol de whisky pe măsuţă.

– Nu ştiu cum te simţi, Nick, dar eu m-am ameţit deja.

Fratele lui se încruntă.

– Unde o să dormi astă-seară?

Jason îl privi amuzat.

– Nu te îngrijora, frăţioare, pot să aştept pînă mîine seară s-o strîng în braţe pe Samantha.

Nick răsuflă uşurat.

– Mă bucur că eşti decent, Jase. N-aş fi vrut să mă obligi să te pun la punct.

Jason se posomorî.

– Află că m-aş fi culcat cu Samantha astă-seară, dacă aş fi vrut, indiferent de părerea ta sau a altcuiva.

– N-am vrut să...

Uşa se dădu de perete şi Bromley se năpusti în cameră, împleticindu-se. Îi curgea sînge dintr-o rană de la cap.

– Stăpîne, zbieră el. Doi bărbaţi au luat calul şi doamnele.

Jason încremeni în loc.

– Ce?

Îl apucă de braţ pe negru şi-l ajută să se aşeze.

– Care bărbaţi? Ce tot spui?

Jason se întoarse spre fratele său, dar acesta o pornise deja pe scări.

– Fir-ar să fie, Bromley, care bărbaţi?

Băiatul clătină din cap.

– Nu-i cunosc. Nu i-am văzut în viaţa mea.

– Cum arătau? insistă Jason din ce în ce mai agitat.

– Unul era mare şi păros, iar celălalt, un ofiţer.

Jason îi dădu drumul, împietrit.

– Langford.

Nick coborî scările înnebunit.

– Au dispărut, Jase. Doamne sfinte, au dispărut.

– Să mergem.

Jason simţea cum îl cuprinde ameţeala. Îşi imagina ce ar fi în stare Langford să-i facă Samanthei. I se strînse stomacul. Ştia exact ce o să facă după ce va termina cu ea. Inspiră adînc, încercînd să se liniştească.

În grajd, puseră şaua pe cai şi luară două felinare.

Jason încălecă şi se întoarse spre fratele său.

– O s-o ia spre Richmond. Oamenii lui sînt acolo. Mă duc şi eu. Tu ia-i urma, în caz că mă înşel.

– Nu, îl contrazise Nick, sărind în şa. N-o să se ducă

la Richmond, Jase. Langford *n*-are destule dovezi. Pentru numele lui Dumnezeu, este vorba de nişte femei nobile. Nici un magistrat n-o să-l ia în seamă. O să le ucidă, Jase, îţi spun eu.

Se înfioră îngrozit. Dar oricînd ar fi încercat să-şi alunge acest gînd cumplit, ştia că Nick spunea adevărul.

Nick îşi mînă calul înainte.

– Cred că le-a luat ca să ne ademenească. O să lase special urme şi o să aştepte venirea noastră.

Jason se îndreptă de spate.

– Atunci să nu-i dezamăgim, zise el, îmboldindu-l pe Adversary.

Peste cîteva clipe, găsiră nişte urme mari cît toate zilele. Imagini de coşmar delirau prin faţa ochilor lui Jason, în timp ce călăreau prin ceaţa deasă. Parcă-l vedea pe Langford violîndu-le, parcă îşi imagina rînjetul lui sadic în timp ce le tăia gîtul.

Durerea îi strîngea sufletul ca o gheară.

– Ah, iubito, rezistă, te implor, murmură el în noapte.

Se cutremură, încordîndu-se. Dacă o ucidea pe Samantha, o să- i scoată inima cu mîinile lui şi o să i-o bage pe gît.

Peste o oră, cei doi fraţi se opriră pe o colină.

Jason se uită la urmele care duceau la o plantaţie părăsită. Clădirile pustii se întindeau de la marginea pădurii pînă la cîmpurile pline de bălării. Se uită la ferestrele coşcovite şi la acoperişul prăbuşit al hambarului.

Observă o mişcare în colţul clădirii şi i se opri inima în loc.

– Calul Samanthei, murmură el. O să controlez mai întîi hambarul.

Fără să aştepte răspunsul lui Nick, Jason îl îmboldi pe Adversary şi ieşi în cîmp deschis.

În timp ce se apropia de clădire, văzu ceva pe pămînt. Îi tremura mîna cînd ridică prisma de cristal prinsă de bentiţa neagră din catifea. Se uită îngrozit la uşa hambarului. Oare ce o să găsească înăuntru?

– Ce este? îl întrebă Nick.

– Colierul pe care i l-am dăruit Samanthei. Probabil...

Se auzi un nechezat dincolo de uşă.

Nick tresări.

Şi, fără să se gîndească, se năpustiră amîndoi înăuntru.

Samantha se uită la Harvey Langford. Stătea la fereastra celui de-al doilea etaj al casei. Razele lunii îi poleiau trăsăturile hîde. Îi băgase o cîrpă în gură, care o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Îşi răsuci mîinile legate la spate şi îşi mişcă picioarele pe covorul zdrenţăros. De ce o ţinea în acest dormitor pustiu, prăfuit? Ce făcuse animalul acesta cu Christine? Unde o dusese?

Langford se întoarse brusc şi se îndreptă spre singura mobilă din cameră: patul unde stătea. O apucă de braţ şi o ridică în picioare.

– Vreau să-ţi arăt ceva, îi spuse el tîrînd-o la fereastră.

Samantha se uită la hambarul şi la curtea scăldate în

razele argintii ale lunii.

Langford făcu semn spre hambar.

– Vezi uşa aceea? Doar pe acolo se poate intra sau ieşi. Parker a împrăştiat praf de puşcă lîngă peretele din spate şi l-a acoperit cu fîn.

O strînse şi mai tare de braţ.

– Sora ta este înăuntru şi în curînd vor fi şi salvatorii voştri acolo.

Îi arătă copacii de la marginea plantaţiei.

– Uită-te la stînga, îi spuse el. Vezi sclipirea aceea albă? Sînt salvatorii voştri.

Cele două siluete înaintau spre hambar. După o mică ezitare, ieşiră în cîmp deschis. La un moment dat, unul din ei se aplecă şi luă ceva de pe jos. Studie obiectul pentru o clipă şi se uită spre uşa hambarului. Discutară între ei, cercetînd clădirea. Un strigăt de femeie îi făcu să tresară şi se năpustiră imediat înăuntru.

Langford rîse încîntat cînd Rollie Parker apăru ca din pămînt şi închise uşa hambarului în urma lor, trăgînd zăvorul. Bărbatul cel gras scoase ceva din buzunar şi presără în faţa clădirii. Apoi dispăru din nou şi se întoarse cu un braţ de fîn, pe care-l împrăştie peste praful de puşcă.

Samantha se îngrozi cînd îşi dădu seama de intenţia lui Parker. O să arunce hambarul în aer. O să-i ardă de vii. Începu să se zbată isteric, dar Langford o ţinea cu putere.

– Potoleşte-te!

Ochii lui sclipeau straniu.

– Uită-te!

Spre oroarea ei, îl văzu pe Parker aprinzînd fînul.

Praful de puşcă explodă într-o flacără luminoasă, care încercui repede clădirea.

Urletul lui Christine răsună în noapte. Flăcările se înălţau tot mai sus. Bubuituri înfundate se amestecau cu strigătele lui Christine.

Samantha se zbătu din nou. Ah, Doamne, salvează-i! Cineva trebuia neapărat să-i ajute. Întoarse capul, disperată.

Langford o plesni peste faţă.

– Uită-te, căţeal

Dar Samantha se înfurie. Îşi dădu capul pe spate şi îl lovi în bărbie.

Căpitanul se clătină şi căzu, tîrînd-o după el.

Simţi că leşină cînd se trînti peste ea, cu toată greutatea. Dădu din picioare şi se zbătu, zbierîndu-şi furia prin căluş. O să-l ucidă.

Căpitanul sări în picioare, o apucă de păr şi o tîrî la fereastră.

– Ţi-am spus să te uiţi.

Încerca să închidă ochii, să nu mai vadă hambarul în flăcări, dar nu putea. Încremenise în loc. Ştia că n-ar fi putut supravieţui nimeni acelui foc. Lacrimile îi scăldau obrajii. Acoperişul clădirii se prăbuşi în flăcări.

Langford rîse fericit şi-i dădu drumul.

Samantha se aşează pe podea. Muriseră... toţi trei.

Ofiţerul aprinse o lumînare. I se citea satisfacţia pe faţa desfigurată.

Îşi dădu seama că va muri curînd, dar nu-i păsa. Acum, cînd pieriseră toţi cei dragi, nu avea de ce să mai trăiască. Amorţise. Îi era complet indiferent ce se întîmpla cu ea.

Simţea că soldatul o ridicase în picioare şi-i scotea căluşul. Cînd o luă în braţe şi o duse în pat, nu se împotrivi. Era ca şi moartă.

Rămase nemişcată, în timp ce Langford îi descheia nasturii. Undeva, în adîncul minţii ei, ştia că o s-o violeze, dar nu conta. Închise ochii, rugîndu-se să se termine mai repede şi s-o omoare după aceea.

O mînă îi atinse sînul şi-i dădu cămaşa la o parte, dar nu se clinti. O gură umedă îi cuprinse sfîrcul şi o muşcă feroce, dar nici măcar nu clipi. Pe urmă îi astupă gura, desfăcîndu-i buzele încremenite.

La un moment dat, simţi o palmă usturătoare peste obraz.

– Trezeşte-te, căţea. Vreau să ştii ce fac.

Îl văzu ca prin ceaţă, ridicînd mîna din nou şi aşteptă lovitura, dar întîrzia să vină. Clipi din ochi, încercînd să se concentreze.

Langford încremenise în loc. Se uita la uşă.

Samantha se întoarse şi, spre bucuria ei, dădu cu ochii de Jason.

– Eşti un om mort, zise el, îndreptînd pistolul spre căpitan.

Langford o înşfăcă de păr şi o trase în faţa lui, punîndu-i cuţitul la gît.

– Dacă faci vreo mişcare, Windhall, o omor. Lasă pistolul jos.

Jason ezită pe moment, dar cînd văzu lama ascuţită, se supuse.

Langford răsuci la spate braţul Samanthei.

– Deci asta-i *a ta*. Ştiam că ea trebuie să fie Seducătoarea în roşu. Era prea mîndră. Dar pe tine nu

te-am recunoscut în persoana Călăreţului Diavolului, din cauza măştii negre. Ai salvat-o de prea multe ori, Windhall.

O împunse cu cuţitul.

– Cum le deosebeşti?

– Nu pot să le deosebesc, îi răspunse Jason indiferent. Dar nici n-am nevoie. Una din ele m-a ajutat întotdeauna să-mi bat joc de tine.

Căpitanul tresări.

Samantha îşi dădu seama imediat ce avea de gînd. Voia să-l scoată din sărite.

Ochii lui albaştri sclipeau plini de ură.

– Deşi nu ea a distribuit pamfletele care te făceau să pari un imbecil în ochii maiorului.

Clătină din cap şi începu să se plimbe prin cameră, cu mîinile la spate.

– Nu, asta am făcut-o eu. Şi i-am eliberat de asemenea pe McDaniels şi pe Brown.

Samantha simţea ce rău se înfuriase Langford.

– Tot eu am fost cel care i-a uşurat pe soţii Wainwright de suma aceea frumuşică şi apoi am fugit de pe eşafod. Pentru toate aceste fapte am avut alt complice.

Zîmbi dispreţuitor.

– Vrei să ştii cine este?

Jason continuă, fără să-l aştepte să-i răspundă.

– A mai fost desigur şi Seducătoarea în roşu – se uita cînd la Samantha, cînd la Langford – care te-a făcut să devii bufonul oraşului. Au admirat-o toţi cînd a apărut printre soldaţii tăi şi m-a smuls chiar de sub nasul lor.

– Ajunge! urlă Langford.

Jason se întoarse spre căpitan şi-l privi atent.

– Spune-mi, Langford, de ce l-ai ucis pe Beau Kincaid? îl întrebă el printre dinţi.

Căpitanul tresări fără să vrea.

– Ce?

Jason îşi încleştă pumnii.

– Doar îţi aminteşti noaptea aceea, acum treisprezece ani, cînd tu şi Parker aţi ucis un lord pe dig. Sau ai ucis atîţia oameni, încît le-ai pierdut şirul?

Langford slăbi strînsoarea.

– De unde ştii?

Jason era încordat la maximum.

– Beau Kincaid era tatăl meu.

Samantha se cutremură.

– Eşti rudă cu ticălosul ăla? zbieră el. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– De ce, Langford?

Jason făcu încă un pas, ameninţător.

– De ce l-ai ucis?

Deşi îl întrebase calm, se simţea furia lui de-abia stăpînită.

– De ce? zbieră Langford. Nemernicul mi-a ucis sora, poftim, acum ştii de ce!

– Cum?!

Langford rîse răutăcios.

– Nu era nobilul pe care-l credeai, Windhall, ah, scuză-mă, Kincaid.

– Minţi.

Langford nu-l băgă în seamă.

– A profitat de ea ca de o tîrfă. De sora mea, Mary Elizabeth Langford, fiica unuia din cavalerii reginei, s-a culcat cu ea fără să-i pese.

Îşi înfipse degetele în părul Samanthei.

– A distrus-o. Am implorat-o să-mi mărturisească cine era, dar a refuzat. Spunea că se iubeau, dar era legat de a doua lui soţie, din cauza bisericii. Se pare că ar fi divorţat totuşi, dar Mary nu voia să piardă tot. Nici măcar nu i-a spus că a lăsat-o gravidă. Spre sfîrşitul sarcinii, Mary a mea a fugit să nască bastardul lui Kincaid într-un sat lîngă Richmond. Abia după ce s-a născut fetiţa şi trăgea să moară, răpusă de febră, mi-a dezvăluit numele lui.

Îşi înfipse unghiile în pielea Samanthei.

– Ştia că o să moară şi a implorat moaşa să ducă fetiţa tatălui ei, Beau Kincaid.

Jason se albise la faţă.

– Unde este copilul?

– Pe fundul mării, din partea mea, puţin îmi pasă. L-am dat bătrînii şi i-am spus să scape de el.

Jason se năpusti spre el, turbat de furie.

Langford o aruncă pe Samantha spre el. Cuţitul îi zgîrie bărbia şi căzu pe podea.

Căpitanul scoase pistolul.

Jason o trase imediat în spatele lui.

– Ai un singur glonţ, căpitane, ai grijă să ţinteşti bine.

Trase. Glonţul îl lovi în umăr, doborîndu-l în genunchi.

Un timp se făcu linişte. Apoi Jason înălţă încet capul, uitîndu-se la sîngele care i se scurgea din umăr. Un zîmbet cinic îi înflori pe buze, în timp ce ochii albaştri îl priveau cu răutate pe ofiţer.

Langford se uită în jur, nervos. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte. Îi tremurau mîinile cînd se retrase

spre uşă.

Jason se ridică în picioare. Scoase cuţitul de la brîu şi făcu un pas înainte.

– Ridică-l, Langford, îl îndemnă el, împingînd cu piciorul cuţitul căzut pe jos. Îţi mai dau o şansă, deşi tu nu i-ai dat tatălui meu.

Soldatul îl luă.

Stăteau faţă-n faţă, gata să sară la atac.

Langford se aruncă spre el. Jason se feri şi-l împunse.

Căpitanul atacă din nou, ca un animal hăituit.

Jason sări într-o parte şi-l lovi din nou, în celălalt braţ.

Înnebunit, ofiţerul se prefăcu că se repede în dreapta, dar schimbă brusc direcţia şi-l luă prin surprindere, trîntindu-l pe jos.

Langford îl doborî, lovindu-l în umărul rănit. Apoi îi puse cuţitul în gît. Jason îl prinse de încheietura mîinii, încercînd să-l respingă.

Căpitanul îi apăsă cu genunchiul pe umăr. Sîngele ţîşni din rană şi începu să-i tremure braţul.

Samantha era îngrozită. Jason ajunsese la capătul puterilor. Se ridică în picioare. Cuţitul era la cîţiva milimetri de gîtul lui.

Se gîndi îngrozită cum ar putea să-l oprească pe căpitan.

Lama se proptise în gîtul lui Jason. Samantha scoase un strigăt şi se năpusti la căpitan, doborîndu-l.

Langford sări în picioare şi înălţă cuţitul. Fata se întoarse repede şi pară lovitura.

Jason încercă să se ridice, dar căzu la loc, palid la

faţă. Langford înainta ameninţător. În timp ce se retrăgea, Samantha se lovi de marginea patului. Ofiţerul se pregăti să-i înfigă cuţitul în inimă.

– Nuuuu! zbieră Jason.

În clipa aceea se auzi o izbitură înfundată şi Langford încremeni cu cuţitul în mînă. Gemu, agitîndu-şi braţele şi se prăbuşi pe podea.

Samantha scoase un strigăt de groază cînd văzu pumnalul înfipt în spatele lui. Apoi se uită la Jason. Zăcea pe-o parte, cu cuţitul în mîna ridicată, ca şi cînd s-ar fi pregătit să-l arunce.

Fata se întoarse tremurînd.

Hawk stătea în prag, privind indiferent trupul lui Langford.

Capitolul 32

Încăperea se cufundase într-o liniște mormîntală. Apoi Hawk se hotărî să rupă tăcerea.

– Am trecut pe la Crystal Terrace să-mi iau la revedere și i-am găsit pe Bromley și pe Dahlia înnebuniți de spaimă.

Ridică din umeri.

– M-am gîndit să vă dau o mînă de ajutor.

Imediat după aceea, apăru altă siluetă.

– Doamne sfinte! exclamă Nick. Ești teafăr, Jase?

Jason încuviință din cap, ridicîndu-se într-un cot.

Samantha își acoperi pieptul și se repezi la el. Apoi își rupse juponul și-i bandajă umărul însîngerat. Fusese cît pe ce să-l piardă!

– Unde este Rollie Parker? îl întrebă ea pe Nick.

– Este mort.

– L-ai ucis?

Nick clătină din cap.

– Nu eu, Hawk. El ne-a scos din hambar.

Se apropie de fratele lui, să-i vadă rana.

– Ai grijă, l-a împuşcat, zise Hawk.

Nick desprinse încet-încet cămaşa.

– E destul de urîtă, dar n-o să moară.

Se ridică în picioare.

– O aduc imediat pe Christine, spuse el zîmbind. Am lăsat-o cu caii şi am amenințat-o că îi trag o bătaie bună dacă se urneşte din loc.

Îi făcu semn cu ochiul Samanthei şi apoi se întoarse spre fratele lui.

– Femeile din neamul lor nu înțeleg de vorbă bună. Să iei exemplu de la mine, frăţioare.

Pe urmă îl trase de braţ pe Hawk.

– Vino, prietene. Am nevoie de ajutorul tău. Nu ştiu din ce să fac o targă pentru Jason.

Mai tîrziu în noaptea aceea, cînd sosiră la Crystal Terrace, Hawk şi Nick duseră targa cu Jason în casă, urmaţi de cele două femei.

În uşa living room-ului Nick care era primul din şir se opri brusc, iar Samantha fu cît pe ce să se lovească de spatele lui Hawk.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Şi în momentul acela încremeni în loc. Trei feţe îi priveau din living room: Carl Malderon, Peter şi Virginia Hawksley. Samantha fu cît pe ce să leşine. Îi prinseseră

tocmai acum, după atîta trudă.

Christine o luă de braţ.

– Ah, nu se poate!

– Ce dracu' s-a întîmplat? strigă Jason, care nu vedea nimic.

Samantha îi strînse mîna cu degetele tremurînde.

– Avem musafiri.

– Ce? zise el, încercînd să se ridice.

Carl se apropie de el, îngrijorat.

– Ce-i cu tine?

– Langford, îi răspunse Jason simplu.

Carl încuviinţă din cap.

– Exact de ce mă temeam. Acum unde este?

– E mort, la fel ca Parker.

– Slavă Domnului că sîntem în siguranţă.

Samantha se uită la ceilalţi doi din cameră şi apoi se întoarse spre Carl. Părea foarte liniştit.

– Crezi că sîntem?

Bătrînul îi privi pe ceilalţi musafiri.

– Da, Samantha, sînteţi.

Le făcu semn lui Nick şi lui Hawk să-l ducă pe Jason şi să-l aşeze pe o banchetă.

Samantha intră în cameră, nesigură.

După ce se adunară cu toţii, Carl ridică mîna, ca şi cînd ar fi vrut să anunţe ceva.

– După toate necazurile pe care vi le-am pricinuit, zise el, uitîndu-se la Samantha, m-am hotărît să dau cărţile pe faţă.

Făcu semn spre Peter.

– Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Iron Sword.

Hawk pufni pe nas.

Jason fu cît pe ce să se înece.

– Doamne sfinte! exclamă Nick.

Samantha se apropie de Jason. Se uita la Carl ca şi cînd şi- ar fi pierdut minţile.

– Cum de ţi-ai luat numele ăsta? îl întrebă Christine.

Peter înălţă capul semeţ.

– Eu l-am ales. Destul de îndrăzneţ pentru mine, nu-i aşa?

Jason rîse în hohote lîngă Samantha.

– Este un nume grozav, Peter.

– Mulţumesc, zise el zîmbind.

Apoi adăugă, întorcîndu-se spre Virginia.

– O cunoaşteţi cu toţii pe sora mea, dar nu ştiţi că este ajutorul şi braţul meu drept.

Îi zîmbi drăgăstos fetei slăbănoage.

– Ştii, lord Kincaid, îi explică el lui Jason, tatăl nostru a fost unul dintre cei ucişi în complotul din Philadelphia. Virginia şi cu mine avem toate motivele să-i urîm pe englezi. De aceea ne- am alăturat mişcării *Fiii şi fiicele libertăţii.*

Se uită la Samantha.

– Şi unchiul Joshua este unul de-ai noştri. Dacă servitoarea nu ţi-ar fi găsit rochia, căpitanul n-ar fi aflat niciodată ce s-a întîmplat la Hawksley Manor şi nici n-ar fi încercat s-o interogheze pe Christine.

– Spune-i unchiului tău, zise Samantha zîmbind, că am nişte bucăţi de hîrtie în dormitorul meu, pe care le-am găsit în cămin, în noaptea aceea.

Peter izbucni în rîs.

– Noroc că le-ai luat.

– De ce?

– După aşa-zisul furt, Langford şi-a pus oamenii să scotocească peste tot. Sînt sigur că le-ar fi găsit.

– Atunci mă bucur că am făcut ceva folositor în noaptea aceea.

Apoi se încruntă brusc.

– De ce ai găzduit soldaţii? Credeam că o să stea la familia Millworth.

Peter ridică din umeri.

– Doar pe cei trimişi de guvernator să păzească adevăratul transport de bani. Langford şi oamenii lui au fost împuterniciţi de guvernator, la cererea căpitanului şi a lui Bartholomew Dungworth, s-o prindă pe Seducătoarea în roşu.

– Înţeleg.

Se uită la cei din jurul ei.

– Toţi sînteţi implicaţi, nu-i aşa? O să vă înapoiez ce v-am furat şi o să-mi cer scuze.

Peter clătină din cap. Fără perucă şi pudră arăta mai bine.

– Nu, Samantha, nu este nevoie. Şi, oricum, faptul că ne-ai uşurat de cîteva nimicuri ne-a întărit credibilitatea în ochii celorlalţi.

– Eu aş vrea totuşi să-mi înapoiezi un anumit obiect, zise Jason.

Samantha îl privi drăgăstos.

– Care anume?

– Pistolul meu.

Se uită la fratele lui.

– Nick şi cu mine am primit cîte unul cînd am împlinit şaisprezece ani. A fost ultimul dar al tatei.

– Ah, Jason, îmi pare atît de rău.

Dahlia intră în cameră cu o tavă de argint încărcată cu ceşti şi un ceainic fierbinte.

– Văd că v-aţi întors cu bine.

I se înroşiseră ochii de plîns.

– Eşti rănit, se încruntă cînd îl zări pe Jason.

– Este doar o zgîrietură, n-ai de ce să te îngrijorezi.

O luă de mînă pe Samantha.

– Am o infirmieră minunată, care mă va ajuta să mă însănătoşesc.

Dahlia rîse.

– La fel ca data trecută.

Samantha rămase cu gura căscată.

– Ştiai?

Menajera încuviinţă din cap.

– De la bun început. Eram îngrijorată de starea lui Jason şi am intrat în dormitor peste noapte. Te-am văzut dormind pe scaun, fără perucă şi machiaj. N-a fost prea greu să pun lucrurile cap la cap.

Zîmbi.

– Deşi recunosc că n-am mai fost atît de sigură cînd ai apărut alături de Christine la nuntă. Mai tîrziu însă mi-am imaginat că trebuie să fiţi gemene. După nuntă n-am mai ştiut să vă deosebesc pînă n-am observat unde sînt gropiţele din obraji.

Samantha clătină din cap.

– Mă întreb dacă am reuşit să păcălim pe cineva?

Jason o trase de mînă.

– Ştiu eu pe cine.

– Pe Hawk, nu? întrebă ea pe un ton nevinovat.

Jason o strînse, sesizînd gafa.

– Nu, spuse Hawk. Eu ştiam, în schimb Jason habar

n-avea.

Carl oftă dezamăgit.

– Şi eu care te-am căutat săptămîni în şir îngrozit că o s-o găseşti pe Samantha şi o să te răzbuni pe ea.

– N-aş fi putut să-i fac rău, zise Hawk, privind-o drept în ochi.

Apoi, de teamă să nu-şi trădeze sentimentele, adăugă în grabă:

– Şi acum, cînd ştiu că toţi prietenii mei sînt în siguranţă, o să-mi iau rămas bun.

Se uită la Samantha şi apoi la Jason.

– Îmi dai voie?

Jason încuviinţă din cap solemn şi-i dădu drumul Samanthei.

Fata se încruntă. Ce se întîmpla oare?

Hawk se apropie de ea şi o luă în braţe. Apoi se aplecă încet şi o sărută atît de blînd, încît o impresionă.

– Dacă ai vreodată nevoie de mine, o să vin, îi spuse indianul în şoaptă, la ureche.

Pe urmă ridică mîna în semn de rămas bun şi ieşi.

– Unde se duce? întrebă Samantha.

– În Anglia.

– De ce?

Jason nu-i răspunse imediat.

– Mă tem, draga mea, că Hawk s-a îndrăgostit nebuneşte de tine, aşa cum mi s-a întîmplat şi mie.

Samantha se aşează pe podea, ameţită.

– O să se mai întoarcă vreodată?

– N-a spus, dar cred că da. După ce o să se liniştească.

Samantha îşi sprijini capul de umărul lui Jason.

– Se pare că n-am pricinuit decît necazuri, tuturor.

Îi zîmbi amar lui Christine, care stătea tăcută lîngă soţul ei.

– Chiar şi surorii mele.

Întinse mîna spre ea.

– Mi-am cerut vreodată scuze pentru felul în care m-am purtat în noaptea cînd l-am jefuit pe lordul Windhall prima oară?

Christine surîse, adîncindu-şi gropiţa din obrazul stîng.

– Nu chiar, dar ştiam că nu eşti capabilă de ceva rău.

Samantha zîmbi şi se întoarse spre Jason.

– Din cîte ştiu, nici eu nu ţi-am mulţumit că mi-ai salvat gîtul de ştreang, zise el vesel.

– Într-adevăr.

– Mulţumesc, murmură Jase, luînd-o în braţe. Dar să nu-ţi mai pui niciodată viaţa în primejdie.

– Apropo! exclamă Carl. Nu credeţi că Jason ar trebui să stea în pat, să-şi îngrijească rana? De fapt nu ne-ar strica puţină odihnă tuturor.

Samantha se desprinse din îmbrăţişarea lui.

– Da, Jason, are dreptate.

Rîzînd, bărbaţii se ridicară să-l ducă sus.

După ce-l instalară în pat şi plecară, Samantha aduse o ceaşcă în dormitorul lui şi-o puse pe noptieră. Apoi, zîmbind în sinea ei, deschise o sticlă cu ceaiul medicinal al mătuşii Katherine.

– Dumnezeule, Samantha, iar mă chinuieşti cu licoarea asta?

– Da, milord.

Jason o prinse de mînă.

– Vino aici, vulpoaico!

Samantha puse sticla deoparte şi îl lăsă s-o îmbrăţişeze. Îşi lipi buzele de ale lui, fără jenă, pierzîndu-se într-un sărut sălbatic.

Jason se desprinse gîfîind.

– Te-aş ruga să aştepţi pînă voi fi capabil să-ţi răspund cu aceeaşi pasiune.

Samantha rîse.

– Atunci bea mai repede licoarea, dacă vrei să te însănătoşeşti.

Jason se uită neîncrezător la ceaşcă şi apoi se lumină la faţă.

– Crezi că o să mă vindec mai repede?

Samantha încuviinţă din cap.

Încurajat, bău ceaiul dintr-o înghiţitură, trase o înjurătură zdravănă şi o luă din nou în braţe.

– Cred că ai dreptate. Mă simt deja mult mai bine.

Îi acoperi gura cu buzele. Acest ticălos superb şi afurisit era al ei pentru totdeauna. Şi o iubea. I-o dovedise de atîtea ori. Sărutarea lui pasională o făcu să se înfioare. I se accelerase pulsul. Ah, fir-ar să fie. Ar trebui să se astîmpere. Era prea bolnav. Oftă, desprinzîndu-se din îmbrăţişarea lui.

– Aşteaptă să-ţi revii.

Şi, înainte să protesteze, schimbă imediat subiectul.

– De unde ai ştiut că Langford era ucigaşul tatălui tău?

– N-am ştiut. Încercam doar să-i distrag atenţia. Am fost la fel de şocat ca şi el cînd a mărturisit.

Samantha se cutremură cînd îşi aminti scena.

– Crezi că tatăl tău a iubit-o cu adevărat pe sora căpitanului?

Jason o mîngîie pe spate.

– Da, Samantha, cred. Nu s-ar fi culcat cu ea în timp ce era însurat cu alta, dacă n-ar fi iubit-o.

– Ce crezi că s-a întîmplat cu copilul?

Ridică din umeri.

– Nu ştiu. Dar am de gînd să aflu de îndată ce o să mă pun pe picioare.

O trase la pieptul lui.

– Deci unde rămăsesem, vulpoaico? o întrebă el, căutîndu-i buzele.

– Ai milă, Samantha. Gîndeşte-te puţin la el. Jason este prea slăbit pentru asemenea lucruri, îi reproşă Nick din pragul uşii.

– La toţi dracii! Nu pot să am parte de puţină intimitate, se înfurie fratele lui.

– La timpul potrivit, frăţioare, la timpul potrivit.

Apoi se întoarse spre Samantha.

– Draga mea cumnată, am venit să-l informez pe pacientul tău amorezat că a primit un mesaj.

– De la cine? se interesă Samantha.

– Nu te priveşte, surioară.

Jason coborî glasul, ameninţător.

– Nick...

– Linişteşte-te, Jase. Este doar un bilet, de la David Brown.

Jason se uită pe furiş la Samantha.

– Hai, dă-mi-l!

Îl luă din mîna fratelui său şi-l deschise cu grijă. După ce-l citi, se lumină la faţă şi i-l dădu Samanthei.

– Ce este? întrebă Christine din prag.

Samantha plîngea. Scăpase bileţelul din mîini.

– Tata!

– Ce s-a întîmplat? zise Christine cu un glas tremurat. Doar nu...

– Nu! o linişti Jason imediat.

Christine luă mesajul tremurînd. După ce-l citi, izbucni în plîns, la fel ca Samantha.

– Banii au fost trimişi să-l salveze pe tata, îi spuse ea lui Nick. Ar trebui să ajungă la Williamsburg pînă la jumătatea verii.

– Ştiu, zise Nick, Jason a strîns banii.

– Chiar dacă i-am strîns, n-aş fi făcut nimic fără lordul Wainwright şi David Brown, spuse Jason modest. La urma urmei, au fost banii familiei Wainwright şi David a avut grijă să ajungă la destinaţie.

Samantha o luă de mînă pe sora ei şi închise ochii.

– Ah, tată!

Jason se întinse şi o trase la pieptul lui.

– Of, Jason, murmură ea, privindu-l drept în ochii lui albaştri, plini de înţelegere şi blîndeţe. Cum voi putea vreodată să te răsplătesc?

– Nu te îngrijora, Seducătoareo, zise el amuzat. O să găseşti tu o cale.

SFÎRŞIT

„Personaje simpatice, pline de suflet - am citit romanul pe nerăsuflate!"

Romantic Times

„ «Seducătoarea în roșu»
este o poveste captivantă, plină de aventuri
uluitoare și delicioase clipe de iubire".

Nora Roberts, autoarea cărții „*Secrete publice*"

„O dragoste fierbinte și pasionantă..."

Daily Mail

Lei 5500